#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Bay Mucize

epsilon®

BAY MUCİZE

Orijinal Adı: Mr. Miracle
Yazarı: Debbie Macomber
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kenan Özgür
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-173-216-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2014 Debbie Macomber
Alıntı: Yıldızlı Gece © 2013 Debbie Macomber

Türkçe Yayın Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Basım ve Cilt: GD Ofset
Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi,
A5 Blok, 4. Kat, No: 407
İkitelli OSB, Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90
Sertifika No: 32211

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

BAY MUCİZE

Debbie Macomber

Çeviri
Kenan Özgür

Epsilon®

Ekim 2014

Sevgili Dostlar

Ben de pek çok kişi meleklerden etkilenirim. Babam, ölümünden kısa bir süre önce bir melek görmüştü. Melek bir gece yarısı, çiftçi kıyafetleri içinde, insan kılığında gelmiş ve babamın yatağına dönmesine yardım etmiş. Onu ayrıntılarıyla tarif ediyordu babam. Aramızdaki melekler, gerçeklikten göründüğü kadar uzak değiller.

Bu projenin gerçek olmasını mümkün kılan insanlara çok şey borçluyum. Öncelikle ajansım Theresa Park ve müthiş ekibi, Emily, Alex, Andrea, Abby ve Peter. Ve elbette Ballantine'ın muhteşem editörleri, Jennifer Hershey ve Shauna Summers. Yazma sürecimde, şahane çalışma arkadaşlarıyla onlar beni teşvik ettiler ve bana destek oldular.

Şimdi, benim harika okuyucularım, sıra sizde. Umarım Dünya'daki keyif ve zevkleri, vaat ettikleri ve sınırlarıyla keşfeden Harry Mills'in öyküsü hoşunuza gider. Tabii bir de Addie ve Erich'e karşı görevi var. Ah, yine başladım işte... Tamam tamam, daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Öyküyü okumak için sayfaları çevirin. Umarım Bay Mu-

cize'den etkilenirsiniz ve siz de kendi hayatınızda bir ya da iki melek bulursunuz.

Geribildirimleriniz benim için çok önemli. Benimle websayfam DebbieMacomber.com ya da Facebook üzerinden iletişim kurabilirsiniz. İsterseniz, bana P.O. Box 1458, Port Orchardi WAi 98366 adresinden de yazabilirsiniz.

Mutlu Noeller... Tanrı sizi korusun.

Bana olan güveni ve inancı için Bill Abbott'a
Ve İyi Dost Tommy'nin anısına

Giriş

Vay vay vay, dedi Harry Mills, Southshore Community Koleji'nin kampusünde etrafına bakınırken. Demek Dünya böyle bir yermiş. Öğrenciler, zümrüt yeşili çimenlikte koşuşuyorlar, derslerine yetişmeye çalışıyorlardı. Aralık'ta gökyüzü karanlık ve kasvetliydi, yağmur yağacak gibiydi. Pasifik Kuzeybatı için alışılmadık bir hava durumu değildi bu ya da Harry'ye öyle söylenmişti.

Tam beklediğim gibi, diye düşündü, biraz kibirle. Şimdiye kadar, nasıl desek, biraz ilahi bir bakış açısı vardı. Evet, o bir melekti ama diğer melek arkadaşları Shirley, Goodness ve Mercy'den farklı olarak o, insanlarla kuşkuya yer vermeden bir araya gelme yeteneğine sahipti. En çok keyif aldığı şey, insanların onun kim olduğundan ve kendisine verilen görevden tamamen habersiz olmalarıydı. Harry'ye

Tanrı tarafından bir görev verilmişti. Sonsuzluk fırsatı yaratabilecek bir deneme göreviydi bu ve eğer başarılı bir iş çıkarırsa, sürekli bir iş olacağını umuyordu.

Harry, Dünya'yı ziyarete hazırlanırken, insan davranışlarını dikkatle incelemiş ve himayesindekileri yumuşak bir şekilde yönlendirmek için yollar bulmuştu. Elbette özgür iradeyi de biliyordu ama dürüst olmak gerekirse, bununla pek ilgilenmiyordu. Bir parça yönlendirilmeye ihtiyaç duyanları şöyle bir dürtmek ne kadar zor olabilirdi ki? Doğal olarak, belirli parametreler, daha doğrusu sınırlamalar çerçevesinde çalışması gerekiyordu ama bunu da belirgin bir sorun olarak görmüyordu.

Harry'yi endişelendiren şey, kendisine bir akıl hocası tahsis edilmiş olmasıydı. Bunu tamamen gereksiz buluyordu. Sürekli omzunun üzerinden bakan, her hareketini takip eden birine hiç ihtiyacı yoktu.

Tacoma'nın bu bölümünün spiritüel koordinatörü olarak, Harry'ye gözlemcilik yapmak üzere Celeste Chapeaux görevlendirilmişti. Celeste'nin güçleri, Harry'ninkilerin üzerinde ve ötesindeydi. Harry'nin görevi sınıfındaki öğrencileri kapsarken, Celeste'nin etki alanı bütün bölgenin koordinatörü olarak çok daha geniş bir alana yayılıyor, kampusü ve çevredeki yerleşimi de içine alıyordu. Harry, Celeste'nin kontrolü altındaki tek meleğin kendisi olmadığını biliyordu.

Şimdilik, Harry kendini kanıtlamak için kurallara göre oynamaya hazırdı. Celeste, onun bilgi ve zekâsına sahip

bir meleğin, görevlerini herhangi bir denetime bağlı olmaksızın yerine getirebileceğini fark edecekti.

Harry kampuste ilerlerken, ikinci katına kadar sarmaşıklarla kaplı üç katlı binanın tuğla duvarlarını görünce heyecanlandı. Solunda, Hub adındaki kafeteryaya ev sahipliği yapan daha modern bir yapı belirdi. Celeste Chapeaux kafeteryadaki latte standında barista olarak çalışıyordu.

Harry onu görünce durdu. Celeste gençti. Çok genç. Fazla genç. Saçları o kadar kısaydı ki uçları dimdik duruyordu ve kıpkırmızı boyanmıştı. Burnunda da pırlanta bir piercing vardı! Harry'ye orta yaşlı bir adamın bedeni verilmişti. Belki orta yaşın da biraz üstü; olgun ve bilge. Bu olmamalıydı. Harry meleklere bedenlerin rasgele dağıtıldığını biliyordu ama yine de bir garipti Onun daha onlu yaşlarda olan birinden emir alması mı bekleniyordu? Bu... piercingli, dövmeli yeniyetme onun üstü olamazdı herhalde.

Celeste, Harry ile göz göze geldi ve onu hemen tanıdığı anlaşıldı. Çarpık gülümsemesi, Harry'ye düşüncelerini gayet iyi okuduğunu gösteriyordu.

"Hoş geldin, Harry," dedi kahve tanelerini öğütürken. Harry, kavrulmuş kahve kokusunu aldı. Celeste öğütücüyü çalıştırdı ve sonra küçük, yuvarlak kaptakileri makineye boşalttı. Bu işi ustalıkla yapıyordu.

"Otursana," dedi, başıyla tezgâhın önündeki tabureyi işaret ederek.

Hâlâ afallamış halde olan Harry kaşlarını çatarak mırıldandı. "Ayakta durmayı tercih ederim."

"Sen bilirsin."

Harry bu kez kaşlarını kaldırdı. "Neyi ben bilirim?"

"Ne istediğini," diye karşılık verdi Celeste çarpık bir gülümsemeyle.

Kahve makinesi gürültülü bir ses çıkardı; bunun ardından bir tıslama sesi duyuldu. Harry hazırlıksız yakalanmıştı. Geriye doğru sıçradı. Bu arada Celeste onun önüne bir fincan taze Americano koyuyordu. Harry, bunu ne yapması gerektiğini düşünerek merakla kahveye baktı.

"Bir yudum al ve dikkatli ol, çok sıcak."

Harry anlamadığını gösterircesine başını iki yana salladı.

Celeste yine umursamazca omuz silkti. "Görevinle ilgili bütün bilgilere sahip misin?"

Harry başını salladı, fincanı dudaklarına götürdü ve kahvenin tadına baktı. Sıvı kaynama noktasına yakın olmalıydı, dudaklarını yaktı. Fincanın da rahatça tutamayacak kadar sıcak olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Harry, Celeste'nin bunu fark etmesini istemeyecek kadar gururlu olduğu için, fincanı bıraktı ve elini aşağıda belli etmeden sallayarak yanmayı geçirmeye çalıştı.

Celeste hemen ona bir kâğıt fincan verdi. Harry içinden söylenerek fincanı aldı.

"Sen, klasik edebiyat dersine gireceksin."

Harry görevini biliyordu.

"Dickens'ın Bir Noel Şarkısı kitabını okudun mu?" diye sordu Celeste.

"Okumayan var mıdır?" diye karşılık verdi Harry ukala bir tavırla, Celeste'nin kendisinin insan klasik edebiyatına gayet hakim olduğunu anlamasını istiyordu. Gerçi bu hikâye söz konusu olduğunda bazı çekinceleri vardı; özellikle yazarın ölümden sonraki hayat hakkında söyledikleri konusunda.

"Okumayan var mıdır?" diye tekrarladı Celeste. "Sınıfındaki öğrencilerin belki yüzde doksan beşi."

"Bunu tahmin ediyorum. Bu arada, ikimiz de Dickens'ın yanıldığını biliyoruz. Cenneti öylesine pervasızca anlatan bir yazar hakkında ciddi şüphelerim var. Bence, Dickens edebiyata kendini fazla kaptırmış. Marley'in hayaleti ve üç ruh, saçmalığın da ötesinde. Birilerinin bu yanlış bilgileri düzeltmesi gerek. İnsan aslında..."

"Cennetle ilgili yanlış bilgileri düzeltmek senin görevin değil," dedi Celeste, Harry'nin sözünü keserek.

Harry tartışacak gibi oldu ama sonra fikrini değiştirdi. Bunun pek bir faydasının olmayacağını görebiliyordu. Belli ki Celeste inatçıydı ve anlayıp dinlemeye çalışmıyordu. Harry böyle melekleri duymuştu; kendilerine dünyevi bir görev verildiğinde, ilahi bakış açılarını kaybediyorlardı. Hazin bir biçimde, Dünya'nın eğilimlerine kapılıp gidiyorlardı. Bu, Harry için sorun olmayacaktı elbette.

Celeste tezgâha yaslandı ve kollarını da oraya dayadı. "Burada bir tavır mı seziyorum?" diye sordu.

Harry soruya soruyla karşılık verdi. "Nasıl oluyor da kontrol sende oluyor?"

"Bu senin için sorun mu?"

"Ah..."

"Dinle, Harry, Sen daha arp çalmayı öğrenmeye çalışırken, ben Colombus, Lewis ve Clark ile uğraşıyordum. Onları yönlendirmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Harry bilmiyordu. Kahvesine baktı. "Arp çalmak göründüğü kadar kolay değil, biliyorsun."

Celeste, Harry'nin neden söz ettiği hakkında tek bir fikri olmadığını anlatmak istercesine gülümsedi. "Birlikte çalışmak zorundayız, farkındasın değil mi?"

Harry doğruldu. Niyeti, yanlış yerden başlamak değildi. "Farkındayım."

"Güzel."

Kahve, dikkatli bir ikinci yudum almasına olanak tanıyacak kadar soğumuştu.

"Dediğim gibi, bütün gerekli işlemler yapıldı. Senin hikâyen şu: Oregon State Koleji'nden buraya transfer teklifini kabul ettin. İlk görevin olarak, Addie Folsom'a yardım etmek için buradasın. Addie birkaç yanlış karar verdi ama artık evine döndü ve senin sınıfına kaydoldu. Kendisi disleksik ve öğrenme yeteneği konusunda ciddi şüpheleri

var. Okulda hiç başarılı olamamış. Bundan sonra da olamayacağından korkuyor. Senin görevin ona kendisinin düşündüğünden daha akıllı olduğunu ve arzu ettiği gibi tıp alanında başarılı olabileceğini göstermek. Babası kiropraktör, Addie de onun izinden gitmek istiyor. Bir de komşusu Erich Simmons var. İlk gençliğinde, Addie ondan çok hoşlanıyormuş. İlişki biraz yardıma ihtiyaç duyabilir ama merak etme. Onların yeniden etkileşimde bulunmasını sağlayacak hemen her şey ayarlandı. Addie'nin biraz cesaretlendirilmeye ve yönlendirilmeye ihtiyacı var. Sana daha zor görevler vermeden önce, bu ilk öğrenci ile neler yapabileceğini göreceğiz."

Harry başını salladı, bu genç kadının geçmişini benimsemişti bile. "Buna hazırım," dedi dünyadaki rehberine.

"Harika. Eğer bir sorunun olursa, doğruca bana gel. Her şeyi kendi başına halletmeye çalışma. Bu yüzden buradayım ben. Bu arada seni uyarayım; insan bedeninle yaşayacakların..."

"Gerek yok. Biliyorum. Bir sorun olmayacak... Uzun zamandır Dünya'yı izliyorum. Hazırım. Birkaç hevesli öğrenciye ders vermek ne kadar zor olabilir ki zaten?"

Harry yanılıyor olabilirdi ama Celeste'nin gözleri sanki kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi kocaman açılmıştı.

"Hiç kimse sorunlar olmasını beklemez," dedi Celeste, işaret parmağıyla tezgâhın üzerinde daireler çizerek. "Ama sorunlar çıkabilir. Ben, sorularına cevap vermek ve yaban-

cı olduğun bu ortamda sana yardımcı olmak için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Senin cennetten gördüklerin bir şey, insanlar arasında yaşamak ise bambaşka bir şey."

"Ben iyi olacağından eminim."

"Göreceğiz," diye fısıldadı Celeste.

Bu, Harry'ye bir meydan okuma gibi geliyordu. Belki de kendine fazla güveniyordu. Deneyimli olan tarafın Celeste olduğunu unutmamalıydı.

"Vermek istediğin başka öğüt var mı?"

Celeste bu soru karşısında şaşırmış ve memnun olmuş görünüyordu. "Aslında var. Dünyanın biraz raydan çıkmış halde olduğunu unutma. İnsanlar, ne kadar şahane bir şekilde yaratılmış olsalar da, hayatlarında olayların rasgele meydana geldiğini, bunların hemen hiçbir anlamının olmadığını düşünme eğilimindeler. Sık sık, mutlak olanı gözden kaçırıyor, kontrolün Tanrı'da olduğunu unutuyorlar."

"Başka bir deyişle, spiritüel anlayışları sınırlı."

"Doğru."

"Biliyorum bunu."

"Harika." Celeste'nin gülüşü 100 watt ampul parlaklığındaydı.

"Başka bir şey?" Harry, bir an önce yoluna bakmak, sınıfını bulup işe başlamak için can atıyordu.

"Aklında olsun: Dr. Conceito'yu karşına alma sakın."

"Kimi?"

"Okulun yöneticisi. Ondan olabildiğince uzak dur."

"Tamam. Bu kadar mı?"

"Unutma, insanın anlayışı sınırlı ve dahası, senin yaşamak üzere olduğun..."

"Evet, evet, biliyorum."

Celeste bir sır saklıyormuş gibi gülümsedi. "Ve ne yaparsan yap, acil bir durum olmadıkça çizgiyi geçme. Görevinin ölçütlerinin farkında olduğunu söylüyorsun, bunu kanıtla."

Harry elini kaldırarak Celeste'nin daha fazla bir şey söylemesine engel oldu. "Sorun değil." Gerçekten de bu görev –Noel tatili sırasında- onun için bir dilim pasta yemekten farksız olacaktı. Gerçek bir zevk. Buna kesinlikle inanıyordu.

Hub'dan aceleyle çıkan Harry hevesle sınıfına doğru ilerlemeye başladı. Celeste'yle görüşmesi daha iyi geçebilirdi. Kestirme olsun diye çimenlikten geçerken bunu düşünüyordu.

"Sen!"

Adamın emreder gibi konuşan sesi, Harry'yi bir anda durdurdu. Başını çevirip baktığında, karşısında seçkin görünümlü birini buldu Harry. Adam şık bir palto, bembeyaz bir gömlek giymiş, modaya uygun bir kravat takmıştı. Kolunu Harry'ye doğru uzatmıştı.

Harry elini göğsüne götürdü. "Ben mi?"

"Evet sen. Seni çimlerde yürürken gördüm."

"Ah... Evet."

"Tabelayı okudun mu?"

"Tabela mı?"

"Çimlere basmayın tabelası."

"Ah... sanırım gözden kaçırmışım." Harry elini uzatıp kendini tanıttı. "Harry Mills."

Diğer adam kaşlarını çattı ve onun elini görmezden geldi. "Oregon State Koleji'nden gelen Harry Mills mi?"

Harry başını sallayarak elini indirdi. "Evet, ta kendisi."

"Don Conceito, buranın yöneticisiyim. Odama gel. Sanırım sana kampus kurallarını anlatmam gerekecek."

Birinci Bölüm

Böyle olmaması gerekiyordu. Liseden altı yıl sonra, Addie eve pahalı, şık bir arabaya dönmeyi ummuştu. Oysa şimdi bunun yerine, neredeyse üç yüz bin kilometre yapmış yirmi bir yıllık külüstür bir Honda ile, kuyruğunu kıstırmış bir halde dönüyordu.

Montana'ya yerleşmeyi büyük bir umut olarak görmüş, çabucak zengin olma fırsatının ayağına geleceğini sanmıştı. Washington'dan büyük hayallerle ayrılmıştı. Ama kendini rutubetli bir evde yaşarken ve döküntü bir restoranda garsonluk yaparken bulmuştu. Çok büyük bir hata yaptığını kabul etmesi altı yılını almıştı. Sonunda kibrin insana bir faydasının olmadığını anlamıştı.

Ah, yılda iki kez evini ziyarete geliyordu elbette. Kendisine gümüş madenindeki işi hakkında sorular sorulduğunda, muğlak cevaplar vermeye çalışıyordu.

Sonra, geçen yaz, kiropraktör olan babası ani bir kalp krizi sonucu ölmüştü.

Addie çocukken babasına hayrandı; ama on altı yaşına geldiğinde ilişkileri bozulmuştu. Addie'nin aralarını düzeltmesine fırsat kalmadan, babası birden ölüvermişti işte. Babasıyla birbirlerine çok benzediklerini düşünüyordu Addie. İkisi de inatçı ve dik kafalıydı; yanıldıklarını kabul etmeye yanaşmıyorlar, köprüleri yeniden kurmaya uğraşmıyorlardı.

Çok sık kavga ediyorlardı ve Addie'nin annesi araya giriyor, babayla kız arasında barışı sağlamaya çalışıyordu. Addie, babası gittiğinden beri, onunla aralarında yaşanan bu gerginlikten büyük pişmanlık duyuyordu.

Şimdi temelli evindeydi artık. Arabasını, hayatının ilk on altı yılını geçirdiği tek katlı evin önüne park etti. Evin, modern evlerin pek çoğunda olmayan verandasını çok seviyordu. Normalde burada Noel ışıkları yanıyor olurdu. Babası her yıl Şükran Günü'nden sonraki Cuma ışıkları asardı. Ama bu yıl, verandanın iki yanındaki ağaçlar, süsler ve ışıklar olmadan çok karanlık ve çıplak görünüyordu.

Addie'nin annesi salonun penceresinden bakıyor olmalıydı; çünkü Addie arabadan iner inmez evin kapısı açılmış ve Sharon Folsom kollarını iki yana açarak dışarı koşmuştu. "Addie, Addie, geldin demek!"

Addie eve giden yolun yarısında durdu ve annesine sımsıkı sarıldı.

Sharon Folsom ellerini Addie'nin yüzüne götürdü ve onun koyu kahverengi saçlarını düzeltti. Annesinin Addie'ninkilere çok benzeyen çikolata kahvesi gözleri büyük bir özlemle ona bakıyordu

Addie konuşamadığını fark etti. Evde olmak, gerçekten evde olmak o kadar güzeldi ki.

Annesi bu kez ona daha sıkı sarıldı. "Geri döneceğini söylemiştin, ben de umdum ki..." Cümlesini tamamlamadı.

"Bu kez Montana'ya dönmeyeceğim, anne."

"Ah, Addie, gerçekten mi? Daha mutlu olamazdım! Demek temelli döndün?" Sharon, kolunu Addie'nin beline doladı ve onu verandanın basamaklarına yönlendirdi. "Evde olman harika, hele yılın bu zamanında. İlkler hep zordur, biliyorsun."

Babası olmadan ilk Noel.

"Roy amcanla konuştum," dedi Sharon.

"Evet?" Addie, annesinin öğrendiklerini duyacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu belli etmemeye çalıştı.

"Senin sağlık alanıyla ilgilenmene çok memnun oldu. Baban da çok mutlu olurdu. O da senin için her zaman bunu istemişti. Roy, sen lise diplomanı aldıktan sonra, gerekli eğitimi alman için elinden geleni yapacağını söyledi. Hatta okuluna devam ederken onun yanında yarı zamanlı çalışabilirmişsin, çalışma saatleri ders programına göre ayarlanabilirmiş."

Addie ne diyeceğini bilemiyordu. Bu, hiç beklemediği

bir fırsattı. Umduğundan da fazlası olacaktı. Artık bunu boşa harcamamak ona kalmıştı.

"Heyecanlanmadın mı?"

Addie'nin yine boğazı düğümlenmişti, güçlükle başını sallayarak cevap verebildi. Yapmak istediği ne olursa olsun, lise diplomasına ihtiyaç duyacağını biliyordu. Mezuniyete o kadar yaklaşmışken bunun gerçekleşmemesi, kendi suçuydu. Ne kadar aptalca ve düşüncesiz davranmıştı. Eksik olan tek kredisi edebiyat dersindendi. O da bu krediyi tamamlamak için yakındaki koleje başvurmuştu.

S-ı-k-ı-c-ı!

Bir lise son sınıf öğrencisi olarak, Addie'ye Moby Dick ödev verilmişti. Disleksisi olduğu için, Addie ağır ağır, durarak okuyor, genellikle sözcükleri kaybetmemek için parmağını sayfada gezdiriyordu. Sonunda o kadar kalın bir kitabı okumak işkenceye dönüşmüştü. Ancak daha sonra, televizyonu bozulduğunda, kütüphaneden iki kitap almış ve bunları çok sevmişti. Okumaktan keyif almak ona umut vermişti; belki de... belki de okula geri dönebilirdi.

"Edebiyat dersine kaydoldum. Bu hafta başlıyor; aslında olağandışı bir durummuş bu. Bir öğretmen bulunana kadar beklemişler." Addie, ikinci dönemin başladığı Şubat ortasına kadar beklemek zorunda kalacağını sanmıştı. Ama bu sınıf tam da onun için uygun olan zamanda açılmıştı.

"Kaydını yaptırdın mı?" Annesinin sesi ne kadar mutluydu! Bu haberi duyunca yüzü aydınlanmıştı!

Şimdi eve girmişlerdi. Addie mantosunu çıkardıktan sonra, parmaklarını kot pantolonunun arka ceplerine soktu. Mutfağın ortasında durup etrafına bakındı ve evinin tanıdık havasını içine çekti. Annesi Noel'i kutlamak için evde birkaç yere süsler koymuştu. İlk mor mum da yakılmıştı.

Addie'nin çocukluğunda, her akşam yemekte mumu kimin yakacağı çok önemliydi. Addie mi ağabeyi mi? Genellikle bu şeref Jerry'ye ait olurdu. Ah, ağabeyi de bunun için Addie'ye üstünlük taslamaya bayılırdı. Jerry şimdi Oklahoma'da yaşıyordu; evliydi ve Olimpiyat sporcularının eğitildiği bir merkezde fizik terapist olarak çalışıyordu. Kendi de her zaman spora düşkün olmuştu; tıpkı bitişikte oturan en yakın arkadaşı Erich Simmons gibi. İkisi birbirlerinden ayrılmaz haldeydi; Addie ağabeyini ne zaman gözünde canlandırsa, onun yanından hiç ayrılmayan arkadaşını da hatırlıyordu. Bir de kendini Erich'in karşısında nasıl küçük düşürdüğünü tabii.

Bir zamanlar Addie, Erich Simmons'ın dünyadaki en tatlı erkek olduğunu düşünüyordu. Erich yıldız bir sporcuydu, okulun da gözde öğrencisiydi. Addie onu uzun zamandır düşünmemişti; şimdi de neden bir anda aklına düştüğünü bilmiyordu. İlk gençlik yıllarında, Erich'i idolleştirmiş ve hislerini saklama zahmetine de katlanmamıştı. Ancak ne yazık ki, Erich onun kendisine duyduğu bu hayranlığı eğlenceli bulmuştu. Çocukluklarında onlar da her

zamanki çekilmeleri yaşamışlardı. Ağabeyi ve Erich, Addie ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu yanlarında istemezlerdi. Addie, on dört ya da on beş yaşına gelene kadar Erich'i bambaşka bir gözle görmüş, ona sevgililer günü hediyeleri göndermiş, kurabiyeler pişirmişti. Onun karşısında kendini nasıl bir aptal durumuna düşürdüğünü hatırladıkça utanıyordu.

"Addie?" Annesi, düşüncelerini böldü. "Nerelere dalıp gittin?"

"Özür dilerim, anne."

"Bavullarını getir. Eski odanı senin için hazırladım."

Evde olmak harikaydı.

Addie arabasını boşalttı, bu da ne yazık ki sadece birkaç dakikasını aldı. Altı yıl boyunca edinmeyi başardığı her şey iki bavul ve iki kutuya sığmıştı. Eşyaların hepsini indirince, doğruca garaja yöneldi.

Annesi on dakika sonra onu orada buldu. "Addie, Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Evde her yerde seni aradım. Karnın aç mı? Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Biraz sonra."

"Ne yapıyorsun?"

Addie garajın ortasında durmuştu, etrafında raflardan indirdiği plastik kutular vardı. Babası tam bir düzen meraklısıydı; Addie de onun bu özelliğini almıştı. "Noel süslerini arıyorum."

"Ama Addie..."

"Verandadaki ağaçları ışıklandırmazsak, Noel Noel gibi olmaz."

"Ama Addie..."

"Anne, lütfen ışıkları asmama izin ver." Babası, annesinin bunu yapmasını isterdi, Addie emindi bundan. Babası öldüğünde araları iyi olmasa da, hatta belki bu yüzden ölmüş olsa da, bunu ona borçluydu.

"Erich onları asmayı önerdi ama ben hayır dedim."

"İyi yapmışsın." Mükemmel Erich. Addie onun adını duyunca bile tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Erich her zaman öyle düşünceli ve kibar olmuştu ki... başkalarına karşı. Addie'ye ise sürekli işkence yapmıştı. Mesela birlikte birinci sınıfa gittikleri günden beri ona Adeline diye seslenmişti. Addie adından her zaman nefret etmişti. Ona hiç tanımadığı büyük-büyükannesinin adını vermişlerdi. Bu, babasının fikriydi elbette.

Annesi garajda iki adım attı. "Şey... Erich'in ışıkları asmasına karşı çıkmamın bir nedeni vardı."

Addie doğruldu. Annesinin sesinde tereddüt ve biraz da endişe vardı. "Nedir, anne?"

"Babansız ilklerden söz etmiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet." Addie'nin eve dönmesinin nedenlerinden biri de buydu. Annesinin Noel'i ilk kez babası olmadan, tek başına geçirmesini istemiyordu. Jerry orada olamazdı ama Addie olabilirdi. Zaten Montana'dan ayrılmaya çoktan ha-

zırdı aslında. Eyaleti sevmişti ama onun dışında her şey umduğu gibi kusursuz olmaktan çok uzaktı. Madendeki işi birkaç ay sonra son bulmuştu ama gururu, o görkemli vedadan bu kadar kısa süre sonra eve dönmeye izin vermemişti. Bir süre o iş senin bu iş benim dolaşmış, sonunda bir restoranda çalışmaya başlamıştı. Orada dostlar edinmişti, bahşişler de iyiydi. Sonraki birkaç yıl boyunca bu sayede idare edebilmişti.

"Daha önce geleceğini haber vermek için aradığında bir şey söylemedim..." dedi annesi, Addie'nin düşüncelerini bölerek. Ellerini ovuşturdu.

"Anne, nedir?" dedi Addie. Belli ki annesinin ona söylemek istemediği bir şey vardı.

"Lütfen bana gücenme."

Çok garipti. "Anne, lütfen, endişelenme. Sana gücenmem."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Söyle hadi."

Annesi gözlerini sımsıkı yumdu. "Ben Julie Simmons ile birlikte, gemiyle iki haftalık bir Noel seyahatine gidiyorum."

Addie'nin duyduklarını kavraması bir saniye sürdü. "Gemi mi?"

Annesi hâlâ gözlerini açmamıştı. "Julie dul, ben de dulum. İkimiz Noel'de Karayipler'e gidebileceğimizi düşündük. Gemi seyahatinden önce Florida'da birkaç günlük

yer ayırttık. Güneş ışığı filan... Lütfen bana gücenmediğini söyle."

"Elbette gücenmedim," dedi Addie ama içi burkulmuştu. Bu, Noel'i tek başına geçireceği anlamına geliyordu.

"Julie ile bunu aylarca konuştuk. Sonra Cadılar Bayramı'ndan hemen önce bu seyahat paketini bulduk. Julie de gitmemiz gerektiğini söyledi. Şimdi değilse ne zaman? Senin geleceğin konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hele temelli geleceğini hiç... Ah, Addie, istersen seyahati iptal edebilirim." Sharon'ın sesinde biraz yalvarma, biraz pişmanlık vardı.

"Sakın ha," dedi Addie duruşunu dikleştirerek. "O gemiye bineceksin ve her anının tadını çıkaracaksın. Ben de burayla ilgileneceğim."

"Erich evle ilgilenmeyi teklif etmişti."

Elbette ederdi.

"Evlenmedi, biliyorsun. Karl da öyle."

Erich'in kardeşi.

Sanki Addie'nin konuşmaya devam etmeye ihtiyacı varmış gibi, annesi ekledi. "Karl harika bir genç kadınla flört ediyor ve Noel'i onun ailesiyle birlikte doğuda bir yerde geçirecek. Julie'nin de benim de torunumuz yok; bu yıl çok zor bir yıl oldu ve..."

"Anne, lütfen, mazeretler bulmana gerek yok. Bunu yapmanı istiyorum. Lütfen git."

"Ama sen yalnız kalacaksın."

"Olsun. Birkaç arkadaşımla görüşürüm, sorun olmaz. Beni merak etme sen."

"Emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Yani Julie ile bunu öyle dört gözle bekledik ki..."

Addie gidip annesine sarıldı. "Sus. Senin bu seyahati iptal etmene asla izin vermem. Ne güzel işte. Julie ile birlikte, sıcacık kumsallar. Benim keyfim yerinde olacak, söz veriyorum."

Annesinin yüzündeki rahatlama görülmeye değerdi. Addie samimiydi. Annesinin Noel'de tatile gitmesini istiyordu. "Ben yine de Noel ışıklarını asmak istiyorum," dedi babasının önceki Noel'de kaldırdığı plastik kutulara dönerek.

"Ah tabii tatlım, eğer öyle istiyorsan. Sana yardım etmemi ister misin?"

"Ben hallederim." Montana'nın Addie'ye kazandırdığı değerli özelliklerden biri de beceriklilikti. Daha önce bunu hiç yapmadığı halde, ışıkları ağaca asmanın bir yolunu bulacaktı. Işıklar olmazsa, Noel Noel sayılmazdı.

"Ben yemeği hazırlayayım öyleyse."

"Harika. Açlıktan ölüyorum."

Annesi gittikten sonra, Addie ışıkları buldu ve evin önüne taşıdı. Bir de merdivene ihtiyacı vardı. Boyu yukarılara erişecek uzunlukta değildi.

Her şeyi hazırladığında, arkasında bir araba sesi duydu.

Merdivenin ortasında durarak, omzundan geriye baktı ve parlak, gümüş rengi bir BMW'nin onun eski, tozlu, bir zamanlar mavi olan Honda'sının yanına park ettiğini gördü.

Erich.

İçi sıkıldı. Erich mutlaka ona arabası hakkında sinir bozucu bir yorumda bulunacaktı. Tabii önce Adeline diye seslendikten sonra. Addie'nin küçüklüğünde kendisine olan ilgisinden söz edecek kadar iğrenç bile olabilirdi. Daha Erich konuşmaya başlamadan, Addie dişlerini sıkmıştı.

"Adeline, bu sen misin?"

İnanılmaz! "Addie," dedi Addie soğuk bir tavırla.

"Of, özür dilerim, unuttum," diye dalga geçti Erich, unutmadığı açıkça belliydi. Sonra bir de küstahça bir kahkaha patlattı.

Addie yüzüne düşen bir tutam saçı itti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Addie, elindeki kabloyu ağaca dolamaya devam ederken. Yardıma ihtiyacı yoktu, en azından Erich'in yardımına. Ondan hoşlanmamasının nedeni, sadece küçüklüğünde kendisiyle dalga geçmesi değildi; bu işin bir parçasıydı sadece. Erich, Karl ve ağabeyi ona karşı birlik olurlardı hep. Addie, erkek çocuğu gibi olduğu için, onlarla vakit geçirmeye can atardı. Erich de onunla acımasızca dalga geçerdi. Addie biraz büyüyünce ve diş teli takınca, durum daha da beter olmuştu. Erich onu "Telli"

diye çağırmaya başlamıştı; Addie koşup odasına saklanana kadar onunla alay ediyordu. Ama Addie'nin hassas, genç kalbine yaptıklarının yanında bunlar hiç kalırdı.

"Noel için mi döndün eve?" diye sordu Erich.

"Onun gibi bir şey," diye karşılık verdi Addie ona bakmadan.

Erich duraksadı, konuşmaya başladığında sesi yumuşak ve samimiydi. "Cenaze töreninde söylediğim gibi, babanın vefatına çok üzüldüm. Onu çok severdim."

"Evet, ben de." Addie'nin boğazındaki yumru geri gelmişti. Güçlükle yutkundu ve Erich'in sözlerinden ne kadar etkilendiğini ona belli etmemeye çalıştı. İşin komik tarafı, cenaze töreninde onunla konuştuğunu hatırlamıyordu. O gün bir sisin içindeydi; neye uğradığını şaşırmış haldeydi ve acı çekiyordu.

"Belki buralarda görüşürüz."

"Belki," dedi Addie umursamazca. O anda tek istediği, Erich'in onu yalnız bırakmasıydı.

İlk ağacın ışıklarını astığında, hava zifiri karanlık olmuştu. Tek aydınlık, verandadan geliyordu.

Biraz sonra, Addie verandadaki ilk ağacın ışıklarını tamamladığında, annesi kapıyı açtı ve seslendi. "Yemek hazır."

"İşim neredeyse bitti," dedi Addie, işi bırakmaya gönülsüz bir halde. Sessizce çalışıyor, ışıkları asmak için merdivene inip çıkıyor ve dengesini kaybetmeden kollarını en yükseğe uzatmak için çaba sarf ediyordu.

Simmons'ların kapısı açıldı. "Sana ışıkları uzatayım," diye önerdi Erich, bahçeyi geçip onun yanına gelerek.

Addie'nin ilk tepkisi, onun teklifini reddetmek yönündeydi. Yaptığı işi kendi başına tamamlayabilirdi; ilk ağacı bitirmeyi başarmıştı işte. Erich'in yanında olmamasını tercih ederdi.

"En azından böylece sana Adeline dediğim için hatamı telafi etmiş olurum," dedi Erich.

"Eğer bana her Adeline dediğinde ışık asmak zorunda kalsaydın, bütün Olimpik Milli Ormanı'nı süslemen gerekirdi."

"Doğru. Bundan sonra Addie diyeceğim. Söz veriyorum."

Addie, Erich'e bir daha kabalık etmeyeceği konusunda güvenip güvenmemesi gerektiğini bilmiyordu. Ama yorgundu ve karnı açtı. Bu yüzden, onun yardımını kabul etmek gururunu kırsa da razı oldu. "Tamam." Şimdiki kısım daha çok çaba gerektirdi. "Teşekkür ederim."

Erich duyulabilir şekilde içini çekti. "O kadar da zor değildi, değil mi? Hadi, Addie, itiraf et."

"Düşündüğünden daha zordu."

Erich kıkırdadı.

Addie'ye ışık kablolarını uzatmaya başladı. Birkaç saniye konuşmadılar. "Önceki gün Jerry ile konuştum. Facebook'ta iletişim halindeyiz. Ama..."

Addie işini bitirdi ve aceleyle merdivenden indi. "Din-

le, Erich. Benimle havadan sudan konuşmak zorunda değilsin. Biz hiçbir zaman iyi geçinemedik, şimdi de durum farklıymış gibi davranmak zorunda değiliz." Erich'in kendisi için biraz üzüldüğünü hissetmişti, onun böyle büyük bir macerada başarısız olup eve dönmesine... Hem de acınacak haldeki külüstür arabasıyla...

"Peki." Erich, sanki Addie ona silah doğrultmuş gibi ellerini kaldırdı. "Denemediğimi söyleyemezsin."

"Işıkları asmama yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Addie, eve yönelmeden önce.

Harry, sokağın karşısında, yapraklarını hiç dökmeyen ağacın arkasında durmuş, olan biteni izliyordu. Celeste de onun yanında duruyordu.

"Bu ikisi için ne yapabilirim ben?" diye sordu Harry, umutsuzluğunu gizleyemeden. Daha önce her şeyi tereyağından kıl çeker gibi halledebileceğini düşünmüştü ama şimdi Addie'nin Erich'e nasıl davrandığını görünce işinin o kadar kolay olmadığını anlamıştı. Addie kirpi gibi dikenlerini çıkarmıştı; savunmacı ve soğuktu. Üstelik Harry'nin göremediği, daha fazlası da vardı. Addie korku doluydu ve yetersizlik hissini umutsuzca saklamaya çalışıyordu.

"Yakında göreceksin. Tanrı onların yollarını yeniden kesiştirdiyse bir nedeni vardır. Birbirlerinden öğrenecekleri bir şeyler olmalı, sence de öyle değil mi?" dedi Celeste, Harry'nin sorusuna soruyla karşılık verdi.

"Birbirlerini görmeye bile tahammül edemezlerken, onlara nasıl yardım edeceğim?" Harry bir İngilizce öğretmeniydi, Addie de onu sınıfında öğrenciydi. Yapabilecekleri ancak edebiyat dersi verirken yapacaklarından ibaretti.

"Daha önce açıkladığım gibi, koşullar ayarlandı."

"Evet ama..."

"Sabır, Harry, sabır."

"Neler olacağı konusunda bir fikrin var mı?"

"Var."

Harry kaşlarını çattı. "Addie ile çalışacak olan ben olduğuma göre, bana da bilgi vermen gerekmiyor mu?"

Celeste sırıttı. "Vakti gelince."

Harry memnun olmamıştı. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Şimdilik yok," dedi Celeste, Harry'nin koluna girdi ve hafifçe titreyerek gökyüzüne baktı. "Geri dönelim. Yollar buz tutuyor."

Harry, Erich'in pırıl pırıl arabasıyla hızla yola çıkışını izledi. İçinden bir ses, Celeste'nin ona önemli bir şey anlatmaya çalıştığını söylüyordu.

İkinci Bölüm

Addie Ferguson en son bir sınıfa girdiğinde, öğretmenle kavga etmiş ve müdürün odasına gönderilmişti. Aynı gün ilerleyen saatlerde Tacoma Lisesi'nden çıkmış ve bir daha da geri dönmemişti.

Şimdi düşününce, bu pek akıllıca bir karar değildi. Okulu bırakmasının sonucu olarak, babasıyla o zamana kadarkilerden çok daha büyük bir kavga etmiş, karşılıklı bağrışmalarını bütün mahalle duymuştu. Addie cezalandırılmıştı; babası onu odaya kapatmış, cep telefonunu, televizyonunu, iPod'unu ve anahtarlarını almıştı. Okula geri dönene kadar da bunların hiçbirine sahip olamayacağını söylemişti. Addie inatla direnmişti. O sıralar on sekiz yaşındaydı ve dik kafalıydı. Anne babasıyla haftalarca süren tartışmalardan sonra bavulunu toplamış, telefonunu, sü-

rücü belgesini ve biriktirdiği parayı almış, dolabını boşaltarak evden ayrılmıştı.

Sınıfa girdiğinde bunları hatırlıyordu. Dürüst olması gerekirse, büyük beklentileri yoktu ama elinden geleni yapıp lise diplomasını almakta kararlıydı.

Sınıfa girmeden önce şöyle bir duraksadı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Öğretmen onunla göz göze geldi ve gülümsedi. Bakışlarından, Addie'yi beklediği anlaşılıyordu. Elbette bu, Addie'nin hayalgücü de olabilirdi. Hoş geldin bakışı basit bir jest olabilirdi ama Addie'ye kendini garip hissettirmişti. Sanki adam onu tanıyor ve bekliyordu.

"Addie Folsom?" diye sordu öğretmen, yüzünde geniş bir gülümsemeyle yaklaşarak.

"Evet. Nereden bildiniz?"

Adam gözlerini önce iri iri açtı, sonra da yere dikti. Sanki Addie onu yapmaması gereken bir şeyi yaparken suçüstü yakalamış gibi.

"Ah... sen bir Addie'ye benziyorsun."

"Öyle mi?" Addie'nin adı konusunda hissettikleri göz önüne alındığında, bunu duymak can sıkıcıydı.

"Ah evet. Seni gördüğüm anda kendi kendime, 'Bu genç kadın bir Addie'ye benziyor' dedim. Burada çok başarılı olacaksın."

Addie kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ben... biliyorum işte."

Adam pek mantıklı konuşmuyordu ama sözkonusu

dersler ve öğretmenler olduğunda, Addie'nin pek büyük beklentileri yoktu. Deneyimleri ona bir an önce yer bulup oturması ve düşüncelerini kendine saklaması gerektiğini öğretmişti; özellikle mezun olmak istiyorsa ki bunu çok istiyordu. Tek umudu, öğretmenin ondan yüksek sesle okuma yapmasını istememesiydi. İlkokuldan beri bu onun kâbusuydu.

Öğretmen ona Dickens'ın Bir Noel Şarkısı romanını uzattı. Addie de sınıfın arka taraflarında boş bir yer buldu. En arka sıralardan birinde, Addie yaşlarında görünen, eski püskü kıyafetli bir adam oturuyordu. Yanında çenesini patilerine dayamış bir çoban köpeği vardı. Köpek bakışlarıyla Addie'yi takip ediyordu. Adamın asker tişörtünün önündeki etikette Fairfax yazıyordu. İskemlesinde kaykılmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını eğmiş bu öğrencinin de Addie gibi derste olmaktan pek de memnun olmadığı belliydi.

"Burası boş mu?"

Addie bu soruyu duyunca irkildi ve döndüğünde iri yarı, kaslı, boynunda kocaman bir dövmesi olan bir adamla karşılaştı. Bunun bir hapishane dövmesi olduğunu anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. "Evet, oturabilirsiniz," dedi ve karşısındaki boş iskemleyi işaret etti.

Adam iskemleye oturdu ve öyle aşağı kaydı ki Addie onun nasıl doğruca yere yapışmadığını merak etti.

Diğer öğrenciler de sınıfa girdiler ve çok geçmeden

bütün masalar doldu. Ön sıralara oturan hevesli genç öğrenciler merakla öğretmene bakıyorlardı. Öğretmen, bir kalem alıp beyaz tahtaya adını yazdı.

Harry Mills.

"Bu ismin bir kısaltması var mı?" diye seslendi boynunda dövmesi olan adam.

Öndeki liseliler dönüp ona baktılar.

"Kısaltma mı?" Harry masasından bir kâğıt alıp sanki cevap orada yazılıymış gibi baktı. "Sen Danny Wade'sin değil mi?"

Danny'nin gözleri kuşkuyla kısıldı. "Resmi görevlilerle mi konuştunuz?"

"Hayır, hayır," dedi öğretmen, elini sallayarak.

"Bu çok garip. Kim olduğumu nereden biliyorsunuz?"

Öğretmen yine, sanki bir suç işlemiş gibi afallamış göründü. "Attım tuttu diyelim?" dedi espri yapar gibi.

"Si..."

"Sınıfta küfretmek yok," dedi Harry sert bir sesle adamın sözünü keserek. "Şimdi, sorusu olan var mı?"

"Ne kadar zamandır öğretmenlik yapıyorsunuz?" diye sordu biri.

"Hımm..." Harry işaret parmağını kullanarak gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Epey zaman oldu."

Öğrencilerden bazıları sırıttı. Bazıları sadece bakıyordu, Addie ve köpeği olan adam da onların arasındaydı. O sırada kapı vuruldu. Bir güvenlik görevlisi içeri girerken, öğretmen konu dağıldığı için memnun olmuş gibiydi.

Güvenlik görevlisinin üzerinde üniforma, belinde de silah vardı. Eli silahın kabzasındaydı. "Burada her şey yolunda mı, Bay Mills?"

Öğretmen, görevlinin silahına baktı. "Evet, elbette. Her şey kontrol altında."

Güvenlik görevlisi, ilgisini sınıfa yöneltti, elini silahından çekti, parmaklarını kemerine soktu ve topuklarının üzerinde sallandı. "Ben sadece ortalığı kolaçan etmek istedim. Umarım sorun yoktur."

Sınıfın arka tarafına, Addie'nin olduğu yere doğru baktı. Addie'nin, onun bakışlarını Danny Wade'e diktiğini fark etmesi bir dakika sürdü. Addie, neredeyse Danny'ye acıyacaktı. Adamın hüküm giymiş olduğunu anlamak zor değildi. İşi pek kolay olmayacaktı. Önce öğretmenle, sonra da kampus güvenliğiyle sorun yaşayacağı belliydi.

"Memur Brady Whitall hizmetinizde," dedi güvenlik görevlisi ve parmaklarını alnına değdirerek Harry'yi selamladı. "Bir sorununuz olduğunda kimi arayacağınızı biliyorsunuz."

"Hayalet avcılarını mı?" dedi Danny dişlerinin arasından.

Brady kolunu Danny'ye doğru salladı.

"Ne dediğini duydum."

Danny arkasında çenesini patilerine dayamış halde yatan çoban köpeğine baktı ve adamın neden bahsettiğini anlamamış gibi omuz silkti.

"Teşekkür ederim," dedi Harry ve adamı kapıya kadar geçirdi.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu sonra, sınıfa bakarak.

Neyse ki altmış dakikalık dersin geri kalanı daha sakin geçti. Charles Dickens'tan, Bir Noel Şarkısı'ndan söz ettiler. Addie etkilendiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Harry yazar konusunda son derece bilgili görünüyordu ve konuya hakimdi.

"Charles sekiz çocuğun ikincisiydi," dedi Harry. "Kendisinin de on çocuğu oldu. Çocukluğunda çalışıp ailesine destek olmak için okulu bırakmak zorunda kaldı. Babası yaptığı borçlar yüzünden hapse girmişti çünkü. Bu durum zavallı Charles'ı yıktı."

Danny yerinde doğruldu. "Babası hapse mi girmiş?"

Harry başını salladı. "Evet, aile için çok zor yıllarmış bunlar."

"Evet," diye mırıldandı Danny. "Ona mektup yazabiliyorlar mıymış peki? Hapishanedeki biri için mektup her şeydir."

"Evet ama anne ve en küçük çocuklar da babayla birlikte hapse gitmişler."

"Eş durumundan mı?"

"Yani... evet, öyle de denebilir."

"Charlie bir aile dostunun yanında kalmaya başlamış," diye devam etti Harry. "Ailesi için elinden geleni yapmış, onları yüreklendiren mektuplar yazmış. Akıllılık edip

gardiyanlardan biriyle arkadaş olmuş. Bu gardiyan onun mektuplarını annesine ve babasına iletiyormuş."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu hevesli öğrencilerden biri. "Ben Charles Dickens'ın gardiyanları tanıdığı konusunda hiçbir şey okumadım."

"Ah... Bu bilgiyi nereden edindiğimi tam olarak hatırlamıyorum ama gerçek olduğuna dair sizi temin ederim."

Harry'nin sesi sanki bunları bire bir kendisi yaşamış gibi ikna ediciydi.

"Dickens bir ayakkabı fabrikasında çalışmak zorunda kalmış ve orada geçirdiği her andan nefret etmiş. Büyükannesi öldüğünde ve mirası Charles'ın babasına kaldığında, aile hapisten çıkmış." Öğretmen içini çekti. "Bundan sonra olanları anlatmaktan hiç hoşlanmıyorum."

"Ne?" diye seslendi Danny.

Danny'nin sınıfta sesi en çok çıkan öğrenci olacağı belliydi. Öğretmenin söylediği her şeyle ilgili bir yorumu ya da sorusu olacak gibiydi.

"Babası artık iş bulduğu ve aile yeniden bir araya geldiği halde, Dickens'ın annesi onun aile dostlarının yanında kalmaya ve fabrikada çalışmaya devam etmesini istemiş. Charles da kendisini yanında istemeyen annesini hiç affetmemiş."

"Annem de bizi terk etti," dedi Danny kendi kendine konuşur gibi. "Bir bunalım geçiriyordu. Devlet de bizi koruyucu aileye verdi."

"Ama sen anneni affettin," dedi Harry onaylayan bir bakışla.

Addie yine onun bunu nereden bildiğini anlayamadı. Garip bir adamdı öğretmen. Psişik güçleri filan vardı herhalde, Addie'nin aklına gelen tek şey buydu.

Ders bitti, Addie bir saatin nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlayamamıştı. Masasından kalktı, çantasını ve kitabını aldı. Çarşamba günü bir sonraki derse gelmeden önce kitabın elli sayfasını okumaları gerekiyordu.

Mantosunu üzerine geçirdi. Köpeği olan adam da ayağa kalktı ve sınıfın kapısına yöneldi.

"Paltonuz iskemlenin arkasında kalmış," dedi Addie ona. Adam duymamış olmalıydı, yürümeye devam etti. Addie kalın paltoyu alıp onun arkasından koştu.

"Paltonuzu unuttunuz," dedi bu kez daha yüksek sesle ve adamın koluna dokundu.

Adam arkasına döndüğünde gözleri öfkeyle parlıyordu. Addie irkildi ve adeta adamın ona vurmasından çekinerek geriledi.

Adam gözlerini kırpıştırdı, birden sakinleşmiş gibiydi. "Ben... özür dilerim." Paltosunu aldı ve aceleyle koridorda yürüdü. Köpeği de uysal bir tavırla yanında ona eşlik ediyordu.

Addie ellerini göğsüne bastırdı ve hızlanan kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı.

O sırada güvenlik görevlisinin yine olay çıkardığını fark

etti. Adam, bir kadını kolundan tutmuştu ve görünüşe bakılırsa, gereğinden fazla sıkı tutuyordu. Genç kadın, kafeteryanın mutfağında çalışanlardan biri olmalıydı. Üzerinde beyaz önlük, başında da bone vardı. Okul polisi onu öğretmene doğru sürükleyerek götürüyordu

"Bu kadını sizin sınıfın önünde durmuş, tartışmayı dinlerken buldum," dedi adam, Harry'ye işgüzar bir tavırla. "Kendisinin bu binada bulunması kurallara aykırı."

Harry sakin bir tavırla kadınla İspanyolca konuştu. Koyu kahverengi gözlerini iri iri açan genç kadın başını iki yana salladı ve kendi dilinde karşılık verdi. Öğretmen onu ilgiyle dinledi, birkaç kez onaylarcasına başını salladı ve sonra Brady Whitall'a baktı.

"Sorun yok. Bu Elaina, derslerimizi merak etmiş ve bir bakmak istemiş."

Brady bu açıklamayı duymazdan gelerek başını iki yana salladı. "Okul kurallarının açıkça ifade ettiği gibi, mutfak çalışanları kendileri için belirlenen sınırların dışına çıkmamalıdır."

"Evet ama sanırım bu defalık bir ayrıcalık tanıyabiliriz."

Addie tezahürat yapmak istiyordu. Harry Mills onu şaşırtmıştı. Bir kere dersi gayet ilgi çekici kılmıştı. Şimdi de bu işgüzar okul görevlisine karşı çıkıyordu.

Güvenlik görevlisi kuşkulu görünüyordu. "Bu konuyu Dr. Conceito ile konuştunuz mu? Böyle durumlarla ilgili kesin düzenlemeler var."

"Şey... Hayır ama konuşacağım."

Brady parmaklarını kemerine soktu ve Elaina'ya baktı. "Görelim bakalım. Dr. Conceito'dan bizzat talimat alana kadar, bunun bir daha tekrarlanmayacağından emin olmak istiyorum. Anlaşıldı mı?" Gözlerini kıstı. "Bu yüzden işini kaybetmek istemezsin herhalde."

Genç kadın korkmuş gibiydi. "Hayır, efendim. Yani, evet efendim, istemem. Yani, anlıyorum efendim."

Addie, masasının üzerinde bıraktığı Dickens romanını almak için sınıfa döndü. Harry'nin kitabın fazladan bir kopyasını alıp kafeteryada çalışan kadına vermesini izledi. Kadın o kadar mutlu görünüyordu ki Addie bir an onun Harry'nin ellerini öpeceğini sandı. Kitabı göğsüne bastırmış, Harry'ye İspanyolca bir şeyler anlatıyordu.

Addie, genç kadının kitaba ne kadar sevindiğini görünce kendisinin ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Kampusü geçip otoparka doğru yürürken, kafeteryanın servis bittiği halde açık olduğunu gördü. O gün derse girmeden önce hafif bir şeyler yemişti, belki bir latte fena olmazdı. Rüzgâr ağaçların arasından esiyor, ay parlıyor ve çimenlerin üzerinde gölgeler yaratıyordu.

Eve döneli daha birkaç gün olmuştu ama Addie'ye yıllar olmuş gibi geliyordu. Güzel bir histi bu.

Neyse ki uzun bir kuyruk yoktu. Addie, Aralık ayının özel içeceği olan lattesinin siparişini verdi. Yaka etiketinde Celeste yazan barista içeceğini hazırlarken, Addie bir tabu-

reye oturdu ve eldivenlerini çıkardı. Sessize almış olduğu telefonunu çıkardığında, annesinden gelen mesajı gördü.

Beni acilen arar mısın?

Annesinden en son böyle bir mesaj aldığında, babasının kalp krizi geçirdiğini öğrenmişti. Addie, bunun ne anlama gelebileceğini düşünüp korkarak ekrana bakakaldı.

Barista, latteyi tezgâha bıraktı ve Addie'ye baktı. Addie'nin yüzü solmuş olmalıydı ki, "Her şey yolunda mı?" diye sordu Celeste.

"Ben... bilmiyorum." Addie daha fazla dayanamayıp telefonu aldı ve annesinin numarasını tuşladı.

Annesi, sanki salonda volta atıyor ve Addie'nin aramasını bekliyormuş gibi, telefonu ilk çalışta açtı. "Addie," dedi, alo bile demeden. "Sen misin?"

"Evet, anne, neler oluyor?"

"Erich trafik kazası geçirmiş."

"Erich Simmons mı? İyi miymiş peki? Ne olmuş?"

"Emin değilim. Julie o kadar üzgündü ki anlatamadı."

"Durumu iyi miymiş?"

"Evet, evet, görünüşe göre ucuz atlatmış. Ama yaralanmış tabii. İki bileği kırılmış."

Addie içini çekti. "Çok kötü olmuş bu." Ama bu, annesinin neden panik halinde olduğunu açıklamıyordu.

"Kötüden de öte," diye bağırdı annesi, sesi ağlayacak gibiydi. "Felaket."

Addie bu sözcüğün abartılı olduğunu düşünüyordu.

Erich için o da üzülmüştü ama birkaç hafta içinde iyileşecekti işte. Dünyanın sonu değildi bu.

"Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun?" dedi annesi.

Addie anlayamıyordu gerçekten.

"Bu şu demek," dedi annesi, sesi çatlayarak. "Julie ve ben gemi seyahatini iptal etmek zorundayız."

Addie yine anlamamıştı. "Bunu neden yapasınız ki?"

"Neden mi?" dedi annesi. Sonra tekrarladı. "Neden mi? Çünkü Julie, Erich'i bu durumda bırakamaz. Birinin Erich'e yardımcı olması gerek. Tanrı aşkına, Addie, adamın iki kolu da alçıda. Kendi başının çaresine asla bakamaz."

"Ah." Addie bunu hiç düşünmemişti.

"Julie, Erich'in durumunu tam olarak öğrenmeden bana söylemedi. Kaza, Erich'in buraya uğradığı gece olmuş... Senin Noel ışıklarını astığın gece. Hastaneden çıkmış ama işe başlayana kadar Julie'de kalmak zorunda. Bu da altı hafta demek. Düşünebiliyor musun? Zavallı çocuk."

Erich çocuk filan değildi. Addie en azından bunu biliyordu. "Çok üzüldüm, anne."

"Ben de." Annesi hafifçe hıçkırdı. "Üstelik yola çıkmamıza bu kadar az zaman kalmışken. Julie ve ben bu seyahati aylardır planlıyorduk. İkimiz de bavullarımızı hazırlamıştık. Ama böyle bir şeyin olacağını biliyordum ben. İçime doğmuştu."

Addie, annesinin sesinin böyle yıkılmış çıktığını ender duymuştu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, anne."

"Keşke böyle olmasaydı."

Addie söyleyecek bir şey bulamıyordu. Hem annesi hem de annesinin arkadaşı adına hayal kırıklığına uğramıştı.

"Başka seyahatler de olur," dedi sonunda, moral verebildiğini umarak. Kendini kötü hissediyordu ama sahiden de bu talihsiz durumu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Üçüncü Bölüm

Addie, kendini kötü hissederek telefonu çantasına attı.

Sonra klasik edebiyat öğretmeninin de latte tezgâhında olduğunu fark etti. Harry Mills tezgâhın diğer tarafında, onun karşısında oturuyordu. Bir tabureye çökmüş, dirseklerini tezgâha dayamış ve başını eğmişti. Onun da kendine ait dertleri var gibiydi.

Celeste, yani barista, son gelen müşteriyi görmezden geldi ve Addie'ye ikinci kez sordu. "Her şey yolunda mı?"

Addie omuz silkti. Normalde sorunlarını kendine saklardı ama canının konuşmak istediğini fark ederek kendi de şaşırdı. "Annem aradı. Noel'de en yakın arkadaşıyla iki haftalık bir gemi seyahatine çıkacaklardı. İkisi de dul. Ama diğer kadının oğlu kaza geçirmiş ve şimdi seyahati iptal etmek zorunda kalacaklar gibi görünüyor."

"Ne kötü."

Latte tezgâhının diğer tarafında, Harry Mills doğruldu ve anlayışlı gözlerle baktı. "Büyük talihsizlik."

"Kadının oğlu iyi miymiş peki?" diye sordu Celeste içten bir ilgiyle.

Addie, Erich'ten pek hoşlanmasa da onun için üzülmüştü. "Bilekleri kırılmış."

"Of... ne fena."

Addie, Erich'in acı çektiğini düşündükçe bir garip oluyordu. Midesi kasılıyordu sanki. Dakikalar önce Noel temalı lattesinin tadını çıkarmak için can atarken, şimdi kendini parasını boşa harcamış gibi hissediyordu.

Celeste, Harry'ye doğru baktı, sanki onun bir şey söylemesini bekler gibiydi. Harry de "Ne?" dercesine boş gözlerle ona bakıyordu. Addie lattenin parasını ödemek için cüzdanını çıkardı ama Celeste onu geri çevirdi.

"Anneniz hayal kırıklığına uğradı yani?"

"Hayal kırıklığı hafif kalır." Addie'nin annesi adeta yıkılmıştı. "Babam bu yaz öldü, Noel'i onsuz geçirme fikri anneme dayanılmaz geliyordu. Bu seyahat onun ihtiyacı olan kaçıştı."

Celeste sanki bir şey düşünür gibi parmağıyla dudaklarına vuruyordu. Yeniden, sanki onun bir öneride bulunmasını bekler gibi Bay Mills'e baktı. Adamın bir şey söylemeye niyetinin olmadığı anlaşılınca, Addie tabureden kalktı. Barista aceleyle konuştu. "Belki de annenizle en yakın arkadaşının o seyahate gitmesinin bir yolu bulunur."

Addie hemen başını iki yana salladı. "Julie, Erich'i bırakamaz. İki eli alçıda olan bir adam kendi başına hiçbir şey yapamaz." Bu talihsiz bir durumdu. Aklına bir fikir gelir gibi oldu. "Ben anneme birlikte gitmeyi önerebilirim ama derslere yeni başladım ve..." Bunun için parası yoktu ve seyahatin parasını annesinin ödemesini de istemiyordu. Ama eğer giderse, kesinlikle öyle olması gerekecekti. Hem annesinin bir arkadaşa, kocasını kaybederek onunla aynı acıyı yaşamış bir kadına ihtiyacı vardı.

"Sen?" dedi Celeste, Addie'nin gözlerinin içine bakarak. "Erich'e sen yardımcı olamaz mısın?"

"Ben mi?" Addie elini kaldırarak diğer kadının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden onu susturdu. "Bu asla olmaz. Ne yazık ki Erich ve ben neredeyse bütün hayatımız boyunca didişip durduk. Hiçbir zaman iyi anlaşamadık, bundan sonra da anlaşabileceğimizi sanmıyorum."

"Neden peki?"

Addie omuz silkti. "Biz farklı insanlarız. O beni deli ediyor, hep böyleydi. Onunla aynı odada bulunmaya bile tahammül edemem."

"Belki de değişmiştir." İngilizce öğretmeni konuşmaya dahil olmuştu. "İnsanlar değişir, bilirsin."

"Sanmıyorum," dedi Addie, gençliklerinde Erich ile yaşadıkları çatışmaları hatırlayarak. O zamanlar tek istediği, Erich ve ağabeyiyle arkadaş olmaktı ama onlar kendisini dışlamışlardı hep. Sonra, açıklama ihtiyacı hissederek ek-

ledi. "Erich'le benim ilkokula dayanan bir geçmişimiz var ve hiç hoş anılarımız yok." Çocukken bile Erich'in onunla nasıl acımasızca alay ettiğini, onu sınıf arkadaşlarının önünde nasıl utandırdığını hatırlıyordu. Onun kendisine karşı nasıl davrandığını düşünmek bile içinin ürpermesine neden oluyordu. Addie, annesinin hatırı için Erich'le ilgilenmeyi istese bile, bu mümkün olamazdı. Kesinlikle imkansızdı.

"Buraya yeni taşındığını söylememiş miydin?" diye sordu Harry.

Addie bundan söz ettiğini hatırlamıyordu ama belki de söylemişti. "Evet."

"Komşunuzun oğluyla görüşmeyeli ne kadar zaman oldu?"

"Epey oldu," diye itiraf etti Addie gönülsüzce. "Altı yıl kadar."

Harry gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Altı yıl uzun bir zaman. Sen buradan gittiğin zamanki Addie değilsin, değil mi?"

"Değilim." Addie, bu konuşmanın nereye gittiğini görebiliyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

"Erich de artık o yeniyetme genç değil."

"O hiç değişmemiş," dedi Addie. Erich kibar davranıp onun Noel ışıklarını asmasına yardım etmiş olabilirdi ama hep böyleydi zaten. Tam Addie ona güvenebileceğini hissettiğinde, yapacağını yapıyordu. Bir keresinde, Addie do-

kuz yaşındayken, Erich ona eğer bir solucan yerse, Jerry ile birlikte yaptıkları kaleye gelebileceğini söylemişti. Bu ne kadar iğrenç olsa da, Addie onlarla birlikte kaleye girebilmek için her şeyi yapmaya razıydı. Eve koşup dolaptan bir kutu krema kapmıştı. Kusma isteğini zor bastırsa da, kremanın yardımıyla solucanı yutmayı başarmıştı. Sonra Erich kahkahalarla gülmüş ve onun kaleye girmesine asla izin vermeyeceğini söylemişti.

Ortaokula başladıklarında da durum değişmemişti. Erich, Addie'yi sınıfın en yakışıklı çocuklarından birinin ondan hoşlandığına inandırmıştı. Oğlan da rol yapıyor, sonra Addie'nin arkasından dalga geçiyordu. Daha sonra Addie, Erich'in çocuktan yardım istediğini, çünkü Addie'nin kendisinin peşinde bir yavru köpek gibi dolaşmasından sıkıldığını söylediğini öğrenmişti. Çok geçmeden bütün okul bu şakayı öğrenmişti ve Addie rezil olmuştu. Ah, hayır, Erich'e asla güvenilmezdi.

"Sanırım bu annene yardım etmeyi ne kadar istediğine bağlı," diye ekledi Celeste acıklı bir sesle.

"Pek sayılmaz," dedi Addie, lattesini alıp kampus çıkışına doğru yürürken. Ancak yol boyunca Celeste'nin son sözleri kulağında yankılanmaya devam etti.

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, köpek havlayana kadar arkasında birinin yürüdüğünü fark etmedi. Omzunun üzerinden baktığında, sınıftan Andrew Fairfax'ı gördü. Köpek de onun yanında yürüyordu.

Adam ona yetişti ve adımlarını yavaşlattı. Başında el örgüsü bir bere vardı. Konuşurken, bakışlarını yerden ayırmadı ve Addie'ye doğru bakmadı hiç.

"Selam," dedi Addie.

"Selam," diye karşılık verdi adam, sonra duraksadı. "Ben özür dilemek istedim... biliyorsun işte."

"Ah, sorun değil," dedi Addie adımlarını hızlandırarak. Adam başka ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Aralarında garip bir sessizlik oldu ama Andrew hâlâ Addie ile birlikte yürümeye devam ediyordu.

"Seni korkuttuğumu biliyorum. İnsanların bana dokunmasından pek hoşlanmam..."

"Dediğim gibi, sorun değil."

Andrew uzun bir nefes verdi.

Addie gerilimi dağıtmak isteyerek çoban köpeğine baktı. "Köpeğin adı ne?"

"Tommy."

Bu, bir köpek için alışılmış bir isim değildi ama Addie bu yorumunu kendine saklaması gerektiğini hissediyordu. "Merhaba, Tommy." Otoparkta durdular. Addie eğilip köpeğin kulaklarını okşadı. Hayvanları, özellikle köpekleri çok severdi.

"Lütfen, yapma," dedi Andrew onu durdurarak. "O bir hizmet köpeği, yani ona da dokunmaman daha iyi olur."

"Özür dilerim. Bilmiyordum. Görevi ne?"

"Ordu bana verdi onu. Bana eşlik etmesi ve beni sa-

kinleştirmesi için. Önce pek istemedim ama gelip benimle yaşamaya başladıktan sonra fikrimi değiştirdim. Kız kardeşim onun benim huzur köpeğim olduğunu söylüyor ve biliyor musun? Haklı aslında. Tommy çok işe yarıyor."

"Ne güzel." Addie, sınıfta sırtında ağır bir duygusal yük taşıyan tek kişinin kendisi olmadığını fark etmişti. Bu ordu görevlisi adamla düşündüğünden daha fazla ortak özellikleri vardı.

Andrew bir anda ters yönde yürümeye başladı, sanki Addie'den yeterince hızlı uzaklaşamıyor gibiydi. Addie, onun kendisinden özür dilemek için cesaret toplamakta çok zorlanmış olduğunu düşündü. Ordu insana sert olmayı, kırılgan ve hassas olmamayı öğretirdi. Ama ikisi de hayatlarında bir değişiklik yapıp derse kayıt olarak kendilerini açmışlardı.

Addie eve vardığında, annesini televizyonun karşısında oturmuş, boş gözlerle ekrana bakarken buldu. Sehpanın üzerinde buruşturulmuş mendiller duruyordu.

"Selam anne," dedi, kanepeye oturup annesinin ellerini tuttu.

Annesi cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ders nasıldı?"

"Fena değil."

"Öğretmenini nasıl buldun?"

Addie omuz silkti. "O da fena değil, biraz garip biri. Beni bir yerden tanıyormuş gibiydi ama onu hayatımda hiç görmediğime yemin edebilirim."

Annesinin örgüsü kucağında duruyordu. Ama kadıncağızın bununla ilgilenmeye pek hevesi yok gibiydi.

"Seyahatiniz için gerçekten çok üzüldüm," demek zorunda hissetti Addie kendini.

Annesinin gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Evet, ben de... Julie ve ben paramızı geri alabileceğimizden bile emin değiliz. Seyahat sigortası yaptırmamıştık. İkimizi de bu seyahate çıkmamızı hiçbir şeyin engelleyemeyeceğinden çok emindik."

"Ah anne." Addie uzanıp annesine sarıldı.

"İşin en kötü tarafı da, bir daha asla paramız olmayacak... özellikle paramızı geri alamazsak."

Addie gözlerini kapattı. Bu öneride bulunmayı düşüneceğine asla inanamazdı ama... doğruldu, içini çekti ve fısıldadı. "Belki benim yardım etmek için yapabileceğim bir şey vardır."

"O bakış da neydi öyle?" diye sordu Harry, Celeste'ye. Sınıfta her şeyin yolunda gittiğini söylemek ve birkaç soru sormak için Hub'a gelmişti. İçeri girdiğinde de, Celeste'yi Addie Folsom'la sohbet ederken bulmuştu. Kendisi de konuşmaya dahil olmadan önce, Celeste ona hayatında görmediği kadar keskin bir bakış göndermişti. Belli ki Harry genç öğrencisiyle ilgilenirken önemli bir şeyi atlamıştı. Dürüst olması gerekirse, Addie'yi düşünecek pek fazla vakti olmamıştı. Güvenlik görevlisinin Elaina ile konuşma

şekli canını sıkmıştı. Meleklerin canlarının sıkılmaması gerekirdi; sorunlar onların etrafında tenis kortundaki toplar gibi seker dururdu. Bu duygu ona yabancıydı ve Celeste'ye kendisine neler olduğunu sorması gerekiyordu.

"Harry, Addie'ye annesine yardımcı olması gerektiğini söyleyen kişi sen olmalıydın."

"Ben mi?" Harry gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

"Addie senin bu dünyadaki ilk görevin. Ona yardım etmenin kolay olacağını söylemiştin, hatırlıyor musun? Belki ki fazla kolay çünkü hâlâ buna yoğunlaşmamışsın."

"Yoğunlaştım," dedi Harry, Celeste'nin azarı karşısında bozularak. Kendi de ne yapması gerektiğini biliyordu herhalde. "Ona, eğer kendisi altı yıl içinde değiştiyse, Erich'in de değişmiş olabileceğini söylemeye çalıştım."

"Evet, bu iyiydi."

"Teşekkür ederim."

"Ama yeterli değildi."

Harry dünyadaki ilk görevini eline yüzüne bulaştırdığını düşünmeye başlamıştı. Tavsiyeye ihtiyacı vardı. Celeste'ye gelmek, gururunu çiğnemesi ve yeteneklerini biraz abarttığını itiraf etmesi demekti. Bu da tartışmak istediği bir başka şeydi. Bu gururun nereden kaynaklandığını bilmesi gerekiyordu. Dünyaya geldiği ilk günden beri bununla uğraşıyordu.

Öne doğru eğilerek elini alnına dayadı. "Ne yazık ki kendimi bir olayın içinde buldum."

Celeste ellerini beline koydu. "Pekâlâ, bana neler olduğunu anlat."

"Birincisi... İki kez öğrenciler karşısında hata yaptım. Ama endişelenmene gerek yok, ikisini de sorunsuz çözdüm." Sonra biraz daha açıklama yapması gerektiğini hissederek ekledi. "Öğrenciler daha kendilerini tanıtmadan onlara isimleriyle seslendim. Çok büyük bir mesele değil, değil mi?" Celeste'ye baktı ve onun bunları zaten bildiğini hissetti.

Celeste kaşlarını çattı. "Burada bana anlattığından daha fazlası oluyor, değil mi Harry?"

Harry başını salladı, nereden başlayacağını bilemiyordu.

"İşin içinde Dr. Conceito da var değil mi?"

"Ah..."

"Harry, sana okul yöneticisinden olabildiğince uzak durmanı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Peki senin yaptığın ilk şeylerden biri ne oldu?"

Harry'nin bunun kendisine hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Bir kez daha, Celeste'nin her şeyi bildiğini hissetti ve başını öne eğdi.

"Harry?"

"Çimlerde yürüdüm." Harry, içindeki rahatsız histen kurtulmak istercesine ellerini karnına bastırdı.

"Sorun ne?"

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Emin değilim."

Celeste ona bilmiş bilmiş gülümsedi. "Bana anlatabilirsin."

Harry sesini alçalttı. "Bugün canım sıkıldı. Meleklerin canı sıkılmaz. Yanlış bir şey mi yaptım... bu yüzden mi?"

"Hayır," dedi Celeste. "Çok önemli bir şeyi unuttun Harry. Şu anda bir insan bedenine sahipsin, bu yüzden insani duygular da yaşayacaksın. Bunlar başta sana yabancı ve rahatsız edici gelebilir ama yavaş yavaş bunları tanımayı ve hepsinin üstesinden gelmeyi öğreneceksin."

"Yani hayal kırıklığı, öfke... gibi şeyler mi?"

"Tam seni daha önce uyarmaya çalıştığım gibi," diye hatırlattı Celeste. "Ama sen bunların hepsini bildiğine inanıyordun. Şimdi görüyorsun."

Harry yorum yapamadı. Bunu kendi istemiş, bir bedenden başka bir bedene dönüşmenin ne anlama geldiğini düşünmemişti.

Celeste yavaşça onun elini okşadı.

Harry, lattesinden bir yudum aldı, boğazı kurumuştu. "Bu kafeteryada çalışan Elaina Gomez ile tanıştım."

"Elaina'yı tanıyorum," dedi Celeste. "İki kızıyla yalnız yaşayan harika bir anne."

"Bugün sınıfın önünde dersi dinlerken yakalandı. Güvenlik görevlisi onu binadan neredeyse zorla çıkarmaya kalkınca ben devreye girdim." Brady Whitall fazlasıyla kaba davranmıştı. Harry, adamın bütün gece birine fiziksel müdahalede bulunma fırsatı beklediğini düşünüyordu. Kavgaya susamış adamlardan biri gibiydi.

"Bu ancak Brady olabilir," dedi Celeste kaşlarını çatarak. "Sorunlu biri. Altı kez polislik sınavına girmiş ve her defasında başarısız olmuş."

"Elaina'yı savundum ve..." Harry, Celeste'nin başını salladığını görünce durdu.

"Harry, bunu yapamazsın. Senin güçlerin sınıfındaki öğrencilerle sınırlı. Elaina senin koruman altında değil. Ne yazık ki ona yardımcı olamazsın."

"Ama.."

"Aması filan yok."

Harry tartışmak istiyordu ama Celeste'nin haklı olduğunu biliyordu. Bu işe hiç karışmamalıydı, hele okuldaki görevinin ilk gününde. Ama o kibar kadının öğrenme isteğinden etkilenmişti işte. Kadının derslere ödeyecek parası yoktu. Belli ki bu koridorda ders dinlerken ve ne öğrenebiliyorsa öğrenmeye çalışırken ilk yakalanışı değildi. Kısa konuşmaları sonucunda Harry onun çok iyi bir okuyucu olduğunu ve romanlar okuyarak İngilizcesini geliştirmeye çalıştığını öğrenmişti. Harry ona Dickens romanını verdiğinde de kendisine bir pırlanta yüzük hediye edilmiş kadar sevinmişti.

"Dr. Conceito'nun bunu öğreneceğini biliyorsun, değil mi?"

Harry ne söyleyeceğini dikkatle düşündü. "Düşündüm de, belki sen buna engel olabilirsin?" Gözleri umut doluydu.

"Üzgünüm, Harry, bunu yapamam." Celeste'nin sesi üzüntülüydü.

Harry'nin boğazı düğümlendi, elini salladı. "Sorun olacağını sanmıyorum. Ben okul yöneticisi konusunu hallederim."

"Hatırlatmama gerek var mı? Addie Folsom ya da sınıfındaki diğer öğrencilerden biri ile ilgili bir sorun olmadığı sürece, Dr. Conceito ile uğraşmak için spiritüel güçlerini kullanamazsın. Sana daha önce onunla uğraşmaman gerektiğini söylemiştim zaten."

Harry güçlükle yutkunarak başını salladı. "Her şeyi yoluna koymak için elimden geleni yapacağım."

"Güzel. Sorun yaşadığında bana gelmekten çekinme. Yardımcı olmak için elimden ne gelirse yaparım ama benim de sınırlarım var. Ve unutma, bu senin buradaki deneme süren. Dünyaya gelmeyi uzun süredir beklediğini biliyorum ama eğer dersler bittikten sonra da burada kalmaya devam etmek istiyorsan, kendini kanıtlamak zorundasın."

"Anladım." Bu görev, Harry'nin daha önce düşündüğü kadar kolay değildi. O dünyaya hep cennetten bakmış ve tahminler yürütmüştü. Ama şimdi diğer taraftan bakıyor ve her şeyin tahmininden çok daha karışık olduğunu görüyordu.

"Bu arada," dedi Celeste, sesini alçaltarak. "Andrew Fairfox'un köpeği hakkında ne düşünüyorsun?"

Harry, köpeğin bütün ders boyunca nasıl sahibinin ayaklarının dibinde oturduğunu hatırladı. "Çok uslu."

Sonra Celeste'nin yüzündeki muzip gülümsemeyi fark etti ve kendisinin hayvanla nasıl göz göze geldiğini anımsadı. Hemen bağlantıyı kurdu. "O da bizden biri, değil mi?"

Celeste başını salladı. "Bütün melekler dünyaya insan kılığında gelmiyorlar, biliyorsun."

"Andrew'un iki meleğe mi ihtiyacı var?"

"Bazı insanların daha da fazlasına ihtiyacı var."

Harry'nin hiçbir fikri yoktu.

"Her şey düzelecek," diye söz verdi Celeste. "İlk derste sorunlar yaşadığın için üzgünüm. Yoğunlaş, Harry. Görevini hatırla. Addie'nin Erich'e yardımcı olmasını öneren sen olmalıydın, ben değil." Sonra destek olurcasına Harry'nin sırtına vurdu. "Şimdi, bana söylemen gereken bir şey daha var değil mi?"

Harry'nin gözleri irileşti. "Biliyor musun..."

"Ah, evet, Harry. Hadi konuşalım."

Harry güçlükle yutkundu ve içini çekti. Sıradaki meselenin o kadar da kolay çözülebileceğini sanmıyordu.

Dördüncü Bölüm

Harry'nin midesi düğüm düğümdü. Bu, cennette hiç kimsenin konuşmadığı bir şeydi. Dünyanın kendine özgü sınırlarının olduğunu ve burada kendisinin de duygularının olacağını anlıyordu ama hiç kimse bundan söz etmemişti. Karnına uzaylı bir yaratık gelip oturmuştu sanki. Bu rahatsızlığı geçirmek istercesine elini karnına koydu. Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

"Harry?" dedi Celeste. "Bembeyaz oldun."

"Şey... Dersten sonra bir ziyaretçim vardı."

"Evet, biliyorum. Anlat bana." Celeste'nin gözlerindeki dostça bakış onu konuşmaya davet eder gibiydi.

"Michelle Heath'i tanıyor musun? İnsanların böyle..."

"Çekici," diye atıldı Celeste.

"Evet ve cana yakın, son derece yakın."

Celeste'nin yüzüne kocaman bir gülümseme belirdi. "Ah, evet. Eminim o da kendi yaşlarında çekici bir erkekle her gün karşılaşmıyordur."

Harry omuzlarını dikleştirdi. Yakışıklı olduğunu düşünmemişti hiç. İşin gerçeği, sadece bir araç olarak kendisine verilen bedeni konusunda pek düşünmemişti. Nasıl göründüğünün önemli olabileceği aklına gelmemişti.

Celeste daha fazla şey söyleyecekti ki, bir öğrenci kahve tezgâhına yaklaştı ve latte siparişi verdi.

Harry, öğrencinin istediği kahvenin nasıl bir şey olduğunu hiç anlamamıştı ama Celeste biliyor gibiydi. Çünkü hiç tereddüt etmeden birkaç dakika içinde dumanı tüten kahveyi ve kremayı hazırlamıştı.

Celeste müşteriyle ilgilenirken, Harry Fransızca öğretmeniyle karşılaşmasını düşünüyordu. Genç öğretmenle güvenlik güvenlisi arasındaki bakışmayı görünce biraz sarsılmıştı, moralinin bozuk olmasının nedeni de buydu belki. Harry boş sınıfta oturmuş, olanları ve bu durumu nasıl farklı bir şekilde çözmüş olabileceğini düşünüyordu.

Dr.Conceito'nun, onun Elaina ve güvenlik görevlisinin arasına girdiğini öğrendiğinde neler söyleyebileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Bu yüzden dalıp gitmişti ve sınıfa birinin girdiğini fark etmemişti. Aklına gelen tek mantıklı bahane buydu. Özellikle Celeste'nin onu okulun yöneticisinden uzak durması gerektiği konusunda uyardığı düşünülürse, düşünmesi gereken çok şey vardı.

Harry başını kaldırıp baktığında, kapıda duran güzel kadını görmüştü. Kadının gözleri deniz mavisiydi; cildi de kaymak gibi ve pürüzsüz görünüyordu. Harry uzun bir süre gözlerini ondan alamamış ve nefes almayı da başaramamıştı. Kadın konuştuğunda, Harry tepeden tırnağa ürperdiğini hissetmişti. İşte o anda da tehlike çanlarının çaldığını anlamıştı.

Bütün insanların zayıflıklara karşı mücadele ettikleri söylenirdi. Bu dünyada yaşamanın en önemli gerekliliklerinden biri buydu. Şimdi Harry de, aslında melek olsa da, insan bedenindeydi ve insani her şeye açıktı. Arzular da buna dahildi. Bu kesinlikle rahatsız edici, tanıdık olmayan ve garip bir histi. Harry güçlükle yutkundu ve dilini kullanamadığını fark etti. Ağzı da onunla işbirliği yapmaya yanaşmıyordu sanki.

Neyse ki önce kadın konuşmuştu. "Hoş geldiniz," demişti Harry'nin içine işleyen bir sesle.

Harry gözlerini ondan alamadan ayağa kalkmayı başarmış ve kadının elini sıkıp kendini tanıtmak için elini uzatmıştı. Adını hatırlaması biraz zaman almıştı. "Harry Mills."

Kadın onun elini tutup sıkmıştı. Eli sıcacık ve güvenliydi. "Michelle Heath." Sanki bırakmak istemiyor gibi uzun uzun tutmuştu Harry'nin elini. "Koridorun sonundaki sınıfta Fransızca dersi veriyorum."

Harry o kadar etkilenmişti ki her şeyi unutup Fransızca

karşılık vermişti. Dünyaya gelebilmek için dillere hakim olmak gerekiyordu. Bir anda Michelle'in gözleri beğeniyle parlamıştı.

Sınıf şimdi birkaç dakika önce olduğundan çok daha sıcaktı. Fransızca çok güzel bir dildi ve kadının güzel dudaklarından akıyordu adeta.

Onun büyüsüne kapılan Harry, artık başka bir dilde karşılık veremediğini hissetmişti. Tek yapabildiği, hafifçe gülümsemek olmuştu.

Michelle, Harry'nin onu ne kadar etkilediğini göstermek ister gibi içini çekmişti. "Fransızcanız mükemmel."

"Ah... öyle mi? Teşekkürler." Harry kekelemişti. İçindeki o garip his giderek büyüdüğünden, bir an önce oradan ayrılması en iyisi olacaktı. Bunu düşünerek çantasını almış ve kâğıtlarını içine tıkmıştı. Bu kâğıtların ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Ah, gidiyor musunuz?" diye sormuştu Michelle.

Harry başını sallamıştı. O sırada burnuna bir parfüm kokusu gelmişti. Gözlerini kapatarak çiçek kokusunu içine çekmişti. Bu da duyularının gelişmekte olduğuna dair başka bir işaretti.

"Ben sizi tutmayayım," demişti Michelle.

Harry gözlerini güçlükle açmıştı.

"Şöyle bir uğrayıp sizinle tanışmak istedim," diye devam etmişti Michelle, Harry'nin masasına yaklaşarak.

Tanrım, cennet gibi kokuyordu. Cennet, diye tekrar-

lamıştı Harry. Cenneti düşün. İşe yaramıyordu. Cennet şimdi çok ama çok uzak görünüyordu. Harry kendini tutamayarak uzanmış ve Michelle'in boynunu koklamıştı.

Michelle'in şaşırdığı belliydi.

Harry birden kendine gelmiş ve açıklamaya çalışmıştı. "Hangi parfümü kullandığınızı bilmiyorum ama çok güzel."

Michelle hafifçe gülümsemişti. "Adı Divine."

"Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldanmıştı Harry paltosunu alarak.

Michelle onun masasının köşesinde oturuyordu. "Harry... gitmeden...."

"Evet?

Michelle gözlerini iri iri açarak sormuştu. "Bir Bayan Mills var mı?"

Harry durmuş ve çantasını sıkı sıkı kavramıştı.

"Evli olup olmadığımı mı soruyorsunuz?"

"Evet."

Harry hemen cevap vermemişti çünkü o anda Michelle'in kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark etmişti. Gözlerini kırptığında kirpikleri yanağına değiyordu neredeyse "Hayır... Evli değilim." Bir eşin, onun dünyaya yaptığı ziyareti iyice karıştıracağı düşünülmüştü. Diğer melekler bazen çift olarak geliyorlardı ama Harry'nin yalnız olmasına karar verilmişti.

"Mutlaka daha önce evlenmişsindir!" diyerek sormaya

devam etti Michelle. Harry, onun bakışlarından büyülenmiş gibiydi.

"Hiç evlenmedim." Harry bir an önce oradan çıkmak ve Celeste'nin yanına gitmek istiyordu. Güvenlik görevlisiyle ilgili meseleyi konuşması gerekiyordu. Bir de... şu Fransızca öğretmeni vardı işte.

"Gerçekten hiç evlenmedin mi?" Michelle onun peşinden sınıftan çıkmıştı. "Buna inanmak çok zor."

Harry, söylediği sözlerin sorgulanmasını istemiyordu. Kimsenin ona bu tür konularda sorular sormayacağını sanmıştı. "Doğru olduğuna dair temin ederim seni."

Michelle dalga geçer gibi hafif bir kahkaha atmıştı. "Ah, Harry, sana inanıyorum. Ama bugüne kadar çoktan şanslı bir kadın tarafından kapılmamış olman şaşırtıcı."

O anda Harry'nin kafasında bir şimşek çakmıştı. Bu kadın onunla flört ediyordu. Cennetteyken duymuştu bu flört meselesini.

Kendisinin bu kadına karşı duyduğu çekim ani olmuştu. Şimdi bunun karşılıklı olduğunu hissediyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu adeta. Harry hemen ilk ve en önemli kuralı hatırladı. Melekler, insanlarla romantik ilişkilere girmezlerdi. Bu kesinlikle yasaktı.

Dışarı çıktığında, serin akşam havası yüzüne çarpmış ve onu etkisi altına girdiği büyüden kurtarmıştı. Harry, dünyaya geldiğinde birine ilgi duyacağını asla tahmin etmemişti. Şöyle bir silkinip kendine gelmeye çalışmıştı. Son

derece cazibeli olan bu kadına karşı ne hissettiğinin bir önemi yoktu. Michelle Heath onun görevi açısından tehlikeliydi. Harry, aralarındaki çekimin onun için asıl önemli olan şey konusunda dikkatinin dağılmasına neden olmasına izin veremezdi.

"Noel konserini duydun değil mi?" diye sormuştu Michelle, dolgun dudaklarından dökülen o tatlı sesiyle.

"Konser mi?" Harry'nin ağzı kurumuştu. İlanı görmüştü ama üzerinde pek düşünmemişti.

"Okul korosu bir Noel performansı sergileyecek. Yılın en önemli gösterisi. Haftalardır bunun için çalışıyorlar."

Harry duraksamıştı, bu konuşmanın nereye gideceğinden korkuyordu. "Ben... bilmiyorum."

"Bütün öğretmenlerin katılması gerekiyor," diye hatırlatmıştı Michelle. "Dr. Conceito bu konuda çok katı."

Harry ne diyeceğini bilemiyordu. Michelle ondan kendisine eşlik etmesini isteyecekti.

"Massey Hall'da buluşabiliriz," diye önermişti Michelle en sonunda masum bir tavırla.

Harry boğazını temizlemişti. "Programıma bakmam gerek," diye mırıldanmıştı.

"Ah, lütfen." Michelle'in sesindeki ısrar duyulmayacak gibi değildi.

Harry gözlerini kırpıştırmış ve zayıf düştüğünü hissetmişti. "Massey Hall?"

"Gösteri merkezi. Perşembe öğleden sonra, dört buçukta."

"Elbette." Harry'nin zihni hızla çalışıyor ve bundan kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Sözcükler ağzından adeta telaşla çıkmıştı. Öyle ki anlaşılması bile şaşırtıcıydı. "Konserden önce dersim var. Zamanında gösteri merkezinde olabileceğimden emin değilim. Aslında, geç kalacağımdan eminim. Benim yüzümden gösterinin bir bölümünü kaçırmanı hiç istemem."

"Merak etme," demişti Michelle. "Ben senin için yanımda yer ayırırım."

Bu tam da Harry'nin duymak istemediği şeydi. "Harika olacak..." demek zorunda kalmıştı. Sonra ayrılmışlardı ve Harry, Celeste'nin yanına gitmişti.

"Evet, nerede kalmıştık?" diye sordu Celeste. "Tamam, bana Michelle Heath ile görüşmeni anlatmaya hazırlanıyordun."

"Ben bunu yapmadan önce, bana onun hakkında bildiklerini anlat," dedi Harry.

Celeste onu dikkatle inceledi. "Uzun zaman önce boşanmış. İki yetişkin çocuğu var. Dikkatli ol Harry, Michelle yalnız bir kadın ve av peşinde."

Harry hızlı hızlı başını salladı. "Ben de öyle düşündüm. Kendisi tanışmak için benim sınıfıma geldi."

"Sen de ondan etkilendin." Celeste öyle bir ses tonuyla konuşuyordu ki, Harry'nin dünyada bir hafta bile geçiremeden geri dönmek zorunda kalacağını ima eder gibiydi.

"Sadece gelmekle de kalmadı," dedi Harry. "Benden Noel konserinde kendisine eşlik etmemi istedi. Bir bahane uydurdum, geç kalacağımı söyledim ama benim için yer ayırmakta ısrar etti. Ne yapacağım ben?" Sesi yalvarır gibiydi. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve güçlükle nefes almaya başlamıştı. Bu konsere gitmekten kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı mutlaka.

"Harry," dedi Celeste başını ağır ağır sallayarak. "Bence başını derde sokmuşsun."

Bu, Harry'nin duymak istediği en son şeydi.

Beşinci Bölüm

Düşünecek yirmi dört saati olmasına karşın, Addie, Erich'le durumun zor olacağını biliyordu. Konuşmaları gerekecekti ve dürüst olması gerekirse, Addie bu konuşmayı dört gözle beklemiyordu. Kendi evinden Erich'in büyüdüğü eve doğru yürürken, ayakları geri geri gidiyordu sanki.

Daha Addie'nin zili çalmasına fırsat kalmadan, Julie Simmons kapıyı açtı. Oğlununkilerle aynı tonda mavi olan gözlerinde derin bir rahatlama ve minnet vardı.

"Erich uyandı," diye fısıldadı. Hastaneden eve geldi ama pek iyi bir gece geçirmedi. Çünkü yatıp kalkması zor oluyor ve önümüzdeki gün bir iskemlede uyuması gerekecek. Belki de daha uzun süre..."

Başka bir deyişle, Erich'in keyfi hiç yerinde değildi. Ad-

die'nin de öyle. Önceki gece o da iyi uyumamıştı; yatakta dönüp durmuştu. Erich'e baktığında, iki elinin de parmaklarından dirseklerine kadar alçıda olduğunu gördü; hareket etmekte çok zorlanıyor olmalıydı. Yardıma çok ihtiyacı olduğu belliydi.

Addie'nin Erich'in bakımına yardım etmeyi teklif ettiği anda, annesi ve Julie minnet ve rahatlamayla dolmuşlardı. Addie'ye defalarca teşekkür etmişlerdi.

Addie, bunu yaparsa kendini iyi hissedeceğini düşünmüştü. Tam tersine. Daha şimdiden pişmandı ve annesiyle arkadaşı daha havaalanına gitmek için yola çıkmamışlardı bile. Addie, hayatının ilk on sekiz yılında Erich ile iyi geçinmeyi başaramadıysa, şimdi nasıl başaracaktı ki? Erich'in bakıcısı olmak, ona hayatının en büyük kabusunu yaşatacaktı.

Erich'e de tabii.

"İçeri gel, içeri gel." Julie uzanıp Addie'yi dirseğinden tuttu ve içeri sürükledi. Kapı çarparak kapanmıştı.

Addie gönülsüzlüğünü daha fazla açık edemezdi. Bakışları, salonda bir koltukta oturan Erich'e kaydı. Bacaklarına el örgüsü bir battaniye örtülmüştü. Alçı içindeki iki bileği de kucağındaydı. Çok üzgün ve acı çeker gibi görünüyordu. Yüzünün bir tarafı morarmış, dudakları da şişmişti.

"Ben ikinizi yalnız bırakayım da sohbet edin," dedi Julie ve çabucak odadan çıktı.

Addie salona girdi ve parmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokarak dikildi.

"İstersen oturabilirsin," dedi Erich. Addie onun bir gözünün şişip tamamen kapanmış olduğunu fark etti.

"Teşekkürler ama hayır." Addie ayakta durmayı tercih ediyordu. "Eğer sakıncası yoksa, ayakta durmayı tercih ederim."

"Nasıl istersen."

"Annen benim teklifimden söz etmiştir herhalde."

"Evet, söyledi. Bunun için mutlu olmam mı gerekiyor?"

Annesi haklıydı; Erich'in hiç keyfi yoktu. Addie yutkundu, Erich'in acı çekmekte olduğunu ve bunu üzerine alınmaması gerektiğini kendine hatırlattı. Dilini ısırdı ve kendini ters bir cevap vermemek için tuttu.

"Senin yerinde olmak istemezdim," dedi Erich.

Ah, ateşe körükle gidiyordu.

"İnan bana bu duygular karşılıklı."

Erich mırıldandı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gelebilecek başka biri var mı?" diye sordu Addie.

Önce bu kadar açıksözlü olduğu için utandı. Ama sonra şöyle bir düşündü. Bu durumdan kurtulmak için can attığını gizlemesinin ne anlamı vardı ki?

"Kim mesela?"

"Seni umursayan biri yok mu hiç?" Çünkü Addie, Erich'i hiç umursamıyordu ve onun da bunu bildiğinden emin olmak istiyordu.

Erich başını çevirip bakışlarını ondan kaçırdı. "Şu anda yok."

"Bir arkadaşın filan?" Addie'nin sesi umutsuz çıkmaya başlamıştı.

"Bak, Addie, bunu yapmak zorunda değilsin."

Addie de bunun farkındaydı.

Bu konuşmayı dinlediği belli olan Julie mutfaktan çıktı. "Sigorta şirketi bir hemşireye günde bir kez buraya uğraması için para ödeyecek. Kadın Erich'e banyo yaptıracak ve diğer özel işleriyle ilgilenecek. Onun burada geçireceği zamanın artırılmasını istedim. Bir tür özel hemşire gibi. Ama çok yüksek bir rakam istediler. Bizim karşılayabileceğimizden çok daha fazlası."

"Arkadaşlarım bütün gün çalışıyorlar," diye açıkladı Erich. "Çalışmasalar bile, onlardan bana bakıcılık yapmalarını isteyemem. Yılın bu zamanında olmaz... aslında hiçbir zamanında olmaz."

Söyledikleri bütün çözümler, Addie'nin önermeyi düşündükleri fikirlerdi. Addie'nin kalbi sıkıştı.

"Öyleyse sanırım iş başa düştü." Bunu çok sıkıntılı söylemişti.

"Zahmet etme," dedi Erich ona bakarak. "Ben, sen ya da başka biri olmadan da idare ederim."

"Elbette idare edersin," diye mırıldandı Addie alaycı bir tavırla. Erich hiçbir şeyi kendi başına yapabilecek durumda değildi ki. Yemeğini bile kaşıkla yedirmek gerekecekti.

Erich'in annesi, sesini sanki oğlu duymayacakmış gibi alçalttı. "Bu sabah kendini pek iyi hissetmiyor. Bu yüzden biraz huysuz. Bu da ilaçların yan etkilerinden sanırım. İki-

nizin gençliğinizde birbirinden farklı insanlar olduğunuzu biliyorum ama artık yetişkinsiniz, değil mi?"

"Doğru," diye itiraf etti Addie gönülsüzce.

"Bence her şey iyi olacak." Julie tedirgin ama umutlu görünüyordu. O hep böyle olmayacak... yani böyle keyifsiz."

"Aslında bence huysuzluğu benimle zaman geçirmek zorunda olmasından kaynaklanıyor," dedi Addie hafifçe gülümseyerek.

Erich de gülümsedi. Addie oraya geldiğinden beri ilk kez gülümsüyordu.

"Ben sizi yalnız bırakayım da bu meseleyi halledin," dedi Julie, sanki soğumuş olan odayı ısıtmak istercesine ellerini birbirine sürterek. "Ben de bavullarımı toplayayım."

Addie gidip şöminenin önünde dikildi. Erich'in annesi şöminenin üzerine iki Noel çorabı asmıştı. Addie bakışlarını çoraplara dikti.

"Çocukluğumda o çorapları büyükannem bizim için yapmıştı," diye açıkladı Erich. "Annem bunları her yıl asmaya devam ediyor ama o odadan çıkar çıkmaz ben çorapları indiriyorum. Noel'e katlanamıyorum."

"Peki, madem öyle istiyorsun. Sana zorla Noel Baba kıyafeti giydirecek halim yok." Addie'nin Erich'le Noel süslemeleri konusundaki fikirlerini tartışacak hali de yoktu. Onun kafasında daha önemli meseleler vardı. Döndü ve

Erich'e bütün gece kafasına takılan en önemli soruyu sordu. "Sence bunu yapabilir miyiz?"

Erich'in yüzündeki ifadenin yoğunluğunu görünce, bu soruyu açıklamasına gerek olmadığını anladı. Birbirlerinden hoşlanmadıkları çok açıktı. Ama bu iki hafta boyunca farklılıklarını bir yana bırakıp durumu idare etmeyi başarabilecekler miydi? İkisi için de kolay olmayacaktı. Erich için durum, Addie için olduğundan daha zor olabilirdi; çünkü yaralanan ve yardıma ihtiyaç duyan taraf oydu. Addie'ye borçlu kalma düşüncesinden nefret ediyor olmalıydı.

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye soruyla karşılık verdi Erich.

"Olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Addie. Gecenin büyük bölümünü alternatif çözümler arayarak geçirmişti. Ama bulduğu çözümlerin hepsini Erich ve annesi daha onun teklif etmesine fırsat kalmadan bulmuş ve elemişlerdi.

"Ben de bu durumdan hoşlanmıyorum," dedi Erich, sanki Addie'nin onun bakış açısını anlaması önemliymiş gibi.

"Biliyorum ve seni suçlamıyorum. Ben de olsam hoşlanmazdım. Önemli olan, bir süre birbirimizden hoşlanmadığımızı unutarak bu süreci atlatıp atlatamayacağımız."

İki hafta sonsuzluk gibi geliyordu ama işin en kötü tarafı da Noel'e denk geliyor olmasıydı.

Bir kez daha Erich gözlerini Addie'den kaçırdı ve duvara dikti. "Sen idare edebilirsen, ben de edebilirim."

"Elimden geleni yapacağım."

Erich başını salladı, sonra da içini çekti. "İkimizin de başka bir beklentisi yok zaten."

Addie onun karşısındaki kanepeye oturdu ve hafifçe öne eğildi. "Haftada üç gün derslerim var. Bu derslere devam etmem önemli."

"Sorun değil."

"Senin yemeklerini yemeni ve diğer ihtiyaçlarını gidermeni sağlarım. Ama başka bir şey olursa..."

"Endişelenme."

Erich'in Addie'yle bir eve tıkılıp kaldığını düşünmek çok komikti aslında. Addie eğlendiğini göstermemek için elinden geleni yaptı.

"Hiç komik değil, Addie. Üzgünüm, huysuzum ve iyi bir hasta olacağımdan emin değilim. Aslında çok gerekli olmayan haller dışında, buradan ne kadar uzak durursan o kadar iyi."

"Seninle gerekenden fazla zaman geçirmek isteyeceğimi düşünüyor musun gerçekten?" Addie yüzünün yanmaya başladığını hissediyordu. Erich hâlâ onun kendisiyle vakit geçirmek için can attığını, çünkü hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordu galiba. Bu adam hayal aleminde yaşıyor olmalıydı.

"Bana hemşirelik yapmaya kalkma, tamam mı?"

Erich bu kadar ciddi görünmese, Addie söylediklerinin komik olduğunu düşünecekti. "İnan bana, bu yüzden endişelenmene hiç gerek yok."

"Güzel," dedi Erich ve bu konuşmadan yorulmuş gibi içini çekti. Gözlerini kapatıp açtı.

"Annelerimiz bu gece yola çıkmaya karar vermişler, duydun mu?" diye sordu Addie. Uçakları ertesi sabah erken saatteydi ama kar yağacağı için uçağı kaçırma riskini göze almak istememişler ve geceyi havaalanının yanındaki bir otelde geçirmeye karar vermişlerdi.

Erich'in kaşları çatıldı. "Evet, biliyorum."

"Bunu yapabiliriz, Erich," dedi Addie olumlu ve canlı bir tavırla konuşmaya çalışarak.

"Deneyebiliriz," dedi Erich, onun sesi pek de kendinden emin çıkmıyordu.

Addie ayağa kalktı, oradan çıkmaya can atıyordu. "Bu akşam uğrarım."

Erich başını salladı.

"Telefon numaramı senin telefonuna kaydedeyim. Eğer daha önce bir şeye ihtiyacın olursa ararsın."

Erich yine başını sallayarak karşılık verdi. Telefonu koltuğun yanındaki masada duruyordu. Addie telefonu aldı ve mesajlar olduğunu gördü.

"Ashley adında birinden mesaj gelmiş."

"Hiç kimseyi görmek istemiyorum, özellikle Ashley'yi."

"Senin için cevap vernemi ister misin?"

Erich, sanki Addie çok garip bir şey önermiş gibi başını kaldırıp baktı. "Hayır, hepsini sil."

"Ama..."

"Peki, silme. Daha sonra ben kendim hallederim."

"Bana terslenme," dedi Addie. "Ben senin özel asistanın değilim. Eğer mesajların silinmesini istiyorsan, tamam. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Telefonumu bana ver."

"Bir dakika," diye mırıldandı Addie, numarasını alete kaydetmeye çalışırken. İşini bitirdiğinde, telefonu Erich'e uzattı. Telefon onun elinden kayıp yere düştü. Addie yerden aldığı telefonu ikinci kez Erich'e verdi. Erich telefonu kucağına koydu, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

"Daha sonra yine gelirim."

Erich cevap vermedi.

O gün öğleden sonra, Erich ve Addie'nin anneleri, eşyalarını arabaya yüklediler. Addie onları havaalanı oteline bırakacaktı.

"Erich'e yemek hazırladım," dedi Julie, ikinci bavulunu Addie'nin arabasının bagajına yerleştirirken. Bunlara ek olarak bir de el bagajı ve uçak koltuğu büyüklüğünde el çantası vardı. "Ama pek yemedi. Sanırım ağrı kesici ilaçlar iştahını kapatıyor."

"Ben sizi bıraktıktan sonra ona uğrarım," dedi Addie.

"Ne yazık ki gemideyken cep telefonlarımızı kullanamayacağız," dedi annesi, sesi endişeliydi.

"Merak etmeyin, size ulaşmam gerekirse bir yolunu bulurum." Addie ikisinin de içini rahatlatmak istiyordu. "Her şey yolunda gidecek. Ben Erich'le ilgileneceğim, söz veriyorum."

Otele vardıklarında, iki kadının çantalarını indirmelerine ve sabah ilk servise yetişmek için gerekli işlemleri yaptırmalarına yardım etti.

Julie, Addie'yi omuzlarından tuttu. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Sen olmasan ne yapardık bilmiyorum."

Addie'nin annesi de odasının anahtarını alır almaz kızına sarıldı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı gözlerinde yaşlarla. "Sen olmasan bu yolculuğa çıkamazdık."

"Anne, bunu benim için yapacaksın. Şimdi gidin ve hayatınızın en güzel zamanlarını geçireceğinize dair bana söz verin."

"Geçireceğiz," diye söz verdi iki kadın.

"Adalardan birinden senin için harika bir şey alacağım," dedi annesi.

İki kadın konuşa konuşa odalarına doğru ilerlediler. Addie annesini hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. İkisi de genç öğrenciler gibi kıkırdaşıp duruyorlardı.

Addie onları bıraktıktan sonra eve döndü ve arabayı park etti.

Bir süre dışarıda durdu ve soğuk havada bekledi. Erich'le tekrar karşılaşmak ona çok geliyordu ama bu kaçınılmazdı. Annesinin söylediğine göre, Erich hâlâ keyifsizdi. Eskiden de bir Kibar Prens değildi zaten ama belli ki ruh halinde hiçbir değişiklik olmamıştı.

Başka koşullarda olsa, Addie oradan uzaklaşır ve onu acısıyla baş başa bırakırdı. Ama şimdi onun ihtiyaçlarını gidermek zorundaydı. Erich onu istese de istemese de. Belki de Ashley'e ulaşabilirdi. Erich'in mesajlara gösterdiği tepkiye bakılırsa, Ashley ile aralarında bir şeyler geçmiş olmalıydı.

Addie mesajın tamamını okumamıştı ama belli ki Ashley çok ama çok üzgündü ve bir şeyler yapmak istiyordu. Belki de oraya gelip Addie'nin yerine Erich'e hastabakıcılık yapmaya gönüllüydü. Addie kafasında bu düşüncelerle eve doğru yürüdü.

Işıklar yanmıyordu. Addie, Erich'in uyumuş olabileceğinden korktu.

Yatmak için saat çok erkendi daha. Eğer Erich bu saatte uyuduysa, gece yarısı uyanırdı ve çok geçmeden bütün düzeni altüst olurdu.

Addie kapıyı bir kez hafifçe tıklattıktan sonra içeri girdi. "Ben geldim," dedi, salona girerek.

Erich hâlâ sandalyede oturuyordu; Addie karanlıkta onu seçebilmişti. Erich duymazdan geldi.

"Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır."

Annesi haklıydı. Erich çok zor bir ruh halindeydi.

"Karanlıkta oturuyorsun."

"Yani?"

"Işığı açmamı ister misin?"

"Işığın açık olmasını isteseydim, kendim açardım."

Addie içini çekti. "Yine huysuzluk ediyorsun."

Sessizlik.

"Eğer bu süreci atlatmak istiyorsak, Erich, birbirimize medeni davranmak zorundayız."

"Tamam, neyse. Tahmin edebileceğin gibi, keyfim pek yerinde değil."

"Dalga geçme."

Erich, Addie'nin yorumunu duymazdan geldi. "Sanırım mesele şu: Ben yalnız kalmak istiyorum."

"Kendine acımak bir işe yaramaz, biliyorsun." Deneyimleri Addie'ye çok şey öğretmişti.

Erich karşılık vermedi. Addie lambaya uzanıp ışığı yaktı. Birden odanın içi parlak ışıkla doldu. Erich bu değişikliğe alışmak için gözlerini kıstı.

"Annen senin pek bir şey yemediğini söyledi. Bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır. Teşekkürler yine de."

Küçük bir gelişme vardı. "Bir şeyler yersen kendini daha iyi hissedeceksin."

"Teşekkür ederim, Dr. Oz."

"Ama ağrı kesici kullandığım sürece bu doğru. Birçok ilacın tok karnına alınması gerekir."

"İşte yine tıbbi tavsiyelerde bulunuyorsun."

Addie, Erich'i duymazdan gelerek mutfağa gitti, buzdolabını açtı ve genç adamın çatal bıçak kullanmak zorunda kalmadan yiyebileceği bir şeyler aradı. Bir portakal alıp soydu ve dilimledi.

"O nedir?" diye sordu Erich o geri döndüğünde.

"Neye benziyor?" diye karşılık verdi Addie ve portakalı Erich'in kucağına bıraktı.

Erich onun sorusunu duymazdan geldi. "Addie, anlamamakta ısrar ediyorsun. 'Hayır, teşekkürler' ne anlama geliyor sence?"

Bu çok gereksiz bir çıkıştı. Ama eğer Erich kaba davranmak istiyorsa, varsın olsundu. Addie içini çekti ve Erich'in kendisine engel olmasına izin vermeden, yandaki masada duran telefonu aldı. Odanın öbür tarafına yürüdü ve telefonun ekranına iki kez bastı.

"Addie?" diye bağırdı Erich onun arkasından. "Ne yapıyorsun?" Bunu, Addie'nin annesinin duyması halinde şok geçireceğinden emin olduğu birkaç sözcük izledi.

Addie, Erich'in onu göremeyeceği bir köşeye geçti.

"Alo? Ashley ile mi görüşüyorum?" dedi, Erich'in onu duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ben Erich'in arkadaşıyım. Kendisi ciddi şekilde yaralandı. Bu ölüm kalım meselesi ve Erich sizi son bir kez görmek için yalvarıyor."

Altıncı Bölüm

"Addie?" Erich'in sesi alçak ve öfkeliydi. "Ne yaptın sen?"

Addie başını köşeden uzattı ve telefonu elinde tutarak tatlı tatlı gülümsedi. "Ne mi yaptım? Sana oyunun nasıl oynanacağını gösterdim. Bu arada, Ashley'nin sesi çok ama çok üzgündü. Benden, kendisinin en kısa sürede burada olacağını sana söylememi istedi. Ona söylememi istediğin başka bir şey var mı?"

"Telefonu... bana... ver!" dedi Erich her sözcüğü vurgulayarak. "Telefonu bana ver, yoksa yemin ederim..." Koltuktan kalkmaya çalışıyordu ama kollarını kullanamadığı için başaramıyordu. Kendine zarar verecek gibiydi.

"Ah, Tanrı aşkına!" dedi Addie salona dönerek. Telefonu Erich'e uzattı.

Erich telefonu almaya çalıştı ama parmaklarını yeterince iyi kullanamadığı için halının üzerine düşürdü.

Addie telefonu yerden aldı. "Sakin olur musun? Onu aramadım; hattın öbür ucunda kimse yok."

Erich rahatlamıştı.

"Ama onu aramam gerekirdi. Bu kadar zor biri olduğun için bunu hak ediyorsun."

Erich gözlerinde öyle bir ifadeyle bakıyordu ki başka bir kadın olsa oradan kaçardı. Ama Addie kaçmadı.

"Dinle," dedi sakin bir. sesle. "Eğer böyle çocuk gibi davranırsan, bunu yapamayız. Sadece iki hafta. Bu kadarcık kısa bir sürede biraz uyumlu olabilirsin değil mi?"

Erich içini çekti. "Ben mi? Sen de en az benim kadar çocuksun."

"O senin fikrin. Ben beş yaşında bir çocuk gibi davranmıyorum."

Erich bir an düşündü ve omuz silkti. "Tamam, haklısın. Çocuk gibi davrandım. Baştan başlayabilir miyiz?"

Addie, böyle bir yumuşama beklemiyordu. Şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaptı. Erich'in yanındaki koltuğa oturarak uzaktan kumandayı aldı. "Jeopardy'yi izliyor musun?"

"Bazen."

Addie, genç adama doğru baktı. "Herhalde bütün sorulara doğru cevap veriyorsundur."

"Hepsine değil."

Addie yüzünü buruşturdu. "Alçakgönüllü olmak hiç sana göre değil."

Erich kıkırdadı. "O kadar akıllı değilim. Gerçi böyle düşünmen egomu okşadı ama."

Addie gözlerini devirdi. "Sen yine de inanma."

"Söyledin bir kere."

Addie bunu duymazdan geldi ve doğru kanalı bulmak için kanalları değiştirdi. Bir süre sessizlik içinde oturdular ve sadece doğru cevapları bildiklerinde konuştular. Şaşırtıcı olmayan şekilde, Erich, Addie'den daha çok soru biliyordu.

Program bittiğinde, Addie ayağa kalktı. "Gitmeden sana başka bir şey getirmemi ister misin?" Yapması gereken bir ödevi vardı ve ne kadar sürerse sürsün ödev olarak verilen sayfaları okumakta kararlıydı.

Erich'in yüzünde Addie'nin orada kalmasını ister gibi bir ifade vardı. Ama bunu asla itiraf etmeyecekti tabii. "Hayır ama sorduğun için teşekkürler."

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Ne?"

"Medeni olmak."

Erich kaşlarını çattı. "Sen medeni olursan, ben de olurum."

Addie elini kaldırdı. "Sorun değil. Şimdi ben gitmeden, telefonu yakınına al ve bir şeye ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

"Burada." Erich telefonun ulaşabileceği yerde olduğunu gösterdi.

"Tamam." Addie kapıya kadar gitti ve duraksadı. Belki de yeri ve zamanı değildi ama merakına yenilmişti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Erich bu soru karşısında şaşırmıştı. "Sanırım."

"Ashley meselesi nedir?"

Erich homurdandı. "Senin bu gece sessizce gitmeyeceğini tahmin etmeliydim."

Addie merak etmişti. Ama aralarındaki hassas barış anlaşmasını da bozmak istemiyordu. "Sormadım varsay," dedi ve Erich'in bir açıklama yapmasını engellemek istercesine elini kaldırdı. "Beni ilgilendirmez."

"Teşekkür ederim." Erich, onun konuyu değiştirmesi karşısında minnettar olmuş gibiydi. Ashley her kimse, onun hassas noktası gibiydi.

Addie kapının koluna uzandı. "Sabah görüşürüz."

"İyi uykular," diye seslendi Erich onun arkasından.

"Sana da."

"Bu pek mümkün değil. Yatağı koltuğa tercih ederdim."

Addie onu suçlayamazdı. Erich hem acı çekiyordu hem de koltukta uyumak rahatsız ediciydi elbette. Julie de onun önceki gece iyi uyuyamadığını söylemişti zaten. Addie yapabileceği daha fazla şey olmasını dilerdi ama yoktu ne yazık ki. Erich de ondan hemşirelik yapmaya kalkmamasını istemişti zaten.

Addie kendi evine döndüğünde, çay yaptı ve bir za-

manlar babasının en sevdiği koltuk olan koltuğa oturdu. Burada hâlâ babasının kokusu vardı sanki ve bu ona huzur veriyordu. Babasıyla arasını düzeltmek için daha fazla çaba sarf etmiş olmayı ne kadar isterdi. Uzun süre elinde Dickens romanıyla oturdu ve babasını düşündü.

Çocukluğundan beri, Addie farklı olarak tanımlanırdı. Okuldaki ilk yıllarında çok zorlanmıştı. Sonunda testler yapılmış ve disleksik olduğu ortaya çıkmıştı. Annesiyle babasının bu teşhisi öğrendiği zamanı hatırlıyordu hâlâ. Addie o zamanlar ikinci sınıftaydı ve şöyle düşünmüştü: Madem onun herkesten farklı olduğunu söyleyeceklerdi, o zaman olabildiğince farklı olmalıydı. Kendini ortaya koymak ve kimliğini bulmak için, bile bile uyumsuz giyinmeye ve kendi saçlarını kesmeye başlamıştı. Annesi onu savunuyor ve Addie'nin değişik bir yaratıcılığı olduğunu söylüyordu ama aslında o da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Büyükannesi, Addie'ye eksantrik diyordu. Addie bu sözcüğün nasıl yazıldığını öğrendikten sonra sözlüğe bakmıştı ve aslında geometri kökenli bir sözcük olduğunu ve "aynı merkezde olmayan" anlamına geldiğini öğrenmişti.

Bunu öğrendikten sonra biraz rahatlamıştı. Notları da düzelmişti ama okul asla onun için çok önemli olmamıştı. İlkokuldan sonra, ancak kendisi olabileceğine karar vermişti. Asla kalıplara uyamıyordu. Sekiz yaşındaki bir çocuk için fazla derin düşünceleri vardı.

Belki de bencillik ediyordu ama kendini tamamen eş-

siz ve kendine özgü bir figür olarak düşünmeyi seviyordu. Ayrıcalıklıydı ama bilinen anlamda değil. Sonuç olarak, sürekli otorite figürleriyle çatışıyordu ama en çok da inatçı babasıyla çatışmalar yaşıyordu.

Babasını özlüyordu. Hem de çok özlüyordu. Yıllarca onunla konuşmaktan kaçınmıştı. Şimdi aslında canını yaktığı, cezalandırmaya çalıştığı kişinin babası değil, kendisi olduğunu fark ederek çok şaşırıyordu.

Addie, değerini hiçbir zaman yeterince bilemediği babasından sessiz bir özür dilercesine, elini koltuğun kolunda gezdirdi.

İçini çekerek gözlerini, her şeyiyle ona çok tanıdık olan evde dolaştırdı. Yalnızca bir hafta kalmış olmasına karşın hiç Noel gibi değildi; oysa çevrede her yerde Noel'in izleri vardı. Evlerin çoğu ışıklar içindeydi. Addie'lerin evin önündeki fazlasıyla sade ışıklar, bunun aslında zorlama bir süsleme olduğunu gösteriyordu. Geçmiş yıllarda evin her yeri süslenirdi; yukarıdan aşağıya, içeriden dışarıya. Noel ağacı kurulur, altı hediyelerle dolardı.

Ama bu yıl öyle değildi.

Annesi tropikal bir cennete kaçmıştı ve Addie yalnızdı... Noel'le hiç ilgisi olmayan Erich'i saymazsa tabii.

Addie ödevini okumaya başladığında çayı soğumuştu. Bir sonraki derse kadar, Bir Noel Şarkısı'ndan elli sayfa okuması gerekiyordu. Ama öğretmenini ve sınıf arkadaşlarını düşünürken, metin kucağında açık duruyordu.

Bay Mills garip biriydi ama oldukça bilgiliydi. Ad-

die'nin daha önce tanıdığı öğretmenlere hiç benzemiyordu. Ancak tarzı Addie'nin hoşuna gitmişti. Bay Mills, Dickens'ı adeta canlandırmış, onun hayatıyla ilgili ayrıntıları anlatırken, kendisi bir öykü yazmıştı sanki.

Öğrencilerin ilgisini canlı tutmak başlı başına bir işti. Diğer öğrenciler de Addie gibi diplomalarını almak için derslere dışarıdan devam ediyorlardı.

Danny'nin hapse girip çıktığı kesindi. Addie onun hikâyesini çok merak ediyordu. Danny her şeyi tartışmaya meraklı, atılgan bir tipti. Bu konuda biraz fazla ileri gitse de hoş bir adama benziyordu.

Köpeği olan eski ordu mensubu adam da ilginç bir karakterdi. Addie onu buraya getirenin ne olduğunu merak etmişti. Belki de lise diplomasına ihtiyacı vardı. Sınıfta öğretilenlerin ötesinde ve üzerinde bir şeylere ihtiyaç duyduğu belliydi.

Güvenlik görevlisi... Addie bir an onun adını hatırlamakta zorlandı. Brady bir şey... Adam karikatür gibiydi. Onu düşününce Addie'nin kaşları çatıldı. Hiç gereksiz yere, kafeteryada çalışan kadına ne kadar kaba davranmıştı.

Düşünceleri bir konudan diğerine atlarken, Addie bunun Dickens romanını okumaktan kaçmak için bir taktik olduğunu fark etti. Kitap çok sıkıcı ve ağır olmalıydı ama iyi taraftan bakacak olursa, bütün hikâyeyi biliyordu.

"Bana neler oluyor?" dedi yüksek sesle. Ders onu heyecanlandırmıştı. Bu kez her şeyin yolunda gideceği konusunda umutluydu.

Ama ya yapamazsa...

Korkuyordu.

Bu düşünce onu eğlendirdi. Umursamaz Addie, şimdi, okuldan ayrıldıktan altı yıl sonra, başarısız olmaktan korkuyordu.

Belki de bütün kitabı okumasına gerek kalmazdı. Başını okursa, zaten çok iyi bildiği hikâyenin tamamını çözebilirdi. Gerekirse filmi izlerdi. Yıllar içinde birkaç farklı uyarlaması yapılmıştı kitabın. Kitapçıdan bir okuma rehberi de alabilirdi. Bu konuda internetten faydalanabilirdi. Bütün bu kaynaklar sayesinde başarılı olabilirdi. Korkularıyla yüzleşmesinin ve başarısızlık hissiyle flört etmekten vazgeçmesinin zamanı gelmişti.

Addie bunları düşünerek sayfayı çevirdi ve okumaya başladı. Çok kolay bir okuma değildi ama çok zor da değildi. Eğer Dickens hayatta olsaydı, Addie'nin çok sevilen bu klasikle ilgili görüşlerini duyduğunda ne derdi acaba? İşin gerçeği, Addie yazarın kendisini yazdıklarından daha etkileyici bulmuştu.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydı çünkü telefonunun rahatsız edici sesiyle aniden uyandı.

"Alo?" diye mırıldandı, boşta olan eliyle gözlerini ovuşturarak.

"Uyandırdım mı seni?"

"Siz kimsiniz?" diye sordu Addie ve sonra hattın öbür ucundaki kişinin Erich olduğunu fark etti. Birden irkilerek doğruldu, öyle hızlı hareket etmişti ki az kalsın koltuk-

tan düşecekti. "İyi misin?"

Erich soruyu duymazdan geldi. "Bir şey mi yapıyordun?"

Soru çok masumdu ama Addie satır aralarını okudu ve aslında çok şey ifade ettiğini düşündü. Erich zor durumdaydı. "Hayır. Şimdi cevap ver. Ne oldu?"

Erich duraksadı.

"Erich, sana soruyorum, ne oldu?" Addie ne olduğunu bilmiyordu ama belli ki bir şey olmuştu. Yoksa Erich onu hayatta aramazdı.

"Tamam, tamam, söylüyorum. Düştüm ve kalkamıyorum."

Yedinci Bölüm

Addie, Simmonsların evine kadar rekor sayılabilecek bir hızda koştu. Neyse ki ön kapı kilitli değildi. Bir dahaki sefere kilitlemeyi unutmaması gerektiğini zihnine not etti. O anda içerisinin tamamen karanlık olduğunu fark etti.

Eve girdiğinde durdu ve seslendi. "Erich."

"Işıklar kapalı kalsın," diye bağırdı Erich uzak bir yerden. Sesi koridordan ya da mutfaktan gelir gibiydi.

Işıklar kapalı kalsın. "Neden?" diye sordu Addie, duvardaki elektrik düğmesini bulmaya çalışırken.

"Ne diyorsam onu yap." Erich'in sesi bir garipti.

"Olmaz. Karanlıkta zor yürüyorum." Addie düğmeyi buldu ve ışığı yaktı.

"Bunu yapmak zorundaydın, değil mi?" diye homurdandı Erich.

Addie gözlerini Erich'i otururken bıraktığı odada gezdirdi. Sonra koltuğun devrildiğini ve battaniyenin de yerde olduğunu gördü.

"Neredesin?" diye seslendi evin içinde ilerleyerek.

"Koridorda. Işık kapalı kalsın," dedi Erich, sonra güçlükle duyulabilecek kadar yumuşak bir sesle ekledi. "Lütfen."

Bu kadar mantıksız bir şey istediğine göre, kafasını filan vurmuş olmalıydı.

"Nereye gittiğimi görmememin özel bir nedeni var mı?"

"Birkaç nedeni var," diye mırıldandı Erich. "Belki de iç çamaşırlarımla yerde yattığımı görmeni istemediğim içindir. Böyle bile yeterince aşağılayıcı."

"Peki." Addie şimdi anlıyordu. Erich banyonun girişinde, yerdeydi galiba. Girişten gelen loş ışık siluetini hafifçe belli ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Addie, yaklaşarak. Ağrı kesiciler Erich'in dengesini mi bozuyordu acaba?

"Bilmek istemezsin." Genç adamın bornozunun önü açılmış ve yere yayılmıştı.

"Elbette bilmek istiyorum," dedi Addie kenara çekilip duvara yaslanarak. Erich'e ya da bornozuna takılmak istemiyordu.

"Söylemek istemiyorum. Sakıncası yoksa?"

Addie durumun ne olduğunu anlamak için, Erich'in

etrafında dolaştı. Onun bu duruma tam olarak nasıl geldiğinden emin olmasa da, nedenini biliyordu. Erich ellerini kullanamadığı için, yardım almadan ayağa kalkamamıştı.

"Eğer bacaklarımı kullanabileceğim kadar kalkmama yardım edersen, gerisini hallederim," dedi genç adam, sesinden canının ne kadar sıkıldığı belli oluyordu.

Addie, onun kendisini son çare olarak, bütün gücü ve kaynakları tükendiğinde aradığını düşünüyordu. "Ne kadar zamandır bu haldesin?"

"Epeydir." Erich homurtu şeklindeki cevaplarına geri dönmüştü. "Sorularına cevap vermeden önce, beni ayağa kaldırır mısın lütfen?"

Addie, şöyle bir baktı ve onu ayağa kaldırmanın en iyi yolunun arkadan olduğuna karar verdi. Erich'in yan tarafına geçti ve kollarını onun kollarının altından geçirdi. "Hazır mısın?"

"Bir saat önce hazırdım," diye homurdandı Erich.

Addie bütün gücünü kullanarak, Erich'e ayağa kalmak için gereken desteği vermeye çalıştı. Ancak onun bütün çabalarına karşın, genç adam kımıldamadı bile.

"Tanrım, kaç kilosun sen?" diye sordu Addie güçlükle soluyarak.

Erich bir şeyler mırıldandı. Addie'nin anlayabildiği kadarıyla, kilosunu tartışmak istemiyordu.

"Sakin, sakin," dedi Addie.

"Yenidoğan bir bebek kadar aciz durumda olan sen değilsin," diye hatırlattı Erich.

Haklıydı. Bu durum onun için korkunç olmalıydı. Addie'nin onun böyle çaresiz, yardıma muhtaç halde görmekten keyif alacağı zamanlar olmuştu. Ama artık böyle hissetmiyordu. Aynı şey kendisinin de başına gelebilirdi.

"Tekrar deneyelim," diye önerdi. "Bu kez gücümü daha çok kullanacağım."

Erich alaycı bir tavırla güldü. "İlk deneme prova mıydı yani?"

"Şikâyet etmeyi bırak. Elimden geleni yapıyorum." İlk denemeye bakılırsa, Addie'nin Erich'i ayağa kaldırması hiç kolay olmayacaktı.

Bütün kaslarını kullanarak yeniden denedi. Dişlerini sıktı, başını arkaya attı ve zorladı.

Hiçbir şey olmadı.

Erich'i yerden milim kıpırdatamıyordu. İri yarı bir adamdı Erich. Belli ki okuldan sonra spor yapmaya devam etmişti ve irileşip kas yapmıştı. Addie'nin ufak tefek olduğu da düşünülürse, genç adamı kaldırması çok zor olacaktı.

Addie bitkin bir halde parkenin üzerine çöktü ve bacaklarını V şeklinde açtı.

"Canın mı acıdı?" diye sordu Erich, omzunun üzerinden bakarak.

"Hayır ama işe yaramıyor."

"Dalga geçmeyeceğim, Sherlock."

Nefes alıp verişi düzene girdikten sonra, Addie elleri-

nin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek, yüz yüze konuşabilmek için, Erich'in karşısına geçti. Gözleri karanlığa yeni alışmıştı ve Erich'in acemice bornozuna sarındığını fark etti.

"Başka fikrin var mı?" diye sordu. Belki de Erich, mühendislik bilgisi sayesinde, başka önerilerde bulunabilirdi.

Erich başını arkaya yasladı ve içini çekti. "Ne yazık ki yok."

Addie onun yüzünü net olarak göremese de, konuşmasından hâlâ bitkin olduğunu anlıyordu.

Bu son çareydi ama Addie yine de önermek zorunda olduğunu hissediyordu. Kuşkusuz Erich karşı çıkacaktı. "En kötü olasılıkla, yardım çağırırım."

"Kimi?"

Bu iyi bir soruydu. Komşuların kapılarını çalmak, onları yataklarından kaldırmak anlamına gelecekti. O anda Addie'nin aklına bir fikir geldi.

"İtfaiyeyi arayabilirim. Onlar böyle durumlarda yardıma gelirler." Düşündükçe, daha mantıklı geliyordu .

"Olmaz." Erich'in tepkisi ani ve sertti. Dinlemek bile istemiyordu.

"Hadi, Erich. Burada umutsuz durumdasın."

"Bir sürü itfaiyecinin beni iç çamaşırımla görmesini istemiyorum." Erich bunu tartışmaya meydan vermeyecek bir biçimde söylemişti.

"Tamam, tamam." Addie teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Erkekler ve gururları."

Erich birkaç saniye sessizce oturduktan sonra mırıldandı. "Elimde sadece gururum kaldı. Senin için sakıncası yoksa, onu kaybetmeyeyim bari."

Yıllardır yaşadıkları sorunlara rağmen, Addie onun için üzüldüğünü hissetti. "Öyleyse başka bir yol düşünelim. " Bunun mümkün olmadığı halde güven verici şekilde konuşmaya çalışıyordu.

İkisi de solukları düzene girene kadar birkaç dakika beklediler. Her biri başarısızlıkla sonuçlanan birkaç denemeyle otuz dakika geçti. Bir iskemle ile denediklerinde neredeyse başarılı oluyorlardı ama Erich'in kollarına fazla baskı uygulamanın bir seçenek olmadığı çok açıktı. Addie onun yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce buna bir son verdi.

"Kendi canını yakıyorsun."

"Umurumda değil."

"Ama benim umurumda," diye itiraz etti Addie ve iskemleyi kenara iterek genç adamın kırık bileklerine daha fazla zarar vermesini engelledi.

Addie dizlerini bükerek yere çöktü. Ayakta duramayacak kadar yorgundu. "Başka parlak fikrin var mı?" diye sordu.

"Bir tane daha var." Erich, sanki bir şey düşünüyor gibi alt dudağını ısırıyordu.

"Merak ettim," dedi Addie. "Söylesene."

"Eğer dizlerimin üzerine kalkabilirsem."

"Bunu iskemleyle denedik," diyerek Erich'in sözünü kesti Addie.

Erich onun itirazını duymazdan geldi. "İskemle işe yaramadı ama eğer bana kolunu uzatırsan, dizlerimin üzerine kalkmayı başarabilirim belki."

"Ellerini kullanarak olmaz!" Addie onun böyle bir öneride bulunabilmesine şaşırmıştı.

"Ellerimle değil," dedi Erich. "Kolunu uzat sen."

Addie, bunu görene kadar Erich'in ne kastettiğini anlamamıştı. Onun kolunu destek olarak uzatmasını istiyordu. Addie isteneni yaptı ve kolunu sabit tutmak için tüm gücünü sarf etti. Erich de iki kolunu onun tek koluna doladı ve kendini kaldırarak tek dizinin üzerine çökmeyi başardı. Sonra yavaş yavaş diğer dizinin üzerine kalktı. Çok geçmeden dik durmayı başarmıştı.

Onca başarısız denemeden sonra, Addie bunu neden daha önce akıl edemediklerini anlamıyordu. İşe yaramıştı. Kolay olmamıştı ama yapmışlardı işte.

Uzun bir süre birbirlerinin yüzüne baktılar, ikisi de konuşamayacak haldeydi. Omuzları yorgunlukla inip kalkıyorduç

"Başardık," diye fısıldadı Addie. "Sahiden başardık."

"Başardık," diye onayladı Erich ve sallanmaya başladı.

Addie hemen onun yanına geçip kolunu beline doladı. Erich sıcak ve kaslıydı; Addie ona sokuldu ve tüm gücünü ona verdi. Tabii pek fazla gücünün olduğu söylenemezdi. "Koltuğa oturmana yardım edeyim."

"Bir dakika," dedi Erich, sesi çok zayıf çıkıyordu.

"Tabii."

Erich birkaç derin soluk aldı. "Bunu söylemek için fırsatımın olacağını hiç sanmıyordum ama teşekkürler, Addie. Sen olmasan yerden kalkamazdım."

"Sorun değil."

Erich hafifçe kıkırdadı. "Bence gayet büyük bir sorundu."

Erich bitkin düştüğü için, Addie kolunu onun belinden ayırmadan salona kadar yürümesine yardım etti. Salona girdiklerinde Erich kendini koltuğa bıraktı. Addie ona hiç sormadan mutfağa gitti ve bir bardak su getirdi. Yanına bir de pipet koymuştu.

"İç bunu," dedi. "İyi gelir."

Erich'in dizlerinin üstünde battaniye vardı. "Teşekkürler."

Addie bardağı tepside Erich'in uzanabileceği ve ellerini kullanmasına gerek kalmadan içebileceği bir yere bıraktı. Biraz bekledi. Gitmek istemiyordu ama oyalanmak için de bir nedeni yoktu.

"Başka bir şey ister misin?" diye sordu, kapıya doğru yürürken.

"Yok, teşekkürler."

Addie avuçlarını birbirine sürttü. "Öyleyse ben eve dönsem iyi olur."

Erich başını salladı. "Çıkarken ışığı kapatır mısın?"

"Tabii." Addie hole çıktı ve eve girerken açtığı ışığı kapattı. Her yer kapkaranlık olmuştu. Tam Addie'nin eli kapının koluna gitmişti ki Erich seslendi.

"Ashley ile üniversitede tanıştık."

Addie donakaldı. Yorum yapıp yapmaması, soru sorup sormaması ya da duymazdan gelip gelmemesi gerektiğini bilmiyordu. Merakı üstün geldi ve öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye karar verdi. "Asley bir zamanlar senin için önemliydi galiba."

"Bir zamanlar," diye kabul etti Erich.

"Sen mi ayrıldın?"

"Hayır, o istedi. Ben daha önce hiç âşık olmamıştım, yani böyle aşık olmamıştım. Çok geçmeden onun beni kullandığını fark ettim. Sonra o, ilişkiyi yeniden başlatmak için çok çaba sarf etti ama artık onun bu sıkıntıya değmeyeceğini biliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu bir daha görüp görmemek umurumda değil."

"En son ne zaman görüştünüz?"

"Altı hafta kadar önce. Hayır cevabını kabul etmekte çok zorlandı."

Bir başka deyişle bu, yıllardır bir dargın bir barışık devam eden bir ilişkiydi. Belli ki şimdi yine dargındılar.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Addie, sonra bunun fazla özel bir soru olduğunu fark etti. "Özür dilerim," diye ekledi hemen. "Buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Onu seviyordum," dedi Erich, sesi hafifçe titremişti. "Bir zamanlar. Ama artık sevmiyorum."

"Sesin bundan o kadar da eminmişsin gibi gelmiyor."

Erich buna karşılık kuru bir kahkaha attı. "Şöyle ifade edeyim. Ashley konusunda dersimi birkaç kez aldım ben. Son mesaj da gayet açık ve netti."

Addie salona dönmüştü. "Sanırım hepimiz bir noktada bu reddedişi yaşıyoruz."

"Sen de mi?" diye sordu Erich yumuşak bir sesle.

"Evet." Komikti ama birkaç ay önce Addie bunu değil Erich'e, kendine bile itiraf etmezdi. "Montana'ya taşındım ve hayatımın aşkıyla tanıştım. Biraz aşk. Biraz hayat. İlişki altı ay bile sürmedi. Eğer biraz aklım olsaydı, eşyalarımı toplar ve hemen eve dönerdim ama ben hata yaptığımı asla kabul edemezdim ki. Babama haklı çıktığını göstermek istemedim ve orada berbat koşullarda yaşamaya devam ettim."

Nasıl da aptallık etmişti. Nasıl da inatçıydı.

"Hepimiz hatalar yaparız," dedi Erich anlayışla. "Önemli olan bu hatalardan ders almak ve bunları tekrarlamamaktır."

Addie onun bu kadar anlayışlı olmasını beklemiyordu. "Sen Ashley konusunda nasıl bir hata yaptın?"

Erich cevap vermeden önce bir an düşündü. "Bir değil, birkaç hata yaptım. Ben kendimi çok kaptırdım ama ne yazık ki o, buna karşılık verecek kadar yürekli değildi. O kendi evreninin güneşiydi. Onun ne kadar sığ ve bencil biri olduğunu anlamam maalesef gereğinden fazla zaman aldı."

Addie düşününce, bir keresinde Şükran Günü için eve geldiğinde güzeller güzeli Ashley'yi gördüğünü hatırladı. Erich ona sanki podyumda bir defilede eşlik eder gibi eşlik etmişti. Ashley nerede olursa olsun göze batacak şekilde, parlak renklerde, fazlasıyla şık giyinmişti.

İyi niyetli davranmaya çalışarak, "Belki de değişmiştir," dedi.

"Bundan kuşkuluyum."

Addie bir itirafta bulundu. "Onun gönderdiği mesajı okumadım. Sadece üzgünüm sözcüğünü gördüm."

Erich içini çekti. "Ashley son sözü kendisinin söylemediğini düşünmeye dayanamıyor. İlişkide terk eden ben oldum; şimdi beni geri döndürmek için her şeyi söyleyecek ya da yapacak, sonra da o beni terk edecek. Bunu başka erkeklere yaptığını gördüm, bu oyuna gelmek istemiyorum. Herhalde benim geçirdiğim kazanın haberini gazetede okumuş."

"Ya."

"Bana onu sormuştun. Birkaç saat önce olsa, bunları söyletmek için bana işkence yapman gerekirdi."

"Şimdi ne oldu?"

"Şimdi... Sanırım bilmeye hak kazandın. Bu geceki yardımların çok değerli. Gerçekten. Sana teşekkür etmek yetersiz kalıyor. Ashley'yi sana anlatmak... nasıl söylemeliyim bilmiyorum ama... sana güvendiğimin göstergesi sanırım."

Addie koltukta Erich'in yanına oturdu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Yirmi dört saat önce, Erich'le ilişkisindeki bu değişimin imkânsız olduğunu düşünürdü. Aksini düşünerek geçen yıllardan sonra, şimdi aslında ona sinir olmadığını şaşkınlıkla fark ediyordu. Hatta Erich'in yıllar önce onun hassas kalbini nasıl kırdığını unutabileceğini bile düşünüyordu.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu Erich garip bir sessizlikten sonra.

"Vay canına."

"Vay canına?" diye tekrarladı Erich.

Addie ellerini salladı. "Belki fark etmemişsindir ama aramızda bir şey oldu."

"Efendim?"

"Konuşuyoruz."

"Evet, yani?"

"Konuşuyoruz. Normal iki insan gibi. Kavga etmiyoruz, birbirimize terslenmiyoruz. Hatta... seninle iyi geçindiğimizi bile düşünebilirim."

Erich, sanki bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. "Kendini o kadar da kaptırma. Sanki biraz sonra öpüşecekmişiz gibi konuşuyorsun."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Addie kesin bir tavırla.

Erich artık eğlenmiyor gibiydi. "Dürüst olmam gerekirse, bunu görmek istediğimi sanmıyorum."

Sekizinci Bölüm

Perşembe günü Noel konseri vardı. Harry, Fransızca öğretmeni Michelle Heath ona konserde yanında kendisi için yer ayıracağını söylediğinden beri huzursuzdu. Ama şimdi daha büyük başka endişeleri vardı.

Aslında konser ve öğretmen arkadaşı, diğer sorunların yanında hiç kalırdı. Okulun yöneticisi, Dr. Conceito, Harry ile görüşmek istemişti. Biraz konuşmaları gerektiği söylenmişti Harry'ye.

Konser büyüleyici olacaktı. Dünyadaki müzik, cennette melekler korosunun yaptığı müzikle kıyaslanamasa da, Harry çok keyif alıyordu. Performansın da çok başarılı olacağı kesindi. Müzik "bu dünyadan" değildi sanki ve Harry'nin burada duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Son yirmi dört saattir Michelle ile konuşmaktan kaçınmayı başarmıştı Harry. Koridorda birkaç kez karşılaşmışlardı ama her defasında etrafları öğrencilerle çevrilmişti.

Harry geçerken, Michelle elini kaldırmış ve seslenmişti. "Sonra görüşürüz."

Harry'ye kalsa, gösteriye gitmez ve bahaneler uydururdu. Ama Dr. Conceito onun da gösteride olmasını istediğini net bir şekilde ifade etmişti. Bu bir emirdi adeta.

Dr. Conceito.

Harry, işe başlayalı daha birkaç gün olmasına karşın, Celeste'nin okulun yöneticisi ile ilgili uyarılarının ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Adam kurallara son derece bağlıydı, despot olduğu bile söylenebilirdi. Harry davranışlarına çok dikkat etmesine karşın, iki kez kuralları ihlal etmişti bile.

Dr. Conceito koridorda dolaşıp kusur bulmaya çalışıyordu sanki ve bunu böcek avındaki bir karıncayiyenin hırsıyla yapıyordu. Burnu çok iyi koku alıyordu. Güvenlik görevlisi de biraz şüpheli gördüğü her hareketi ona anında bildiriyordu zaten.

Dr. Conceito, Harry'nin savunduğu kafeterya çalışanı ile olanları da güvenlik görevlisi Brady Whitall'dan duymuştu elbette. İyi de, koridorda durup edebiyat dersini dinleyen bir kadıncağızdan kime ne zarar gelirdi ki?

Melekler gerginliğe alışık değillerdi. Cennet sakin, huzurlu bir yerdi. Orada üzüntü yoktu, mutluluk vardı.

Harry, dünyada da böyle olacağını sanmıştı. Cennet kadar olmasa da, her şeyin burada da pürüzsüz akacağını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Bir de insani duygularla uğraşma meselesi vardı... örneğin birinin cazibesinden etkilenmek. Harry, konserde Fransızca öğretmeninin yanında oturmaktan nasıl kaçabileceğini bilmiyordu.

Kalbi deli gibi çarparken, yönetim binasına girdi ve Dr. Conceito'nun odasına yöneldi. Görüşmenin bir an önce bitmesini umuyordu. O odaya girince, Dr. Conceito'nun asistanı başını kaldırıp baktı.

"Harry Mills," dedi Harry kendini tanıtma gereği duyarak. "Sanırım Dr. Conceito beni bekliyor."

Gür, koyu renk saçlarının arasında beyaz teller bulunan orta yaşlı asistan, bilgisayarının ekranına bakmaya devam etti. Masasındaki isimlikten adının Patricia Ziglar olduğu anlaşılıyordu. "Ah, evet, geldiniz demek. Siz biraz oturun Bay Mills. Dr. Conceito birazdan gelir."

"Teşekkür ederim." Harry rahat görünmeye çalışarak bir iskemleye oturdu ve bacak bacak üstüne attı. İçten içe gergin olduğu için, bacağında bir damar seğiriyor ve ayağını yere vuruyordu.

Asistan onunla göz göze geldi. Harry gülümsemeye çalıştı.

"Endişelenmeyin," dedi kadın. "Dr. Conceito havlar ama ısırmaz."

Okul yöneticisi ona havlayacak mıydı yani? Bunu bilmek Harry'nin gerginliğini hiç azaltmamıştı. O gün daha

erken saatlerde Celeste'yi bulmaya çalışmıştı Harry ama olmamıştı. Dünyadaki sınırlamalar bazen gerçekten yorucu oluyordu. Cennette mesafe ya da zaman diye bir şey yoktu. Her şey birlikte akıyordu. Hiçbir şey kaybolmuyordu, kimseyi aramak da gerekmiyordu. Tek yapması gereken düşünmekti, sonra oluyordu işte. O kadar kolay. O kadar rahat.

Dünya çok zor bir yerdi ve insanlar henüz bunun farkında değildi.

Patricia'nın masasında bir şey öttü. Kadın, Harry'ye baktı. "Dr. Conceito sizi bekliyor."

Harry, sanki iskemlenin bir yayı varmış ve onu yukarı itmiş gibi ayağa fırladı.

"Her şey yolunda gidecek," diye fısıldadı Patricia ona camlı kapıya kadar eşlik ederken.

Harry içeri girdi ve asistan kapıyı onun arkasından kapattı. Harry omzunun üzerinden şöyle bir kapıya doğru bakıp okulun yöneticisine döndü. "Beni görmek istemişsiniz."

"Evet," dedi Dr. Conceito ve masasının önündeki koltuğu işaret etti. "Oturun."

Harry söyleneni yaparak oturdu. Belki de Celeste'nin bu görüşmeyi bilmemesi daha iyiydi. Harry, çimlerde yürürken yakalandığında adamın tepkisini çekmişti zaten. Dr. Conceito öyle bir tepki göstermişti ki gören de Harry'nin bütün kampusü ateşe verdiğini sanırdı.

Dr. Conceito yüksek arkalıklı koltuğunda öne doğru eğildi ve gözlerini Harry'ye dikti. "Memur Brady Whitall'dan sizinle ilgili bir şeyler duydum."

Memur!

"Sanırım bunun Elaina Gomez ile ilgisi var?" dedi Harry masum görünmeye çalışarak.

"Evet," dedi yönetici. "Belki bilmiyorsunuzdur ama bir çalışanın, mutfak açık olduğu sürece oradan ayrılması okulumuzun kurallarına kesinlikle aykırıdır."

"Anlıyorum," dedi Harry. Elaina temizlik işini erken bitirdiğini ve amirinin onun o akşam için çıkmasına izin verdiğini daha önce açıklamıştı. Otobüsün gelmesine daha vakit olduğu için, o da Harry'nin dersini dinlemek istemişti. "Ama..."

"Bu okulda ama'lar yoktur," dedi Dr. Conceito, Harry'nin sözünü keserek. "Kurallar kuraldır ve bunları duruma göre esnetmek kabul edilemez."

"Anlıyorum, yine de..."

"Dahası, bana bu kadının sizin dersinizi dinlediğini söylediler."

Eğer okul yöneticisi, Elaina'nın işine son vermek için kanıt arıyorsa, Harry bunu ona vermemekte kararlıydı. "Bilmiyorum."

"Onu sınıfın önünde gördünüz mü görmediniz mi?"

"Gördüm ama ders bittikten sonra."

"Daha önce?"

"Hayır." Harry bunu bütün dürüstlüğüyle söyleyebilirdi.

Dr. Conceito düşünürken parmaklarıyla masaya vuruyordu. İçini çekti. "Bana sizin Bayan Gomez'e, bir Noel Şarkısı'nın bir kopyasını verdiğinizi de söylediler. Sanırım derste işlediğiniz kitap bu."

"Evet..."

"Kitap okulun malı, farkındasınız herhalde?" Bu bir soru değildi aslında.

"Evet ama..."

"Bay Mills," dedi Dr. Conceito ikinci kez sabırsızca Harry'nin sözünü keserek. "Ben az önce ama'lar hakkında ne söyledim size?"

Harry adamla göz göze gelmemek için bakışlarını yere dikti. "Bu okulda ama'lar yoktur."

"Doğru. Şimdi az önce ne söyleyecektiniz, tekrar etmek ister misiniz?"

Harry düşüncelerini toparlamak için bir an düşündü. "Size, Bay Gomez'e verdiğim kitabın parasını ödemek için kitapçıya uğradığımı söyleyecektim."

"Buna gerek yok," dedi Dr. Conceito gergin bir yüzle.

Harry rahatsız olmuştu. "Ben, her yaş ve ekonomik seviyeden insanı okumaya teşvik etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Katılıyorum," dedi yönetici. "Peki, kitapçı parayı kabul etti mi?"

"Hayır."

Dr. Conceito'nun yüzünde eğlenir gibi bir gülümseme belirdi. "Parayı neden kabul etmediklerini söylediler mi size?"

Harry bu konuşmanın sonunun nereye varacağını bilmiyordu. "Hayır, söylemediler."

Gülümseme kayboldu. "Öyleyse ben size hareketlerinizin sonuçlarını anlatayım."

Harry arkasına yaslandı ve rahat görünmeye çalıştı. "Evet, lütfen anlatın."

Dr. Conceito derin bir nefes aldı. "Birincisi, Bayan Gomez'i görmeye gitmem ve ondan romanı geri istemem gerekti."

Genç kadının, büyük bir heves ve heyecanla aldığı kitabı iade etmek zorunda kaldığında yaşadığı hayal kırıklığını düşününce, Harry'nin omuzları çöktü.

"Ben kitabın parasını ödemeye hazırdım," diye hatırlattı.

"Bu kabul edilemez," dedi Dr. Conceito. Ayağa kalktı ve iki elini de masaya dayayarak Harry'ye doğru eğildi. "Belki farkında değilsiniz ama Dickens romanı da bize devletin verdiği ödenekle alınıyor. Kitapları canımızın istediği gibi bedava dağıtmak, ödenek kurallarına karşı gelmek demek."

"Ah..." Harry, cömertçe yardımda bulunan devletin, bu romanın Elaina'ya ulaşmasından büyük mutluluk duyacağından emindi. Ancak tartışmanın faydası yoktu.

"Umarım kuralları esnetmeye çalışarak, okulumuzun

bundan sonra alabileceği ödenekleri riske attığınızın farkındasınızdır."

Harry tartışmamak için dişlerini sıktı. Dr. Conceito'nun bu kadar aşırı tepki göstermesi ne kadar saçmaydı. Ne kadar küçük düşünüyordu adam. Celeste onu uyarmıştı ama Harry daha şimdiden başını derde sokmayı başarmıştı işte.

"Sorunlara neden olduğum için çok üzgünüm," dedi Harry elinden geldiğince inandırıcı bir tavırla. Bu adama hak ettiğini göstermek için neler vermezdi. Ama şimdi hiçbir şey yapmadan oturmak zorundaydı. O anda aklına geldi. Demek öfke böyle bir şeydi. İlk kez öfkeyi deneyimliyordu. Öfke ve sinir bozukluğu. Bu güçlü duygular neredeyse onu ele geçirmişti.

Dr. Conceito devam etti. "Böyle bir şeyin bir daha tekrarlanmayacağından emin olmak istiyorum."

"Tekrarlanmayacak," diyerek onu temin etti Harry.

"Güzel." Adamın yüzünde yeniden gülümseme belirmişti. "Ve bugün konserde olacaksınız."

"Orada olacağım," diye mırıldandı Harry. Kendini kovduracak bir şey söylemeden ya da yapmadan, bir an önce oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Kapıya doğru yürürken Dr. Conceito onu durdurdu. "Gözüm üzerinde, Mills. Sen insanın başına bela açacak birisin ve eğer bu davranışların devam ederse, bu okulda uzun süre kalamazsın."

Harry yumruklarını sıktı. "Anlıyorum."

O odadan çıkarken, Dr. Conceito'nun asistanı anlayışlı

gözlerle baktı. Harry nereye gideceğini bilmiyordu. Sadece kaçmak istiyordu. Hub'un önünden geçip sınıfa doğru yürürken tanıdık bir ses onu durdurdu.

"Harry."

Celeste kafeteryanın önünde durmuş, sıcak bir içeceği yudumluyordu. Parlak turkuaz rengi atkıyı boynuna birkaç kez dolamış, kırmızı bir manto giymişti.

Harry durdu.

"Sana ne demiştim ben?" diye sordu Celeste yumuşak bir sesle. Sonra dumanı tüten içeceğinden bir yudum daha aldı.

"Dr. Conceito'dan uzak dur demiştin. Ama ben işleri berbat ettim ve şimdi adamın gözü benim üzerimde."

"Evet," dedi Celeste, "ama bu kaçınılmaz."

"Öyle mi?"

"O adamın şeytanları var, Harry ve senin ışığın onun karanlığıyla çarpışıyor."

Söyledikleri mantıklıydı. "Benden kurtulmak istiyor."

"Merak etme, biz seni koruyoruz."

"Biz?"

Celeste güldü. "Tanrı'nın seni dünyadaki ilk görevine arkanda hiç destek olmadan gönderdiğini düşünmüyorsun değil mi?"

Harry de gülümsedi. Ona göz kulak olduklarını tahmin etmiş olmalıydı. "Ben öfkelendim." Bu duygunun gücü onu şaşırtmıştı.

"Yavaş yavaş insani duygularla baş etmeyi öğrenecek-

sin," dedi Celeste. "Michelle Heath ile arkadaş olmanı tehlikeli kılan şey duygular."

"Nasıl oluyor bu?"

Baristanın gözlerinde anlayış vardı. "Onunla romantik olarak ilgilenemezsin, Harry. Michelle güzel bir kadın ve senden hoşlanıyor."

Harry de bunu anlıyordu. Kendi de Fransızca öğretmeninden hoşlanmıştı. "Benim de niyetim ondan uzak durmak."

"Peki ya konser?" diye sordu Celeste.

"Vakit geldiğinde, ondan uzak bir yere oturmanın bir yolunu bulacağım." Harry endişeli değildi. Bunun zor olacağını sanmıyordu.

"Addie Folsom meselesi nasıl ilerliyor?"

Ah, evet. Görev. "Çarşamba günü dersteydi ama dikkati dağınık gibiydi."

"Neden olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak değil," diye itiraf etmek zorunda kaldı Harry. "Erich düştü, biliyorsun ve onun yardımına ihtiyaç duydu."

"Ve?"

"Addie de ona yardım etti." Genç kadın doğru yönde adımlar atmıştı ve Harry onunla gurur duyuyordu. "Onun Erich'ten ne öğrenmesi gerektiğini bilmiyorum ama değişiyor, daha olgun ve daha verici davranıyor. Bu da kötü olamaz."

"Erich'e yardım ettikten sonra ne oldu?"

En güzel kısım buydu. "Konuşmaya başladılar ve her şeye aralarındaki anlaşmazlıkların o kadar da büyük olmadığını fark ettiler. Bu bir başlangıç. Bence Erich artık Addie'ye başka bir gözle bakıyor."

"Ya Addie? Onun Erich'le ilgili fikri değişti mi?"

Harry gülümseyerek başını salladı. "Bence değişti."

Celeste memnun olmuş gibiydi. "Bunlar harika haberler. İnsanlar kapılarını açmaları gereken yerde duvarlar örüyorlar çünkü."

Harry de Celeste'ye başka bir gözle bakıyordu şimdi. "Çok şiirsel oldu."

"Teşekkür ederim." Celeste içeceğini yudumladı ve gözlerini kısarak Harry'ye baktı. "Şimdi asıl soruya gelelim. Sence Addie hazır mı?"

Harry'nin kafasının içinde düşünceler dönüp duruyordu. Ne için hazır mı? Geçiştirmeye karar verdi. "Bence evet."

"Güzel. Çünkü Ashley yakında burada olacak."

Dokuzuncu Bölüm

Addie, yardıma çağrıldığı geceden iki gün sonra, sabah zihni Erich ile dolu halde uyandı. Kafasındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı ve kendine Bir Noel Şarkısı'ndan elli sayfa okuması gerektiğini hatırlattı.

Erich'in yerden kalkmasına yardım ettikten sonra, ilişkileri önemli ölçüde değişmişti. Daha önceleri Addie, Erich'in yanında hep tetikte ve gerginken, onun düşmesinden sonra işbirliği yapmak için nedenler bulmuşlar ve hatta birbirleriyle şakalaşır olmuşlardı. Addie kırk yıl düşünse, Erich Simmons'a kızmak yerine onun yanında kahkahalar atabileceği aklına gelmezdi. Bu hiç aşina olmadığı bir durumdu; şimdi bile ona güvenip güvenmemesi gerektiğinden emin değildi. Erich, Addie'nin altı yıl boyunca olmamak için uğraştığı her şeydi. Ama şimdi geldikleri yer... Aslında hiçbir yerdi.

Addie kahvaltı için meyve püresi ve protein tozunu sütle karıştırdı ve içine buz küpleri atarak, Erich'in ellerini kullanmadan rahatça içebileceği bir içecek hazırladı. İkinci kez hazırlıyordu bunu. Ekstra proteinin Erich'e fena halde ihtiyaç duyduğu gücü vereceğine inanıyordu. Erich, yerden kalkmak için sarf ettiği onca çabadan sonra kendini bitkin hissettiği önceki gün bu içeceği sevmişti.

Addie sakinleşmek için derin derin içini çekti, mantosunu giydi ve bardağı alıp Erich'in evine yöneldi. Kapıyı kibarca çaldı.

Erich'in "Gel!" diye seslendiğini duyunca içeri girdi.

Tam beklediği gibi, Erich geceyi koltukta geçirmişti ve uyanıktı.

"Günaydın," dedi Addie biraz çekinerek, bardağı iki eliyle sıkı sıkı kavramıştı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Önceki akşam birlikte bir yarışma programı, bir de film izlemişlerdi. Addie eve gittiğinde vakit gece yarısını geçmişti, şimdi de kalkar kalkmaz buraya gelmişti. Erich'in kendi başına bir şey yapamadığı ve onun da genç adama göz kulak olması gerektiği düşünülürse, bu normal görünüyordu. Ama Addie, Erich'in onun bu kadar erken gelmesini hoş karşılayacağından emin değildi, bu yüzden salona girmeden önce birkaç saniye bekledi.

"Günaydın," dedi Erich, göz göze gelmemeye çalışarak.

Bu, çok şey anlatıyordu. O da son iki gündür birlikte

geçirdikleri zamanlar yüzünden kendini garip hissediyordu demek. Addie, onun da ilişkilerindeki değişim yüzünden rahatsız olduğundan neredeyse emindi.

"Kahvaltını hazırladım," dedi Addie, elindeki bardağı işaret ederek.

"Teşekkür ederim."

Addie bardağı ve pipeti masaya bıraktı ve geri çekildi.

Ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemeyerek biraz bekledi.

Sessizlik çok ağırdı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu sonunda, nazik bir sohbet başlatmayı umarak.

Erich başını salladı. "Önceki geceden daha iyi uyudum. Sen?"

"Fena değil." Aslında Addie uykuya dalmakta zorlanmıştı ve uyuduğunda da kâbuslar görmüştü. Çocukluklarında Erich'in ona ölü solucan yedirdiği zamanı bile görmüştü.

Yine sessizlik.

"Başka bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu sonunda, bir an önce oradan çıkmak için can atarak.

"Hayır. İyiyim böyle."

"Peki." Söylenecek başka bir şey yok gibiydi. Belli ki şu anda ikisi de birbirinden varlığından rahatsız, ne yapacağını bilemez halde ve tereddütlüydü. Neredeyse bütün hayatları boyunca bitişik evlerde yaşadıkları halde, birbirlerine yabancı gibiydiler.

O sırada Erich'in telefonu öttü ve bir mesaj geldiğini haber verdi. Erich mesajı okudu ve başını kaldırıp Addie'ye baktı. "Carrie Hoffert'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette." Liseye birlikte gitmişlerdi. Carrie okulun yıldızı ve amigoların da lideriydi.

"O artık Carrie Welsh. Kazayı duymuş, buraya uğramak istiyor."

Erich daha önce ziyaretçi istemediğini açıkça ifade etmişti.

"Ne diyorsun buna?" diye sordu Addie.

Genç adam omuz silkti. "Sanırım sorun yok. Carrie ve ben aynı dönemde Washington Üniversitesi'ne devam ettik. Kocasıyla birlikte Boeing'de çalışıyoruz."

Başka bir deyişle, Carrie muhtemelen Ashley'i tanıyordu. Bu ilginç olabilirdi.

Birkaç dakika daha çene çaldıktan sonra, Addie eve döndü ve ödevini bitirmeye hazırlandı. Dickens'ın Noel öyküsünün ne kadar hızlı ilerlediğini fark edince o da şaşırdı. Addie öykünün nasıl geliştiğini biliyordu, Dickens'ın belki de en bilinen ve sevilen romanıydı bu. Yine de karakterlere kendini kaptırdı ve sayfaları sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi hevesle çevirdi. Sınıftaki tartışmayı ve diğerlerinin, özellikle de hayata karşı kendine özgü bir bakış açısı olan Danny'nin söyleyeceklerini duymayı dört gözle bekliyordu.

Bir arabanın kapısının kapandığını duyunca, birinin

geldiğini anladı. Bu, bakıcı hemşirenin her zaman geldiği saatti aslında ama Carrie de olabilirdi. Addie ayağa kalktı ve yemek odasının penceresinden dışarı baktı. Simmons'ların evi en iyi buradan görülüyordu.

Gelen, bakıcı hemşire değildi. Carrie de değildi. Daracık bir kot pantolon giymiş, tepeden tırnağa modaya uygun giysiler içindeki bu uzun boylu, zayıf kadın ancak güzeller güzeli Ashley olabilirdi. Kadın, sanki bütün sokağın sahibiymiş gibi bir tavırla kapıya doğru yürüdü. Durdu; kusursuz görünen uzun, sarı saçlarını şöyle bir omzuna attı ve zili çaldı.

Addie kendine engel olamayarak Ashley'nin eve girişini izledi. Pencerede ne kadar kaldığından emin değildi. Göğsü acımaya başlamıştı; biraz sonra soluğunu tutmakta olduğunu fark etti.

Erich ve Ashley uzun bir konuşma yapıyor olmalıydılar çünkü Ashley evden çıkmak bilmiyordu. Addie saatine baktı ve aradan sadece on dakika geçtiğini görerek şaşırdı. Ona bir saat gibi gelmişti. Bu delilikti. Erich'in eski sevgilisiyle yeniden bir araya gelmesi onun neden umurundaydı ki?

Kendini pencereden uzaklaşmaya zorlayarak, mutfağa döndü ve kirli bulaşıkları makineye yerleştirdi. İşini bitirince, yeniden yemek odasının penceresine koştu. Ashley'nin arabası hâlâ oradaydı.

Addie'nin, üzerinde düşünmek istemediği nedenlerle öfkeliydi ve evin içinde volta atıyor, amaçsızca bir odadan

diğerine yürüyordu. Tüm iradesini kullanarak, yeniden pencereden bakmamaya çalıştı.

Otuz dakika geçmişti. Artık dayanamadı ve bir kez daha baktı. Kadının arabası yoktu. Addie pencerede dikilmeye devam ederken, başka bir araba gelip evin önünde durdu.

Bu gelen de hemşire değil, Carrie Hoffert idi. Carrie kırmızı kapüşonlu bir manto giymişti.

Addie onun kolunun altında bir sepetle verandaya doğru yürümesini izledi. Kırmızı Başlıklı Kız'ın zavallı, sakat Erich için tavuk suyuna çorba hazırladığını düşündü.

Sonra kendini toplamaya çalıştı. Neden kıskanıyor gibi davranıyordu ki? Ashley ve Carrie'yi mi kıskanıyordu yani? Daha neler! Böyle bir şeyi düşünmek bile istemiyordu.

Hiç hoş olmayan bu düşünceleri bir kenara iterek kitabına döndü ama bu kez aklını sayfalara veremiyordu. Kendini konsantre olmaya zorladı.

On beş dakika kadar sonra kapı çaldı. Addie karşısında Carrie'yi görünce şaşırdı.

"Carrie," dedi, lise arkadaşını karşısında görünce tam bir şok yaşamış gibi. "İçeri gelsene." Onu eve davet etti.

"Addie, merhaba. Uzun zaman oldu, değil mi? Harika görünüyorsun!" Carrie'nin gülümsemesi sıcak ve samimiydi.

"Sen de öyle," dedi Addie aynı içtenlikle. Carrie'nin iyi ve nazik biri olduğunu hatırlıyordu. Erich'in onunla lisede ve üniversitede arkadaşlığını sürdürmesine şaşırmamıştı.

"Dave bana Erich'in kaza geçirdiğini söyledi. Ben de ona Noel kurabiyesi getirmek istedim. Erich kendisiyle senin ilgilendiğini söyleyince de merhaba demek için uğradım. Uzun zaman oldu. İki anne gemi seyahatine çıktıkları için Erich'e sen yardımcı oluyormuşsun. Ne kadar düşüncelisin, Addie. Erich'in durumu nasıl?"

Addie'nin cevap vermesine fırsat kalmadan Carrie devam etti. "Cesur görünmeye çalışıyor ama bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum."

Herkes için zordu ama Addie bunu dile getirmedi. "Erich iyi olmak için elinden geleni yapıyor," dedi.

"Senin ona yardım etmen ve annesini tatile göndermen büyük incelik."

"Bu kadarını yapabildim." Bu görevi, bir barista ve edebiyat öğretmeninin ısrarı sonucu kabul ettiğini açıklamasına gerek yoktu. Aslında kabul etmesinin en büyük nedeni, annesinin hatırıydı.

"Aklıma gelseydi, Erich'e kurabiye yerine tavuk suyuna çorba getirirdim," dedi Carrie.

"Çok düşüncelisin," diye karşılık verdi Addie. "Ama emimin kurabiyelere bayılacaktır."

"Umarım. Seni görmek çok güzel, Addie. Erich bana senin okula döndüğünü söyledi. Bu harika. Ben de artık işe dönsem iyi olacak, geç kaldım. Mutlu Noeller." Carrie bunları söyledikten sonra kapıya yöneldi.

"Mutlu Noeller," dedi Addie.

Carrie'nin kapıdan çıkıp arabaya doğru yürümesini izlerken Addie'nin morali düzelmişti.

Erich'in yanına tekrar uğramadan önce, bakıcı hemşirenin gelip gitmesini bekledi. Öğlene doğru yemek hazırlamaya başladı. Domates çorbası ısıttı ve bir de peynirli sandviç yapıp diğer eve geçti.

Kapıyı bir kez tıklatıp içeri girdi. Erich üzerini değiştirmiş ve tıraş olmuştu. İyi görünüyordu, hatta geçirdiği kazadan beri hiç bu kadar iyi görünmemişti. Gözlerindeki şişlik geçmiş, morluklar azalmaya başlamıştı. Yüzüne yeniden renk gelmişti ve gözleri parlıyordu. Bunda Ashley'nin payının olduğuna şüphe yoktu.

"Çok yoğun bir sabah geçirdin," dedi Addie en tatlı gülümsemesini takınmaya çalışarak. Ashley konusunu açmak istemiyordu ama Erich'in konuşmaya gönüllü olmasını umuyordu.

"Evet."

"Sana yemek getirdim."

"Görüyorum."

Addie fincanı ve tabağı masaya bıraktı ama bu kez daha önce yaptığı gibi hemen geri çekilmedi. Erich bunu fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Addie beklemeye devam etti ama hiçbir şey olmadı.

Erich hafifçe kaşlarını çattı. "Sen bu sabah ne yaptın?"

Addie sabahı neredeyse pencereye yapışmış halde geçirdiğini itiraf edemezdi elbette. "Kitap okudum."

Erich'in keyfi artık çok daha yerinde gibiydi. Neden

olmasındı ki? Ashley'le yaşadığı aşk yeniden gündeme gelmişti. Addie ona ziyaretçileri hakkında soru sormamak için kendini zor tutuyordu ama bunu yapmayacaktı. Erich'in onun evini gözetlediğini bilmesini istemiyordu.

"Bugün dışarı çıkacağım," dedi.

"Ya?"

Madem Erich olanları sır olarak saklamak istiyordu, kendisi de bunu yapabilirdi. Ona okuldaki Noel konserine gideceğini söylemesine gerek yoktu. Erich istediği kadar tahmin yürütebilirdi. "Sınıftan iki çocukla buluşacağız." Birazcık abartı. Danny konserde olacağını söylemişti. Başka bir iki kişi de gelirdi nasıl olsa.

Erich'in gözleri parlar gibi oldu. "Daha sonra uğrar mısın peki?"

Addie umursamazca omuz silkti. "Eğer istersen."

"Tabii, neden istemeyeyim? Saatlerce yalnız oturunca sıkılıyorum."

Erich, ona çaresizlikten onun eşliğine ihtiyaç duyduğunu anlatmaya çalışıyor gibiydi. Yoksa onunla ilgilendiği yoktu. Addie'ye göre hava hoştu çünkü sonuçta o da Erich'e karşı duygusal bir şey hissetmiyordu.

"Sonra görüşürüz," dedi bir an önce çıkmak isteyerek.

"Görüşürüz," diye seslendi Erich arkasından.

Addie oradan kaçarcasına uzaklaştı. Eve vardığında, içine yine bir huzursuzluk çöktü. Duş aldı, biraz ev işi yaptı ve okula gitti. Konserin başlamasına daha bir saat vardı. Biraz zaman öldürmek için Hub'a uğradı ve bir latte si-

parişi verdi. O sırada öğle yemeği yemediğini hatırladı. Karnının aç olmasına şaşırmamak gerekirdi. Barista, daha önce konuştuğu kadındı.

"Senin yine gelmeni ummuştum," dedi Celeste, Addie tabureye otururken. "Komşunuz konusunda ne yapmaya karar verdin?"

Addie, Erich'ten söz etmek istemiyordu ama konuşmaya da ihtiyacı vardı. "Senin öğüdünü dinledim."

"Nasıl gidiyor peki?" Diğer kadın bir yandan latteyi hazırlarken bir yandan da konuşuyordu.

Addie duraksadı ve omuz silkti. "Fena değil galiba."

"Sorunlar mı var?" diye sordu Celeste, fincanı tezgâhın üstüne, Addie'nin önüne bırakırken.

Addie çantasından para çıkarırken ne cevap vereceğini düşündü. Konuşmak istiyordu ama ne diyeceğini bilmiyordu. "Pek sayılmaz."

Celeste ellerini tezgâha dayadı. "Öyleyse neden en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun?"

"Öyle mi görünüyorum?" Addie, bunun yüzünden okunabileceğini hiç tahmin etmemişti.

"Senin hatırladığın gibi huysuz ve geçimsiz mi?"

Addie başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Aslında iyi anlaşıyoruz. Sanırım onun varlığına dayanamadığım zamanlarda daha rahattım."

"Gerçekten mi?" Celeste şaşırmış gibiydi.

Bu sorular Addie'nin sinirini bozuyordu. "Ben... bil-

miyorum. Sanırım onun her şeyi eski haline döndürecek bir şeyler söylemesini bekliyorum. Öyleyken daha rahatım, galiba o da öyle."

"Değişim zordur," dedi barista. O sırada başka bir öğrenci tezgâha yaklaşıp sipariş verdi.

Celeste bir latte daha yaptı ve çalışırken Addie ile konuşmaya devam etti. "Dickens'ın öyküsü de bununla ilgili değil mi?"

Addie böyle düşünmemişti hiç ama kabul etmek zorundaydı. Bir Noel Şarkısı, gerçekten de değişim ile ilgiliydi. Tıpkı onun gibi, Scrooge da yaptığı hataları görüyor ve kendisine ikinci bir şans verildiğini fark ediyordu. Aynı şekilde Addie'ye eğitim konusunda ve Erich konusunda ikinci bir şans verilmişti. Yalnızca o değildi üstelik. Danny de ikinci bir şans verilen kişilerdendi. Sınıfa yanında köpeği Tommy ile gelen eski ordu mensubu Andrew Fairfax da.

Konser salonuna doğru yürürken, Addie'nin aklı Celeste ile yaptığı kısa konuşmayla doluydu. Danny'nin sınıflarının bulunduğu binaya girdiğini gördü. Merakla onu takip etti ama kapıdan içeri girdiğinde, Danny'yi gözden kaybetti. Koridoru geçip sınıfa doğru ilerledi.

Temizlik görevlisi içerideydi ama çöpü aldığı için Addie'yi görmedi. Çöp kutusunu boşaltmak yerine karıştırdı ve buruşuk iki kâğıt parçası çıkarıp okudu.

Addie, adamın onu gördüğünü anlamaması için kapıdan uzaklaştı. Onun ne bulmayı umduğunu merak ediyordu.

Addie sınıfın önünde dikilirken, Danny tuvaletten çıktı. Addie'yi görünce şaşırmış göründü.

"Selam! Konsere mi gidiyorsun?" diye sordu Addie.

"Belki giderim diye düşündüm. Sen?"

"Evet. Seninle yürümemin sakıncası var mı?"

"Elbette yok." Danny memnun olmuş gibiydi. "Ödevi bitirdin mi?" diye sordu.

Addie evet der gibi başını salladı. "Sen?"

"Bitirdim. İnsanın Scrooge'dan nefret edesi geliyor. Ne kadar açgözlü, zalim bir pislik. Bob'u Noel'de çalıştırıyor." Danny düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı ve sesini alçalttı. "Benim de bir zamanlar bir işim vardı."

Addie buradaki kilit sözcüklerin "bir zamanlar" olduğunu fark etti.

"Noel'de çalışacaktım ama sonra tatilde restoranı kapattılar."

"İşin neydi?"

Danny, bunun önemli olmadığını söylemek istercesine omuz silkti. Ancak beden dilinden, aslında önemli olduğu anlaşılıyordu.

"Bir et lokantasıydı. Ben masaları topluyordum. Amirim beni önlüksüz yakaladı ve kovuldum. Büyük hataydı."

"Hepimiz hatalar yaparız, Danny. Büyük ya da küçük. Ama kendimizi sonsuza dek bunlarla tanımlayamayız. Kitap da bununla ilgili değil mi zaten?"

"Ben kitabın hayaletlerle ilgili olduğunu sanıyordum! Korkunç!"

"Hayaletlerle de ilgili ama çok daha fazlası yok mu sence de?"

"Doğru söylüyor," dedi o sırada yanlarına gelen Harry Mills.

Addie konuşmaya öyle dalmıştı ki arkalarında birinin olduğunu fark etmemişti bile.

"İkinizin de yarın sınıfta söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Harry. "Belli ki öyküyü büyük bir dikkatle okuyorsunuz."

Addie bu sınıfa kaydolurken, geçer not almak için ne gerekiyorsa yapmakta kararlıydı. Zevk alacağını, hatta bir şeyler öğreneceğini düşünmemişti hiç. Ama üzerinde çalıştıkları roman, ona bire bir hitap eden, hayata dair derslerle doluydu.

Onuncu Bölüm

Harry konser salonuna girmeden önce son dakikaya kadar bekledi. Özellikle geç kalmıştı. Ne kadar geç olursa o kadar iyiydi.

Bir mazeret bulmasına gerek yoktu. Addie ve Danny ile konuştuktan sonra sınıfa uğramış ve temizlik görevlisi ile karşılaşmıştı.

"Bay Mills," diye fısıldamıştı adam, büyük metal bir kovanın içinde duran süpürgesinin sapına yaslanarak.

Harry, Celeste'nin daha önce söylediklerinden, adamın adının Jonas olduğunu biliyordu ama ne konuştuklarını tam hatırlamıyordu. İnsanların hassas yönleri vardı. Hafıza da bunlardan biriydi.

"Evet," dedi Harry, adama yaklaşırken. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burada yenisiniz değil mi?"

"Evet." Harry elini uzattı. "Harry Mills."

Diğer adam onun elini sıktı. "Jonas Spelling." Sanki söyleyeceklerini kafasında ölçüp biçer gibi, garip bir şekilde Harry'ye bakıyordu. "Sizin Oregon State Koleji'nden buraya geldiğinizi duydum."

Bu, Celeste'nin Harry'ye uzak durmasını söylediği tehlikeli alandı. "Evet."

Diğer adam Harry'yi tepeden tırnağa inceledi. Öyle ki Harry kendini polis karşısında hissetti. "Sizin öğretmenlik yaptığınız okulda çalışan bir kardeşim var. Oradaki herkesi tanıyor ama sizi hiç duymamış."

Harry'nin gözlerinin önünde kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. Yalan söylemek zorunda kalmaya alışık değildi. "Eminim kardeşin kayıtlara baktığında, benim adımı bulacaktır."

"Evet, evet, elbette," dedi Jonas. "Her neyse, sizinle konuşmak istememin nedeni bu değildi." Birinin onların konuşmalarını dinliyor olmasından korkar gibi sesini alçalttı.

Harry, adama bir yere yetişmesi gerektiğini göstermek istercesine şöyle bir saatine baktı. Sonra birden Celeste'nin ona söylediklerini hatırladı. Jonas her şeye burnunu sokmasıyla ünlü bir adamdı.

"Sizi fazla tutmayacağım," dedi temizlik görevlisi.

"İyi olur. Katılmam gereken bir konser var." Harry, Dr.

Conceito kadar resmi konuşmak için elinden geleni yapıyordu.

"Evet, evet." Adam duraksadı ve bakışlarını yere dikti. "Bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bazı endişelerim var."

"Endişe mi?"

"Evet." Adam yine sesini alçalttı ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Sizin sınıfınızdaki savaş gazisi hakkında. Hani şu köpeği olan."

"Andrew?" Harry, bu suskun öğrenciyi sınıftaki tartışmaların içine çekmek için çok uğraşmış ama başarılı olamamıştı. Andrew sınıfın en arka sırasında tek başına oturuyor, başını hiç kaldırmıyor, kimseyle göz göze gelmiyordu.

"Adını bilmiyordum," diye devam etti Jonas, artık fısıldıyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Potansiyel bir sorun. Bence bu adamın akli dengesi yok."

Harry şaşırmıştı.

"Dahası, köpeği tüy döküyor. Sınıfa köpek getirmek iyi bir fikir değil."

"Katılmıyorum," dedi Harry. "Bu sınıf, Andrew'nun olması gereken yer. Köpeğe gelince, yasalar buna izin veriyor. Tommy ile bir sorunum olsa bile, ki yok, bu konuda bir şey yapamam." Yapmazdım da, diye ekledi içinden.

Jonas anlıyormuş gibi başını salladı. "Siz iyi kalpli bi-

risiniz. Bunu görebiliyorum. Yine de siz ve sınıfınız için potansiyel bir tehlikenin farkında olmanızı istedim. Bu gazilerin sağı solu belli olmaz. Birden olmadık şeyler yapabilirler."

"İlgin için teşekkürler," dedi Harry kibarca, rahatsızlığını gizlemeye çalışarak. "Ama her şey benim kontrolüm altında."

Temizlik görevlisi, süpürgenin sapının Harry'ye doğru dönmesine neden olacak kadar eğildi. "Endişelenmenize gerek yok. Ben Brady Whitall ile konuştum, gözünü o gazi ve köpeğinin üzerinden ayırmayacak."

"Güvenlik görevlisi mi?" Bu hiç iyi bir haber değildi.

"Evet. Brady, Andrew ve o suçluyu yakından takip edecek."

"Suçlu mu? Hangi suçlu?"

"İşte şu şartlı tahliye edilen. Ona dikkat edin, güvenilecek bir adam değil. Hiç farkında olmadan sizi soyabilir. Baş belasının teki olabilir."

Harry tartışmak yerine izin istedi ve aceleyle konser salonuna yöneldi. Yürürken bir yandan da az önceki konuşmayı düşünüyordu. Tam bir şoktu onun için. Dünyanın böyle zalim ruhlu insanlarla dolu olduğunu hiç düşünmemişti.

Konser salonuna girdiğinde, Michelle'i fark etmesi uzun sürmedi. Michelle ön taraflarda, koridora yakın bir yerde oturuyordu. Mantosunu, oranın ayrıldığını göste-

rircesine, yanındaki koltuğa bırakmıştı. İki kez dönüp arkaya baktı. Harry onun göremeyeceği bir yerde duruyordu. Celeste'nin öğüdünü tutmakta ve Michelle'den uzak durmakta kararlıydı. Michelle fazla tehlikeliydi. İnsandı, güzeldi, bekardı ve ...

Harry, Michelle'in yeniden önüne dönmesini bekledi ve bulduğu ilk boş koltuğa oturup olabildiğince aşağı kaydı. Ancak Michelle ayağa kalktı ve gözleriyle onu aramaya başladı. Harry'nin bir an önce bir şeyler yapması gerekiyordu. Gözlerini kapattı ve mecbur olduğu şeyi yaptı. Bu acil bir durumdu. Normal koşullarda, güçlerini burada kullanmazdı ama başka seçeneği yoktu.

Michelle biraz sonra gönülsüzce koltuğuna döndü. Harry de rahatlayarak bir nefes aldı.

Sonra Michelle duraksadı ve yanındaki koltuğun artık dolu olduğunu görünce başını hafifçe arkaya çevirdi. İki koltuk ötede oturan adam şimdi tam yanındaydı. Michelle oturduğu sıraya göz gezdirdi, bir gariplik olduğunu fark etmiş gibiydi. Yanındaki adam yer değiştirmiş olamazdı çünkü başka hiç boş koltuk yok gibiydi. Sıraya başka kimse de gelmemişti. Boş koltuk birden yok oluvermişti işte. Michelle tam arkasında oturan ve muhtemelen arkadaşı olan kişiye sordu; o da başını iki yana salladı ve omuz silkti. Michelle bunun üzerine büyük bir gönülsüzlükle ceketini çıkardı ve koltuğuna yerleşti.

Celeste, Harry'nin yaptıklarını fark etmezse, her şey

yolunda gibiydi. Harry, bu yaptığının kurallara aykırı olduğunu biliyordu.

Ancak Addie Folsom'un yanına oturduğunu fark edince rahatladı.

Addie ona gülümsedi, Harry de gülümseyerek karşılık verdi. Aslında her şey fazlasıyla yolunda gitmişti. Harry, Addie ile sohbet etmeyi ve onun komşusuyla neler yaşadığını öğrenmeyi umuyordu. Aslında bir fikri vardı. Addie ile Erich'in birbirlerinden öğreneceklerinin onların birbirlerine âşık olmalarını sağlayacağına inanıyordu. Bu tohumların zaten atıldığını ve kök salmaya başladığını da düşünüyordu. Addie, ilk gençlik yıllarında Erich'e ilgi duyuyordu ve Harry onun bu duygularının pek de değiştiğini sanmıyordu.

"Merhaba, Addie," dedi. "Danny ile konuştuklarınızı duyduğumda çok etkilendim. Dickens'ı ve bu romanı çok iyi kavramışsın."

Addie bu iltifat karşısında çok sevinmiş gibi gözleri parladı. Ama bunu belli etmek istemiyordu. "Teşekkür ederim."

"Büyük bir ilerleme kaydettin. Bu konuda yazacağın ödevi okumak için sabırsızlanıyorum."

Harry, bu övgüler karşısında Addie'nin kızardığını görünce şaşırdı. Kolay kolay kızaran bir kadına benzemiyordu Addie. Harry bir melek olarak, kızarmaya neden olan duygulara aşina değildi ama insan doğası hakkındaki gö-

rüşleri konusunda kendiyle gurur duymaya başlamıştı. Addie'nin işini zorlaştırmamak için konuyu değiştirdi. "Galiba komşunla ilgilenmeye karar vermişsin."

Addie kaşlarını çattı ve bakışlarını kaçırdı. "Evet."

Harry neler olduğunu sormak istedi ama soramadı. Celeste'nin söylediği gibi, Ashley'nin gelip gelmediğini merak ediyordu. Her ne olduysa da, sorunlar çözülmüşe benzemiyordu. Belirgin bir şey söylemeden, Addie'yi rahatlatması gerekti. Sözcükleri dikkatle tartarak eğildi ve fısıldadı. "Endişelenmene gerek yok. Senin komşuna karşı derin duygularını anlıyorum."

Addie irkilmişti. "Şaka mı yapıyorsunuz? Erich ve ben? Asla olmaz. Bu fikre nereden kapıldığınızı bilmiyorum."

"Ah... özür dilerim. Ben düşünmüştüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsünüz," diye terslendi Addie ve kollarını göğsünde sıkı sıkı kavuşturdu.

"Belli ki hata yapmışım," dedi Harry geri adım atarak.

"Kesinlikle hata yapmışsınız." Addie, bu konuda söyleyecek başka bir şey olmadığını anlatmak istercesine bakıyordu.

Bir gaf daha. Harry anlamıyordu. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyordu. Addie'nin bir zamanlar Erich'e ilgisi vardı ve Harry bu duyguların devam ettiğinden emindi. İnsanları bu kadar anlaşılmaz kılan buydu. Addie, Erich'i umursuyordu ama bunu itiraf etmeye yanaşmıyordu. Harry bu konuda ileri gitmemeliydi.

Hiçbir şey cennette dinlediği müzikle kıyaslanamazdı ama yine de konser çok güzeldi, müzik de gayet iyiydi. Gösteri sona erdiğinde, büyük bir alkış koptu.

Harry, Michelle'in onu bulmasına fırsat vermeden, salondan çıktı. Hub'da Celeste'yi bulmaya gitti. Celeste'nin işi bitmişti. Harry ile rahat konuşabilmek için onunla birlikte çıktı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu yan yana yürürlerken.

Harry ellerini arkasında birleştirdi ve adımlarını Celeste'ye uydurdu. Bunun sıradan bir soru olduğunun farkındaydı çünkü Celeste günün onun için ne kadar zor geçtiğini gayet iyi biliyordu. Harry, Dr. Conceito ile görüşmesinden beri diken üstünde yürüyor gibiydi.

"Daha iyi olabilirdi." Celeste'yi kandırmaya gerek yoktu. "Başka bir hata yapmamak için tüm gücümü kullanıyorum."

"Öğreniyorsun. Cennetten sonra dünyaya uyum sağlamak biraz zaman alır. Senin de hatalar yapman normal."

"Öyle mi? Yani..." Harry sustu çünkü olmadık şeyler söyleyip kendini asla kurtulamayacağı derin bir kuyuya itmek istemiyordu.

"Konserde Addie'nin yanında oturduğunu ve konuşma fırsatınızın olduğunu biliyorum."

Celeste'nin bu konuyu açacağı belliydi. "Kısa bir konuşmaydı." Kısa bir konuşmaydı çünkü Addie uzatmak istememişti. Başını etkinlik broşürüne gömmüş ve böylece söyleyecek başka bir şeyinin olmadığını anlatmak istemişti.

"Ashley geldiği için morali bozuktu."

"Öyle gibi." Harry ne kadar az şey söylerse o kadar iyiydi.

"Addie olanları anlattı mı?"

Harry, Erich'e karşı kendi duygularının farkında olmayan Addie için üzülüyordu. "Söylemedi ama benimle tartışmak istemiyordu."

Celeste bir an düşündü. "Neden kendi gözlerimizle görmüyoruz?"

"Şimdi mi?"

Celeste gülümsedi. "Bu kadar endişeli görünme. Gidip etrafı bir kolaçan edeceğiz sadece"

"Ah, tamam. İyi fikir."

Addie'nin evi okula birkaç kilometre uzaklıktaydı. Ama onların evinin sokağına girdiklerinde, Celeste ve Harry sadece birkaç dakikadır yürüyorlardı.

Sokağın karşısında durup yine ağaçların arkasında gizlendiler. Sokak, Noel ışıklarıyla ışıl ışıldı. Çok güzel ve berrak bir geceydi. Işıklar yetmezmiş gibi, gökyüzünde yıldızlar da parlıyordu.

"İki evde de ışık yanıyor, demek Addie de Erich de kendi evlerinde," dedi Celeste.

"Addie'yi görüyorum," dedi Harry biraz heyecanla. Genç kadın yemek odasında pencerenin önünde durmuş, perdenin arkasından Erich'in evine bakıyordu.

"Evet, ben de görüyorum. Yatmadan önce gidip Erich'e baksa mı diye karar vermeye çalışıyor."

Harry, Celeste'ye diğer kadının ne düşündüğünü nereden bildiğini sormadı.

"Konserden sonra ona yemek götürmüş ama pek konuşmamış."

"Böyle bir şeyin olmasından korkuyordum," dedi Harry. Addie ile Erich'in ilişkisinde yaşanan sorunlardan endişe ediyordu.

Celeste ona anlamlı anlamlı baktı. "Belli ki senin yorumların Addie'yi biraz sarsmış. Tabii Ashley'nin ziyareti de var. Addie'nin Erich'in evine girmesiyle çıkması bir olmuş neredeyse. Doğru dürüst konuşmamışlar."

"Ben sadece işleri hızlandırmaya çalışıyordum," diye mırıldandı Harry. Addie'nin Erich'e karşı duygularının farkına varmasını istiyordu ama şimdi yorumlarının yarardan çok zarar getirdiğini görüyordu.

"Addie üzgün," dedi Celeste içini çekerek.

"Erich ne düşünüyor?" diye sordu Harry. Celeste, Addie'nin düşüncelerini okuyabildiğine göre, Erich'in ne düşündüğünü de biliyor olmalıydı.

Celeste hafifçe kımıldadı ve dolunaya baktı. "Kafası karışık. Addie konserdeyken, büyük bir güçlükle giysilerini değiştirdi ve gergin bir halde onun dönüşünü bekledi. Ondan gece kalmasını ve kendisiyle televizyon izlemesini isteyecekti."

Durum giderek daha fena bir hal alıyordu. Harry kendini suçlu hissediyordu. "Bunu düzeltmenin bir yolu var mı?" diye sordu.

"Addie sıcak çikolata sever."

Harry bir şey anlamamıştı.

"Erich de öyle."

"Ve?" Harry'nin bir parça yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Biraz ipucu gerekiyordu çünkü sıcak bir içeceğin bu durumla ne ilgisi olduğunu anlayamıyordu.

"Addie'nin aklına, Erich'e bir fincan sıcak çikolata götürme fikrini sokabilirsin."

"Bunu yapabilir miyim?" diye sordu Harry ve sonra yapabileceğini fark etti. "Yapabilirim!" dedi. Unutmuş olmalıydı. Onun edebiyat sınıfındakiler için kullanabileceği özel güçleri vardı.

Harry gözlerini kapatarak, bu fikri Addie'nin zihnine yerleştirmek üzerinde yoğunlaştı.

Gözlerini açtığında, Addie'nin yemek odasının penceresinde dikilmeye ve Erich'in evine bakmaya devam ettiğini gördü. "İşe yaramadı," dedi kendini yenilmiş hissederek.

"Bu kadar emin olma."

"Kımıldamamış bile."

Celeste gülümsedi. "Seçeneklerini tartıyor. Biz sadece öneride bulunabiliriz, Harry. İnsanlar özgür irade ayrıcalığına sahiptirler. Biz onları güçlerimizi kullanarak bir yöne ya da diğerine ittiğimizde, kendi kararlarını verirler."

Bu yeni bir bilgi değildi. Ama Harry'nin bunun hatırlatılmasına ihtiyacı vardı. Yeniden denedi ve Addie'nin perdeyi çekip pencerenin önünden uzaklaşmasını izledi.

"Nereye gidiyor?" diye sordu heyecanlanarak.

Celeste onun baktığı tarafa baktı ve gülümsedi. "Mutfağa."

On Birinci Bölüm

Addie perdeyi bıraktı ve Simmons'ların evine bakan pencerenin önünden çekildi. Sinirleri gergindi. Erich'in akşam yemeğini bırakırken de canı sıkkındı. Hiç konuşmamış, eve hemen girip çıkmıştı. Erich'in Ashley ile görüşmesi konusunda bir şeyler söylememek için kendini zor tutmuş, sonuçta sivri diline hakim olmayı başarmıştı.

O elinde yemek tepsisiyle içeri girdiğinde, Erich sohbet etmeye çalışmıştı. Addie ise ters bir tavırla çok işinin olduğunu söylemiş ve aceleyle eve dönmüştü.

Erich onun bu tavrı karşısında afallamış görünüyordu ve dürüst olması gerekirse Addie onu suçlayamazdı. Bu noktaya kadar, ilk iki görüşmeleri sayılmazsa, birbirlerine karşı kibar olmayı başarmışlardı. Bu akşam ise Addie, genç adamdan bir an önce uzaklaşmak istemişti.

Eve gelir gelmez, öyle davrandığı için pişman olmuştu. Son iki saati evde volta atarak, kendine kızgın bir halde geçirmişti. Sonunda yemek odasındaki pencerenin önüne yerleşmiş, bundan sonra ne yapabileceğini düşünmüştü. Onun huysuz davranışları, Erich'le aralarındaki kırılgan barışı yok etmiş olabilirdi.

O kadar üzgündü ki yemek bile yememişti. İştahı yoktu ama guruldayan midesine bir şeyler girmesi gerekiyordu. Mutfak dolabına bakınca, bir kakao kutusu buldu. Bir süre kutuya baktı. Erich ve ağabeyi kışın kartopu oynadıktan sonra sıcak çikolata içmeye bayılırlardı. Oğlanların onu aralarına almadıklarını hatırladığında, Addie'nin içi sızladı. Sıcak çikolata iyi bir barış teklifi olabilirdi.

Biraz sonra hazırlığa başlamıştı bile. Dikkatle sütü ısıttı ve kakaoyu karıştırdı. Elinde dumanı tüten iki fincanla bahçeyi geçti. Fincanları tek elinde dengeleyerek, diğer eliyle kapıyı çaldı ve gergin bir halde içeri girdi.

Erich oturuyordu. Gelenin Addie olduğunu fark edince, gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Onu görür görmez yüzünü buruşturdu.

"O nedir? Zehirli sıcak çikolata mı?" diye sordu.

Addie zorla da olsa gülümsedi. "Hayır, barış teklifi."

Erich sanki ona inanamıyormuş gibi, başını hafifçe arkaya attı. "Ya?" Sesinde alay vardı.

"Buraya özür dilemeye geldim," diye açıkladı Addie.

Erich'in gözleri kuşkuyla kısıldı. "Senin sorunun ne? Bir an çok sıcaksın, sonra birden buz gibi oluyorsun."

"Dürüst olacağım. Bugün yemek odasının penceresinden bakarken... senin bir misafirin olduğunu gördüm. Carrie'den söz etmiyorum. O, Ashley idi, değil mi?"

Erich hemen cevap vermedi. Konuştuğunda, sesi çok hafif çıkıyordu. "Evet, Ashley idi."

"Ondan neden etkilendiğini anlayabiliyorum. Çok... güzel."

"Kalpsiz."

Addie bundan ne anlaması gerektiğini bilemedi. "Burada epey uzun zaman kaldı. Herhalde ilişkinize yeni bir şans tanımaya karar verdiniz." Bir kere konuşmaya başlamıştı ve susamıyordu. "Eğer istediğin buysa, harika. Yani, o çok çekici bir kadın. İkiniz iyi bir çiftsiniz."

Buz gibi bir sessizlik oldu. Addie sıcak çikolata fincanlarını elinde tutmaya devam ederken kendini aptal gibi hissetti.

Bir dakika sonra Erich konuştu. "Sanırım Ashley'yi giderken görmedin."

"Hayır." Addie merakı yüzünden kendine kızmış ve pencerenin önünden çekilmişti. Tekrar baktığında, Ashley'in arabası yoktu.

"Eğer görseydin, bizim pek iyi ayrılmadığımızı anlardın. Sana daha önce söyledim ve ciddiydim. Bizim aramızdaki her şey bitti. O benim hayatımdan çıktı."

"Ya." Addie ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Erich'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Senin beni kıskandığını düşünmeye başlıyorum."

Addie hemen itiraz etti. "Hayır, kıskanmadım."

"Au contraire."

"Hayır," dedi Addie ikinci kez. "Eğer ikiniz yeniden birlikteyseniz, Ashley'in beni burada istemeyeceğini düşündüm ve bu yüzden uzak durmaya karar verdim."

Bir kâse süt bulmuş kedi gibi gülümseyen Erich başını ağır ağır iki yana salladı. "Kıskandın."

"Pekâlâ, nasıl istersen öyle düşün. Şimdi, sıcak çikolata istiyor musun, istemiyor musun?"

Erich başını yana eğerek gözlerini kıstı. "Madem uzak durmaya karar vermiştin, neden şimdi buradasın?"

Addie fincanı işaret etti. "Bunu istiyor musun?"

"İstiyorum."

Erich'in gülümsemesi alnındaki çizgileri yok etti. "Teşekkür ederim, Addie. Buraya gelmene sevindim."

"Ben de." Belki de Addie bunu itiraf etmemeliydi.

"Bir süre burada kalmak ister misin?"

Addie, bu davet karşısındaki sevincini gizlemeye çalışarak omuz silkti. "Olabilir, tabii."

"Yarışma programını sensiz izlemek hiç keyifli olmuyor."

"Hep sen kazandığın içindir."

"Hayır," dedi Erich. "Bu yarışmayı benim kadar seven başka kimse olmadığı için."

Addie fincanları masaya bıraktı ve Erich'in yanına oturdu. Televizyonda klasik bir Noel filmi vardı.

"Çocukken bu filmi izlediğimi ve çok sevdiğimi hatırlıyorum," dedi Addie gözlerini ekrandan ayırmadan içeceğinden bir yudum alırken. Paten sahnesini hemen hatırlamıştı. Ama gözlerini kapattığını ve filmdeki kızın kendisi, onu buzların üzerinde kollarında tutanın da Erich olduğunu hayal ettiğini genç adama söylemedi. On üç yaşındaki bir kızın aklı bir karış havada oluyordu.

"Benim de en sevdiğim filmlerden biridir," dedi Erich. "İki üç kez izlemişimdir. Seve seve yeniden izleyebilirim."

"Bu filmi?"

Erich utanmış gibiydi. "Kimseye söyleme ama ben eski filmlere bayılırım. Özellikle 1930 ve 40'ların filmlerine. Garip değil mi?"

"Hayır, değil. Ben de bayılırım."

Sonra sevdikleri diğer klasik filmlerden söz etmeye başladılar ve Addie ne kadar çok ortak zevklerinin olduğunu görüp şaşırdı. Bu aynı zamanda mutlu etmişti onu.

Film bitince, Erich televizyonu kapattı. Addie orada kalmaya devam etmesi için bir neden göremiyordu. İkisi de sıcak çikolatalarını bitirmişlerdi ve saat geç olmuştu. Kalkmaya hazırlandı.

"Sınıftaki okumalar nasıl gidiyor?" diye sordu Erich onu durdurarak.

"Çok iyi. Sınıfta diğerlerinin görüşlerini dinlemek bana çok ilginç geliyor."

"Sen romanı nasıl yorumluyorsun?" Erich gerçekten ilgileniyor gibiydi.

"Değişim hakkında." Addie metni ilk okuduğunda bunu hissetmişti ama şimdi kesinlikle emindi. "Belki de şu anda kendi hayatımda böyle olduğum için bu şekilde yorumluyorumdur. Büyük bir değişim yaşıyorum ve istediğim, ihtiyaç duyduğum mesaj bu. Gerçi Dickens'ın da bundan söz ettiğini düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Scrooge'a bak," dedi Addie, konuşması canlanmıştı. "Müthiş bir karakter değil mi? Kitabın sonunda onun Noel hindisi aldığı ve hediyeleri Bob Crachit ile ailesine verdiği bölüme henüz gelmedik ama herkes kitabın sonunu biliyor zaten. Scrooge o açgözlü, bencil, sadece kendi düşünen adamadan kibar ve cömert birine dönüştü. Bir gecede oldu bu dönüşüm." Böyle büyük değişimlerin bir anda olmayacağının farkındaydı Addie ama bu bir kurguydu ve hikâyenin böyle anlatılması gerekiyordu.

Erich onun yorumlarını dikkatle değerlendiriyor gibiydi. "Scrooge'un kişiliğindeki bu değişimin birkaç gün ya da bir haftadan daha uzun süre devam ettiğini düşünüyor musun?"

Addie, Erich'in aslında onun hislerini ve kendi hayatında nasıl adımlar attığını sorduğunu fark ediyordu. "Sürdüğünü düşünmek istiyorum. Scrooge hayatını boşa harcadığını fark etti. Altınlarından başka bir şeyi yoktu. Dünyadaki hiçbir malın ona mutluluk getirmeyeceğini anlaması zaman aldı."

"Parasını dağıtmak onu mutlu etti ama?"

"Scrooge altınlarını dağıtmadı," diye düzeltti Addie kibarca. "Sadece verici olmayı öğrendi. Bunu yaparken de istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyin ne olduğunu anladı."

"Neymiş peki?"

"Yüreği. O zamana kadar, Scrooge başkalarına, arkadaşlıklara duyduğu ihtiyacı yok saymıştı. Bu yüzden de zalim ve acımasız bir adam haline gelmişti."

Erich düşünceli görünüyordu. "Bence hikâyeyi ve buradaki sembolizmi iyi kavramışsın."

Addie oturduğu yerde gevşedi, bu iltifat onu fazlasıyla memnun etmiş gibiydi. "Dickens'ın yazarken bu sembolizmi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

Devam etti. "Bu tamamen kendi varsayımım ama bence Dickens'ın birincil amacı okuyucuyu öykünün içine çekmekmiş. Sembolizm de öykünün bir parçası; iyi bir öykü anlatıcının ortaya koyduğu doğal sonuçlardan biri." Addie ilk kez düşüncelerini yüksek sesle dile getiriyordu.

"Dickens'ın ne düşündüğü konusunda bir şey diyemem," dedi Erich.

"Ben de," dedi Addie. "Dedim ya, benim düşüncelerim varsayım."

"Yine de," diye devam etti Erich, "iyi bir noktaya değiniyorsun."

"Teşekkürler." Addie konu hakkında uzmanmış gibi ukalalık etmek istemiyordu çünkü kesinlikle uzman de-

ğildi. Okumak onun zayıf noktasıydı. Ama sınıftaki diğerlerinin Scrooge hakkında söyleyeceklerini duymak ilginç olacaktı.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular.

Erich pencereden dışarı baktı. "Hava durumu önümüzdeki iki gün boyunca kar yağacağını söyledi, duydun mu?"

"Kar mı?" Addie televizyonla pek ilgilenmemişti. Kar olasılığı onu heyecanlandırdı. "Hayır, duymadım. Kara bayılırım!"

"Bu kadar mutlu görünme. Buralarda nasıl olur bilirsin, herkes biraz çıldırır."

Pasifik Kuzeybatı'da kar hiç görülmeyen bir şey değildi ama çok sık da yağmazdı.

"Ama Noel'de kar yağması çok güzel olur."

"Eh," dedi Erich yüzünü buruşturarak. "Bugün klasik bir Noel filmi izlemiş olabilirim ama bu kutlamalara bayıldığım anlamına gelmez."

Ah evet, Addie, Erich'ın Noel'i sevmediğini unutmuştu. "Ben Noel'i yok sayamıyorum, senin de nasıl yok sayabildiğini anlayamıyorum." Erich daha önce de olumsuz şeyler söylemişti ama Addie, Noel'den nefret etmenin nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu gerçekten. "Umarım Noel'i kutlamayı sevmediğini söylerken ciddi değilsindir. Şakaydı, değil mi?"

"Gayet ciddiydim. İnsanlar deliriyorlar, bütçelerini aşan hediyeler alıyorlar. Hatta sırf karşılığı gelsin diye, sevmedikleri akraba ya da tanıdıklara bile hediye alıyorlar!"

Addie şaşırmıştı. "Bence silkinip kendine gelmelisin, Erich Simmons. İnsanlara karşı iyiniyetin nereye gitti? Noel ruhun nerede?"

Erich burun kıvırdı. "Kazadan sonra arabada kaldı herhalde."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Addie kalktı. "Bence Noel havasına bürünmen için biraz yardıma ihtiyacın var."

Erich gözlerini devirdi. "Beni rahat bırak, lütfen."

"Tabii ki bırakmayacağım. Sen ve ben Noel'de birbirimize mahkûm kaldık. Benim Noel'imi de mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Birbirimize mahkûm mu kaldık? Bu bir iltifat mı?"

"Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin öyleyse?"

"Ben demek istedim ki..." Addie duraksadı, nasıl açıklayacağını bilemiyordu. "Madem Noel'i birlikte geçireceğiz, güzel geçsin isterim.""

"Benim için Noel hindisi mi pişireceksin?" diye sordu Erich alaycı bir tavırla.

"Eğer istersen."

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

Addie kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Galiba son birkaç yılımı bir restoranda çalışarak geçirdiğimi unutuyorsun. İki kez aşçı hastalandığında yemekleri ben pişirmek zorunda kaldım. Yani, evet, Noel yemeği hazırlayabilirim. Sadece..."

"Sadece ne?" diye sordu Erich, kuşkucu tavrını belli ederek.

"Sadece iki kişilik yemek pişirebileceğimden emin değilim. Bütün yemek tariflerini yirmi ya da daha fazla porsiyon için uygun olacak şekilde öğrendin."

Erich sırıttı, Addie'nin tek yapabildiği de gözlerini ondan kaçırmak oldu. Bu adamın bu kadar yakışıklı biri haline gelmesi onu şaşırtıyordu. Yani, her zaman tatlıydı ama artık bir oğlan çocuğu değildi ve farklıydı.

"Daha önce hiç hindi pişirmedim ama deneyebilirim," dedi dikkatini dağıtmaya ve gözlerini Erich'ten almaya çalışarak.

"Özel bir şey istemiyorum. Bana göre, Noel'in de haftanın diğer günlerinden farkı yok. Benim için özel bir yanı yok yani."

Addie onu duymazdan geldi. "Bence hindi dolma ve yanında bir iki garnitür güzel olur."

Erich'in yüzündeki ifade sertleşmişti; konuşurken sesi de biraz yükseldi. "Belli ki beni duymadın."

"Duydum," dedi Addie. "Ama duymazdan gelmeyi tercih ediyorum." Ayağa kalktı, ellerini beline koydu, gözlerini odada gezdirdi ve hafifçe döndü. "Seni Noel havasına sokmak için bir şeyler yapmamız gerek."

Erich de ayağa kalktı. "Sen beni dinlemiyorsun."

"Bir Noel ağacı havaya girmeni sağlar."

"Ben Noel ağacı istemiyorum."

Addie yine onu duymazdan geldi. "Merak etme. Kurarken senin yardımına ihtiyaç duymam. Kendim seve seve hallederim."

"Benim evimde bunu yapamazsın."

"Orta boy bir ağaç iş görür." Addie odayı inceledi ve süslenmiş bir ağacı gözünde canlandırdı. Erich şu anda itiraz ediyor olabilirdi ama ışıl ışıl bir ağaç kesinlikle onun da inadını kırardı. Odaya her girişinde Noel ağacının yanıp sönen ışıklarıyla karşılaşan Erich de inadını uzun süre koruyamazdı.

"Addie, ben ciddiyim. Eğer onca zahmete katlanıp aptal bir Noel ağacını süsleyeceksen, bunu burada değil, kendi evinde yap."

"Ben de ciddiyim," diye karşılık verdi Addie.

Erich dişlerinin arasından homurdandı. "Senin olman gereken başka bir yer yok mu? Okunması gereken ödevlerin filan yok mu?"

"Benden sıkıldığını mı söylüyorsun?"

"Aslında... sıkılmadım, bu da beni şaşırtıyor. Bu kadar Noel'den konuştuktan sonra, sıkılmış olmam gerekirdi."

Addie, genç adama bakarken onun mavi gözlerinin koyuluğu dikkatini çekti. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

"Seninle vakit geçirmekten bu kadar hoşlanmamı rahatsız edici buluyorum," dedi Addie. "Hatırladığımın yarısı kadar bile kötü değilsin."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Erich şakaya karşılık vererek. "Senin ağaç süsleme konusunda ısrarını saymazsak." Gülümsedi, keyfi yerine gelmişti.

Bir süre karşılıklı durup gülümseyerek birbirlerine baktılar. Birden, Erich'e o anda Addie'yi öpmek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi. Addie, kimin kime doğru daha önce uzandığının farkında değildi. Bunu kendi de yapmış olabilirdi.

Erich bileklerini Addie'nin omuzlarına koydu. Addie onun alçılarının ağırlığını hissedince şaşırdı. Başını arkaya atıp genç adama baktı; sıcak, yumuşak dudakları dudaklarında hissederken gözlerini kapattı. Soluğu kesilmişti.

Erich onu çabucak bıraktı. Sanki yaramazlık yaparken yakalanmış iki çocuk gibi, birbirlerinden uzaklaştılar.

Önce Erich konuştu. "Vay canına," diye fısıldadı. "Çok acayipti!"

Addie gülümsedi. "Biliyorum."

Erich yaklaştı ve alnını onun alnına dayadı. "Sekiz yaşındaki halimi hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal."

"Eğer seni öpersem harçlığını bana vereceğini söylemiştin."

"Öyle mi dedim?" Addie böyle bir şey söylediğini hatırlamıyordu. "Atıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Doğru olduğuna yemin ederim."

"Teklifimi kabul etmedin değil mi?"

Erich eğlendiğini belli etmemekte çok zorlandı. "Galiba, hatırladığım kadarıyla, bacaklarından öpmüştüm."

Addie'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bu tam da senin yapacağın bir şey."

"Ben sadece düşündüm ki..."

"Evet?"

"Ben sadece düşündüm ki," diye tekrarladı Erich, "aynı teklifte bir kez daha bulunacak olsan, seni geri çevirmek konusunda o kadar gönüllü olmazdım."

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah Addie ne düşüneceğini bilemiyordu. Erich onu öpmüştü. Aslında o da Erich'i öpmüş olabilirdi! Kimin ne yaptığını hatırlayamıyordu. Tek bildiği, yaşadığı bu şokla bütün gece yatakta dönüp durduğuydu.

Erich?

O?

Uyku mahmurluğunu üzerinden atmaya çalışarak yatağın kenarında otururken bile, nasıl olduğunu bilemiyordu. Bir şeylerin ne zaman değiştiğini, hatta neyin değiştiğini bile bilmiyordu.

Değişen kendisi miydi?

Erich mi?

Bütün suçun Noel'de olduğuna karar verdi. Belki de bu, Erich'in ona Ashley ile ilişkisinin bittiğini anlatmasının

bir yoluydu. Kulağa mantıklı geliyordu. Belki de kendilerini anın etkisine kaptırmışlardı. Addie hep Noel'i yılın en özel zamanı olarak görürdü. Büyülü bir hava olurdu; insanlar birbirlerine daha yumuşak, daha kibar davranırlardı. Farklılıklar bir kenara bırakılır, dostluklar pekişir, insanlar genel olarak daha huzurlu ve daha mutlu görünürlerdi.

Bu her şeyi açıklıyordu işte. Öpücüğün tek nedeni Noel'di.

Addie duş alıp giyindikten sonra, yemek odasının penceresinden Erich'in evine baktı. Saatin henüz erken olmasına karşın, ışıkların yandığını gördü. Belli ki Erich de uyumakta zorlanmıştı. Addie elinde olmadan onun da geceyi öpüşmelerini düşünerek geçirip geçirmediğini merak etti.

Belki. Belki de öyle değildi.

Belki de Erich olanları çoktan unutmuştu bile.

Addie, onun da uyanık olduğunu görünce, sahanda yumurta ve kızarmış ekmekten oluşan bir kahvaltı hazırlayıp Erich'in evine götürdü.

Her zaman yaptığı gibi, kapıyı bir kez çaldı ve içeri girdi. Erich, beklediği gibi oturma odasında değildi. Addie girişte durup ona seslendi.

"Erich?"

"Mutfakta." Erich'in sesi evin öbür ucundan geliyordu.

Addie onun artık çok daha rahat hareket edebildiğini fark etmişti. Günlerce koltukta oturup uyuduktan sonra, saatlerce aynı pozisyonda kalmaktan sıkılmış olmalıydı.

"Sana kahvaltı getirdim."

"Yine mi protein içeceği?"

"Hayır, bu kez yumurta."

Addie, Erich'i mutfak masasına yaydığı gazeteyi okurken buldu. Genç adam parmaklarını çok daha iyi kullanabiliyordu artık.

"Yumurta." Erich'in gözleri parladı.

"Peynirli ve biberli."

Erich etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına, sen gerçekten yemek yapabiliyorsun."

Addie, eğlenmiş gibiydi. Erich'e kötü kötü baktı ve tabağı masaya, onun önüne koydu. "Kahve ister misin?"

"Lütfen."

Addie ikisi için de birer fincan hazırladı. İki fincanı da masaya götürdü ve Erich'in karşısına geçip oturdu.

O zamana kadar Addie hep Erich'in pipetle içebileceği çorbalar ve ellerini fazla kullanmasına gerek kalmadan yiyebileceği yiyecekler hazırlamıştı. Şimdi genç adamın çatal kullanabildiğini görmekten memnun oluyordu. Çok kolay olmuyordu elbette ama Erich çatalı ağzına götürebiliyordu artık. Bunun onun sabrını zorladığı da belliydi.

"Bir sorum var," dedi Addie, hafifçe öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak. Çenesini tutması daha iyi olabilirdi ama merakı üstün gelmişti ve kendine engel olamamıştı.

Erich başını kaldırdı. "Sor."

"Biz... dün gece gerçekten öpüştük mü?"

Erich durdu ve bir an düşündü. "Sanırım öpüştüğümüzü hatırlıyorum."

"Bu sana da biraz garip gelmedi mi? Senin ve benim... öpüşmemiz?"

Erich bir kez daha, çatalıyla oynayarak soruyu düşünür gibi yaptı. "Bence garip değil de şaşırtıcıydı."

"Ben şoke oldum!"

Erich gözlerini Addie'ninkilere dikti ve onu merakla inceledi. "Öpüşmek sana böyle mi gelir hep?"

"Daha önce böyle gelmezdi."

"Yani ben ilkim?"

"Evet."

Erich hafifçe kaşlarını çattı. "Bunu bir hakaret olarak mı algılamalıyım yoksa iltifat mı?"

Addie bu soru karşısında duraksadı. "Bilmem. Sen ne hissediyorsun?"

"Seni öperken mi? Yoksa sonrasında ne hissettiğimi mi soruyorsun?"

Addie emin değildi. "İkisi de sanırım. Bunu planlamamıştın, değil mi?

"Pek sayılmaz. O anda bana yapılması gereken buymuş gibi geldi. Eğer bir özür arıyorsan, pişman değilim." Erich çatalı bıraktı ve delici bir bakışla Addie'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Sanırım bundan pişmanlık duymalıyım ama duymuyorum."

Erich sırıttı çünkü bu konuşmayı son derece eğlenceli buluyordu.

"Bugün ikimiz dışarı çıksak diyorum," dedi Addie içgüdüsel bir şekilde konuşarak.

"Ne yapalım peki?"

"Sadece yürüyelim. Temiz havaya ihtiyacın var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sana iyi gelecektir. Kaç gündür evde kapalı kaldın. Artık ayaktasın ve her geçen gün daha çok kendine benziyorsun. Çok uzağa gitmemize de gerek yok."

"İstemiyorum."

"Erich, inat etme. Sana iyi gelecek işte."

Erich içini çekerek iskemlesinde arkasına yaslandı. "İçimden bir ses istediğini kabul ettirene kadar başımın etini yiyeceğini söylüyor."

"Başının etini yemeyeceğim."

"O zaman bana işkence yapacaksın."

Eğer Erich onun üsteleyip kendi isteğini kabul ettirmesini bekliyorsa, Addie onu hayal kırıklığına uğratacaktı. "Sanki kalpsiz biriymişim gibi davranıyorsun. Ama kesinlikle öyle değilim."

"Bunun için hazırlanmam kolay olmayacak."

"Biliyorum."

"Ayakkabılarımı ve paltomu giymeme yardım etmek zorundasın." Erich bunu sanki Addie'nin fikrini değiştirmesine engel olacak bir neden gibi söylemişti.

"Seve seve yaparım."

En fazla yarım saat sonra, Addie kapıyı açtı ve soğuk Aralık havasına çıktılar. Sabah ayazı vardı; Addie çimenliğe bastığında buzların ayağının altında çatırdadığını hissetti. Gökyüzündeki bulutlar kasvetli bir griye bürünmüştü.

Erich, verandanın basamaklarını dikkatle inerken bakışlarıyla Addie'yi takip ediyordu. "Mümkün olsa, elini tutardım."

"Ah, ne tatlısın," dedi Addie ve genç adamın dengesini kaybetmediğinden emin olarak dirseğini onun kolundan geçirdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil."

Çocukken oyun oynadıkları park iki blok ötedeydi. Addie oraya kadar yürüyebileceklerini düşündü. Biraz dinlenip sonra eve dönebilirlerdi. İlk gün için bu kadar dışarda kalmak yeterdi.

. Erich ikinci kez alçak bulutlara baktı. "Havada kar kokusu var."

Addie havayı koklayarak onayladı. "Evet."

"Bugün ders yok mu? Bay Mills yok mu?"

"Hayır, kar olasılığı yüzünden ders iptal edildi ama keşke olsaydı. Bu dersi ve tanıştığım insanları bu kadar sevmem beni şaşırtıyor. Özellikle Danny ve Andrew'u."

"Hey, yoksa rakiplerim mi var?" diye espri yaptı Erich. "Onlarla da öpüştün mü?"

"Hayır," dedi Addie gülerek. "Andrew daha önce sözünü ettiğim eski ordu görevlisi. Hani şu Tommy adında köpeği olan."

"Ya diğer adam? Danny idi değil mi?"

"Evet, Danny. O da kocaman bir köpek yavrusuna benzeyen iri yarı, sert görünüşlü bir adam. Bay Mills'in söz ettiği her konuda bir yorumu var gibi. Çok değişik bir adam, kişiliği biraz garip ama."

"Garip?"

"Onunla tanışırsan ne demek istediğimi anlarsın."

Erich önüne bakarak yürüyordu. "Bu ilginç arkadaşla ne zaman tanışacağım peki?"

"Bay Mills'in son dersimizde sözünü ettiği Noel partisinde. Herkes bir şey getirecek."

"Sen de beni götürmek istiyorsun?"

"Evet."

"Bence," dedi Erich ciddi ciddi, "Bay Mills yanınızda bir şey götürmenizi isterken, diğerleriyle paylaşacağınız bir yiyecekten filan söz ediyordu. Bir insandan değil."

"Onun ne kastettiğini biliyorum. Ben de yiyecek götüreceğim. Kurabiye pişireceğim."

"Beni neden sınıf partisine sürüklemek istediğini söyler misin?"

Addie, bundan sıradan bir olaymış gibi bahsederse, Erich'in meseleyi fazla büyütmeyeceğini ummuştu. "Senin de dahil olmanı istiyorum. Çok eğlenceli olacak, sen de sosyalleşmiş olursun."

Erich başını iki yana salladı. "Teşekkürler yine de."

Addie hayal kırıklığını gizleyemedi.

Erich işaret parmağını kullanarak onun çenesini kal-

dırdı. Göz göze geldiler. Genç adam daha önce ona böyle baktığında, öpüşmelerinden hemen önceydi. "Sanırım Noel konusunda düşündüklerimi anlatırken sen beni dinlemiyordun."

"Seni duydum ama söylediklerin hoşuma gitmedi." Erich henüz bunu bilmiyordu ama Addie bir Noel ağacı süslemek konusunda kararlıydı. Dahası bu ağacı, Erich'in evine kurmak istiyordu. Erich isterse özel günleri yok sayabilirdi ama Addie bunu elinden geldiğince zorlaştıracaktı.

Birlikte yürümeye devam ederlerken, "Demek öpüşmemizin duygusal çekiminden o kadar etkilendin ki konuşmamıza dair hiçbir şey aklında kalmadı?" dedi Erich.

"Eğer buna inanmak istiyorsan, inanabilirsin tabii." Addie, sevimliliği ve cazibesiyle onu etkilemeyi umarak pırıl pırıl gülümsedi. Ama çok geçmeden bunun işe yaramadığını fark etti.

"Addie, seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, hele böyle iyi anlaşırken. Ben bu küçük, samimi sınıf etkinliğiyle ilgilenmiyorum. Noel'i düşünmek istemiyorum. Amacım, hâlâ bu sargılarla dolaşmaya devam ederken önümüzdeki birkaç haftayı olabilecek en iyi şekilde geçirmek ve başka her şeyi yok saymak."

"Ben sadece geleceğini umut etmiştim."

"Neden benim orada olmamı istiyorsun?"

"Çünkü bundan keyif alacağını düşünüyorum. Benden mi kaçmaya çalışıyorsun yoksa her şeyden mi?"

"Dinle," dedi Erich kaldırımın ortasında durup Addie'ye dönerek. "Senin şenlik havanın kaybolmasına neden olmak istemiyorum. İki bileğim de alçıda. Herkesin rahatça yapabildiği en basit hareketler bile beni aşıyor. Hiçbir şey kutlayacak durumda değilim. Bunu anlayışla karşılayabilir misin?"

Addie onun sınıf partisine katılmasını çok istese de, söylediklerini de anlıyordu. "Tamam, anladım."

Erich'in omuzları çöktü. "Lanet olsun. Senin tartışmak istemeni ummuştum aslında."

"Öyle mi?"

"Evet." Erich gülümsedi. "O zaman öpüşüp barışırdık."

"Beni yeniden öpmek için bahaneler mi arıyorsun?" diye dalga geçti Addie.

Erich kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. "İster misin?"

"Olabilir".

Parka vardıklarında kar yağmaya başlamıştı. Kar taneleri çok iri ve sıktı.

"Dilini çıkar," dedi Addie heyecanla.

"Ne?"

"Hatırlamıyor musun? Çocukluğumuzda kar tanelerini dilimizle yakalamaya çalışırdık."

"Burada anahtar sözcük şu: Çocukluğumuzda. Bu, çocukların yaptığı bir şey. Büyüklerin değil."

"Erich. Sana ne oldu? Eskiden her şeyin üzerine atlardın."

"Sorun, iki bileğimin kırık olması," diye karşılık verdi Erich. "Şu son bir hafta hiç eğlenceliği değildi, biliyorsun."

"Farkındayım ama bu bütün dünyaya karşı öfke dolu olman için bir neden değil."

"Ben gayet yavaş giden arabama çarpan arabanın sürücüsüne öfkeliyim. Bir bebek kadar aciz bir duruma düştüğüm için öfkeliyim. Tatilimi bu halde, annemin evinde geçirmek zorunda kaldığım için öfkeliyim. Bana çocuk muamalesi yapıldığı için öfkeliyim. Noel'de nefret ediyorum. Bu kadar işte."

On Üçüncü Bölüm

Harry bir Noel şarkısı mırıldanarak sınıfa yöneldi. Keyfi çok yerindeydi. Son iki gündür Dr. Conceito ile karşılaşmamayı başarmıştı. Ayrıca dünyada olup bitenlere alışıyordu yavaş yavaş. Duygularla uğraşmak hâlâ zordu ama bunu da yapmaya başlamıştı.

Yerde birkaç santim kalınlığında kar vardı ama hava tahminleri öğleden sonra daha da fazla kar yağacağını söylüyordu. Harry kar seviyordu. Nesillerdir, çocuklar hep asıl fikrin nereden geldiğini bilmeden kardan melekler yaparlardı. Harry kendi kendine gülümsedi. Daha sonra Celeste ile buluşması ve ona Addie Folsom ile ilgili son durumu aktarması gerekiyordu.

Himayesindeki genç kızın Erich'e sıcak çikolata götürmesi fikri çok işe yaramıştı. Harry ikisinin öpüşmüş ol-

duğunu ve Addie'nin Erich'i kısa bir yürüyüş için evden çıkarmayı başardığını biliyordu. Ah evet, işler çok güzel ilerliyordu. Addie'nin tavırlarında gözle görülür bir değişme vardı. Ailesinden uzakta olduğu süre içinde gerçekten olgunlaşmıştı genç kadın. Erich'le olan ilişkisindeki ilerleme de fark edilmeyecek gibi değildi. Celeste de buna memnun olacaktı.

Harry, bu öpüşmeyi Celeste'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu aslında. Celeste heyecanlanacaktı. Daha önce birbirlerinin varlığına bile tahammül edemeyen iki kişi şimdi... arkadaş olmuşlardı ama bundan çok daha fazlasının da olma potansiyeli vardı.

Harry düşüncelerine dalıp gitmişti. Sınıfa varana kadar, koridorda sadece kendi sınıfının ışıklarının yandığını fark etmedi.

Sınıfın kapısını açtı ve donup kaldı.

İçeride Fransızca öğretmeni Michelle Heath vardı. Yere kırmızılı beyazlı örtü sermiş, üzerine de piknik sepeti yerleştirmişti. Sepetin yanında iki şampanya kadehi vardı.

"Hoş geldin, Harry," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir tavırla.

Harry'nin dili damağına yapışmış gibiydi. "Selam," diyebildi sonunda.

"Seni konserde göremedim." Michelle dudaklarını büzmüştü. Uzun bacaklarını altına alarak örtünün üzerinde oturuyor ve yüzünde Harry'nin gördüğü en büyüleyici

gülümsemeyle ona bakıyordu. Harry'nin kalbi hızla çarpıyordu.

"Ben... Biliyorum. Ben geldiğimde bütün koltuklar kapılmıştı." Harry kapıda donakalmıştı, hareket edemiyor gibiydi.

"Gelsene," dedi Michelle parmaklarını kımıldatarak.

Harry Adem elmasının boğazında inip kalktığını hissetti. "Ders?" Öğrenciler her an gelebilirlerdi. Tek düşünebildiği, Dr. Conceito'nun o sırada tesadüfen sınıfa uğraması ve onu Fransızca öğretmeni ile şampanya yudumlarken görmesi halinde ne düşüneceği idi.

"Duymadın mı?" diye sordu Michelle, gözlerini şaşkınlıkla devirerek.

"Duymak?"

"Dersler kar nedeniyle iptal edildi."

"Ah... Bana kimse söylemedi."

"Daha önce duyuruldu." Michelle şampanya şişesini sepetten aldı. Harry'nin hâlâ yanına gelmediğini fark edince başını kaldırıp baktı.

"Bu kadar utangaç olmana gerek yok, Harry. Gel de benimle otur."

Harry'nin bacakları pelteleşmişti.

"Şişeyi açmak için yardımına ihtiyacım var," dedi Michelle, mavi gözleri Harry'ye onun şimdiye kadar gördüğü en güçlü, en yetenekli adam olduğunu söyler gibiydi.

"Şey... tamam." Harry gelip şişeyi onun elinden aldı.

"Otur," dedi Michelle.

Harry yere çömeldi. Şişeyi açarken elleri titriyordu. Şişenin etrafındaki kâğıdı çöpe attı. Sonra temizlik görevlisi Jonas'ın sık sık çöpleri karıştırdığını hatırladı ve kâğıdı geri çıkarıp ceketinin cebine soktu. Arkasında kanıt bırakmamakta kararlıydı.

"İlk kocam Fransızdı," diye açıkladı Michelle.

"İlk kocan mı?"

Michelle gözlerini devirdi. "İki kez evlendim ben."

"Ya."

"Ne derler bilirsin," dedi Michelle yüzünde umut dolu bir ifadeyle. "Tanrı'nın hakkı üçtür."

Harry irkildi. "Üç mü?"

"Evet. Artık yalnız olmak istemiyorum."

Başı dertteydi. Büyük dertte.

"Ama sana söylemek istediğim bu değildi," diye devam etti Michelle. "Pierre bana şampanya şişesi açmanın püf noktalarını göstermişti."

Harry onun talimatlarını dinleyerek şişeyi açtı. Sonunda şampana patladığında da irkilerek geri sıçradı.

Michelle bunu fark etmemiş gibiydi. "Kadehlere dolduralım mı?" diye sordu, Harry, elinde şişeyle kımıldamadan durduğunu fark edince.

Harry cevap veremeden başını salladı.

Celeste onu Michelle konusunda uyarmıştı. Ama şimdi o kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Hareket ede-

miyor, ne yapacağını bilemiyordu. Solup alıp vermekte güçlük çekiyordu. Hiç bilmediği bir alanda dolaşıyor gibiydi.

Harry'nin yardıma ihtiyacı vardı. Hem de bir an önce.

Derken, hiç beklemediği bir anda sınıfın kapısı ardına kadar açıldı. Brady Whitall iki eliyle silahını kavramış halde içeri daldı. Silahı Michelle ve Harry'ye doğrulttu.

Michelle çığlık attı.

Harry de öyle.

Brady onlara baktı ve gözlerini kırpıştırdı. "Burada neler oluyor?

Michelle elini kalbine bastırmıştı, bayılacak gibiydi. Harry de kendini iyi hissetmiyordu.

"Piknik..." diyebildi sonunda, ağzı kuruduğu için konuşmakta zorlanarak.

Michelle kadehlerden birine şampanya dolduruyordu. "Açıklayayım, Memur Bey," dedi. "Bize katılmaz mısınız?"

Celeste ile buluşma vakti geldiğinde, Harry duygusal bir kargaşa içindeydi. Bir kez daha başarısız olmuştu ve Celeste onu azarlayacaktı. İyi bir nedeni de vardı. Harry yargılar konusunda büyük bir hata yapmıştı.

Harry yüzünü ellerinin arasına almış halde, kafeteryadaki masalardan birinde oturuyordu. Mutfak çalışanları temizliği bitirmek üzereydiler. Genç ve yalnız anne, Elaina, Harry'yi gördü ve onun yanına geldi.

"Merhaba Bay Mills," dedi kusursuz bir İngilizceyle ve gülümsedi. "Sizi yeniden gördüğüme sevindim."

"Merhaba," diye fısıldadı Harry.

Michelle kaşlarını çattı. "İyi misiniz?"

Harry başını salladı. Az önce kendisine bir polis silahının doğrultulduğunu açıklamak çok zordu. Michelle de o da çok sarsılmış oldukları için, şampanyanın hepsini içmişlerdi. Michelle buna ihtiyaçları olduğu konusunda ısrar etmişti. Ama şimdi Harry bundan pek emin değildi.

"İyi görünmüyorsunuz." Elaina'nın alnı endişeyle kırıştı.

"Öyle mi?" Bu hiç iyi değildi. Celeste onun işleri yine eline yüzüne bulaştırdığını hemen fark edecekti. Dersleri tamamlamasına izin vermeleri mucize olurdu. Harry, eğer onu dünyadan gönderirlerse şaşırmaz ve kimseyi suçlayamazdı.

Elaina elini onun alnına koydu. "Ateşiniz yok."

Harry güçlükle gülümsedi ve hıçkırdı.

Sonra Elaina onun elini tuttu ve saattine bakarak nabzını ölçtü. Bir dakika sonra gözleri kocaman açıld. "Nabzınız çok hızlı atıyor."

Normaldi bu. Eğer silahını kendisine doğrultmuş bir polisle karşı karşıya gelseydi, Elaina'nın da nabzı hızlı atardı.

"Ben iyiyim," dedi Harry, pek öyle hissetmese de.

Celeste işini bitirmek üzereydi ve birazdan yanlarına gelecekti.

"Sizi sakinleştirecek bir şey getireyim," dedi Elaina.

"Hayır... hayır."

"Lütfen. Siz bana çok iyi davrandınız."

Harry itiraz edecek durumda değildi. Gülümsedi. "Siz de çok naziksiniz."

"Hemen gelirim."

"Acele etmeyin."

Elaina mutfağa koştu. İki dakika sonra elinde bir fincan ılık suyla geri döndü. Fincanı Harry'nin önüne bıraktı.

"Bunu için," dedi. "Hızlı içmeyin ama. Anladınız mı?"

Harry başını salladı. Fincanın içinde çay yaprağı olduğunu düşündüğü şeyler vardı.

"İçin," dedi Elaina.

"İçiyorum," diye mırıldandı Harry.

"Benim ülkemden ilaç," diye fısıldadı Elaina. "Sizi rahatlatacak."

Harry onun arkasından baktı. Görünüşe göre bu, genç kadının acil durumlarda kullandığı bitkisel bir tedaviydi. Harry bir yudum aldı ve Elaina'nın fincana bir kaşık da bal koyduğunu fark etti.

Celeste geldiğinde, Harry esniyordu. Elaina'nın çayın içine ne koyduğunu bilmiyordu ama müthiş bir sakinleştirici etkisi vardı. Belki de şampanya yüzündendi bu ama artık başını dik tutmakta zorlanıyordu. Kollarını masaya koyup başını dayamamak için kendini zor tutuyordu.

Celeste'ye gülümsedi ve yeniden esnedi.

Celeste kaşlarını çattı. "Harry? Ne içiyorsun sen?"

"Çay. Elaina sakinleşmem için getirdi. Brady Whitall bana silah çekti de."

Celeste başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyin olmasından korkuyordum."

"Sadece bana değil. O güzel Fransız kadına da."

"Michelle Heath," dedi Celeste.

"Evet. Kendisi Fransız değil. Ama Fransızca konuşuyor."

"Çünkü Fransızca öğretmeni."

Harry başını salladı ve parmağını kaldırdı. "Benim yüzümdendi. Bütün sorumluluğu kabul ediyorum. Kimse bana genç bir kadının bunları yapabileceğinden söz etmemişti."

Celeste iskemlenin arkasını tuttu. "Bence otursan iyi olur."

"İyi fikir," diye fısıldadı Harry. "Bana bunu anlatır mısın? Çünkü cennette kesinlikle böyle bir ders yoktu. Kimse şampanya getiren Fransızca öğretmenlerini de anlatmadı. Biliyor musun, şampanya açmanın püf noktaları var. Biraz tehlikeli ama, söyleyeyim. Tehlikeli."

"Evet," diye fısıldadı Celeste iskemleyi çekerek. "Artık otursan iyi olacak."

"Eve gitmek için acele etmemelisin," dedi Harry. "Kar yağıyor."

"Evet, biliyorum."

"Dersler iptal edildi."

"Anlıyorum."

"Biri bana söylemeliydi. O zaman bunlar olmazdı." Harry elini salladı. "Burası çok mu sıcak, bana mı öyle geliyor?"

"Sana öyle geliyor," dedi Celeste yavaşça ve Harry'nin elini okşadı. "Bana her şeyi en başından anlat."

"Başlangıçta, Tanrı..."

"O kadar baştan değil," dedi Celeste. "Fransızca öğretmeni ve silahtan başla."

Harry'nin omuzları çöktü. "Bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Belki de hoşlanmam," diye karşılık verdi Celeste. "Michelle ve şampanya konusuna dön. Bütün şişeyi içtiniz. Ah Harry, bunu yapmamalıydın."

"Haklısın. Karşı koymalıydım." Harry başını araya attı ve elini alnına koydu. Hiç sorun yaşamayacağını düşünerek yanlış yapmıştı. Ama o zamanlar dünyada Michelle Heath gibi güzel kadınlar ve tadı şampanya kadar güzel içkiler olduğunu bilmiyordu.

Dünyaya insanlara yardım etmek için gönderilmişti. Ama şimdi onun yardıma ihtiyacı vardı.

On Dördüncü Bölüm

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Erich, Addie soluk soluğa kapıdan içeri girince. "Senin ders çalıştığını sanıyordum."

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye karşılık verdi Addie. Kocaman ağacı arabadan eve taşırken çok yorulmuştu. "Ağacı salona yerleştireceğim," dedi halinden memnun bir ifadeyle.

"Sana söylemiştim, ağaç istemiyorum."

"Öyle mi?" dedi Addie, saf saf.

"Şu aptal canavarı evden çıkar," diye ısrar etti Erich.

Addie, genç adamın itirazlarını duymazdan gelerek ağacı içeri sürükledi. Bir Noel ağacının bu kadar ağır olacağını kim bilebilirdi? Erich ne kadar ısrar ederse etsin, ağaç süsleme, Noel'in en önemli geleneklerinden biriydi.

Başını kaldırdığında, Erich'in yüzünde rahatsız bir ifadeyle ona baktığını gördü.

"Ağaç süslemek isteyebilirsin tabii ama bunu benim evimde değil, kendi evinde yapsan iyi olur."

"Yaparım ama bir şartla." Addie, elleri belinde dikiliyordu.

"Duymak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Erich alaycı bir tavırla.

"Noel havasına girmeye ihtiyacı olan sensin, ben değilim. Aklıma da bundan daha iyi bir fikir gelmiyor." Addie duraksadı. "Belki benimle sınıftaki partiye gelmeyi kabul edersin."

"İkisi de olmaz," dedi Erich yüzünü buruşturarak.

Addie içini çekti. Belli ki planı işlemiyordu. "Peki, tamam. O zaman partiye gel. Ağacı kurmayalım."

"Senin inatçı olduğunu bilirdim ama bu kadar değil. Nedenlerimi dinlemek ister misin acaba? Burası benim evim ve ben Noel'le ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Daha açık nasıl ifade edebilirim?"

"Mesaj alınmıştır."

"Ama sen beni dinlemiyorsun."

"Hayır." Addie pes etmeyecekti. "Dikkat et de üç ruh seni ziyaret etmesin."

"Onlarla uğraşmayı, inatçı bir kadınla uğraşmaya tercih ederim."

Erich bakışlarını kaçırdı. Bu arada Addie ağacı tam olarak nereye kuracağına karar vermeye çalışıyordu. "Alışveriş yaparken başka bir şey daha aldım."

"Boşuna para harcamışsın," diye homurdandı Erich.

"Buna kendin karar ver."

Erich bir şeyler daha mırıldandı ama Addie dinlemiyordu. Küçük bir kese çıkardı, içinde ökseotu vardı. "Boşuna para harcamak mı dedin?"

"Evet, sana söylemiştim..." Erich cümlenin yarısında durdu. "Ökseotu mu?" Yüzünde ifade muhteşemdi, sanki ne tepki vereceğini tartmaya çalışıyor gibiydi.

Addie muzır muzır gülümsedi. "İşte, tam düşündüğüm gibi. Noel ile ilgili belli konulara itiraz edemiyorsun demek."

Erich yüzünü buruşturdu ve onunla göz göze gelmemeye çalıştı. "Tamam, anlaşalım. Ökseotu kalsın, ağacı götür."

"Özür dilerim, olmaz."

Erich dişlerinin arasından homurdandı.

"İstediğin kadar şikâyet et, Erich Simmons, ama senin Noel'i yok saymana izin vermeyeceğim."

Erich başını arkaya atıp gözlerini kapattı. "Neden ben, Tanrım? Önce bileklerimi kırıyorum, sonra bana beni bir türlü rahat bırakmayan bu inatçı kadını gönderiyorsun. Neden? Neden? Neden?"

"Tanrı sana tam da ihtiyacın olanı gönderdi," dedi Addie. İçten içe, Tanrı'nın onu göndermiş olmasına seviniyordu ama bunu Erich'e itiraf etmeyecekti. Hele o böyle terslenip dururken.

"Götür şunu," dedi Erich.

"Ökseotunu mu?"

Erich yine homurdandı ve hiçbiri umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "O kalabilir."

Addie bitkin düşmüştü. Noel ağacı meselesi zor bir işti. "Babam benim inatçı olduğumu söylerdi. Bunu şimdiye kadar anlamış olduğunu sanıyordum."

"Bu kadar olduğunu bilmiyordum."

"Of, hadi Erich, yüzün gülsün. İkimizin de bu Noel ağacına ihtiyacımız var. Tamam, belki senin yok ama benim var."

"Peki, tamam, sen bilirsin."

"Bu kadar hevesli olman ne güzel," diye espri yaptı Addie.

"Heves arıyorsan, başka bir yere bakman gerekecek." Erich'in yüzü asıktı.

"Senin neyin var?" diye sordu Addie. Erich en azından onun kendisini neşelendirme çabalarını takdir etmeliydi. Çocukken, Erich de o ve ağabeyi gibi heyecanlanırdı Noel'de. Şimdi trafik kazası moralini bozmuş olabilirdi ama sanki bundan fazlası var gibiydi.

"Benim tavrım değişmiyor," dedi Erich. "Sen de buna alışsan iyi olur."

Addiie mantosunu aldı ve kapıya yöneldi.

"Hey," dedi Erich onu durdurarak. "Nereye gidiyorsun?"

Addie girişte durdu. "Noel süslerini almak için garaja."

"Geri dönecek misin?" Erich, bunu istediğinden emin değilmiş gibi konuşuyordu.

"Dönmememi mi tercih edersin?" diye sordu Addie şakayla karışık.

"Evet demek isterdim."

Addie sırıttı çünkü Erich'in ciddi olmadığını biliyordu.

Bundan sonraki yarım saat boyunca, Addie içleri süslerle dolu plastik kapları garajdan Erich'in evine taşıdı. Çok yorucu bir işti bu. Erich bakışlarıyla onun her hareketini takip ediyor ama sessizliğini koruyordu. Addie son kabı da salona getirdikten sonra doğruca mutfağa yöneldi.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Erich onun peşinden giderek.

Addie dolapları açıp kapatıyordu. "Mısır patlatmak için tava arıyorum."

"Acıktın mı?"

Addie'nin açıklamasına gerek yoktu. "Sen farkında olmayabilirsin ama Noel ağacı, bir yandan patlamış mısır yiyip güzel bir müzik dinlemeden süslenmez."

"Mikrodalgada mısır patlatmaya ne olmuş?"

Erich'in en temel Noel geleneklerini bilmemesi Addie'yi hayrete düşürüyordu. "Aynı şey değil. Gerçek patlamış mısır, ocakta yapılır."

"Bu bir şaka, değil mi?"

Addie, genç adama taşı bile eritecek bir bakışla baktı.

"Tamam, tamam, sen ciddisin," dedi Erich ve geri çekildi. "Sorduğum için özür dilerim."

Onun salona geri dönmesine Addie memnun oldu. Telefonunu mutfak tezgâhının üzerine koydu, en sevdiği Noel şarkılarından çalma listesini açtı.

Patlamış mısırın mis gibi kokusu çok geçmeden evi sarmıştı. Addie büyük bir kâseyi mısırla doldurup salona götürdü ve Erich'in yanındaki masaya bıraktı.

Erich önce ona, sonra patlamış mısırlara baktı. "Ben odama gidiyorum."

"Sen bilirsin." Addie hayal kırıklığına uğramıştı ama belli etmek istemiyordu Neşeli müziğin eşliğinde süsleri ağaca asmaya başladı. Arada durup patlamış mısırlardan yiyordu. Eski yöntemlerle patlatılan mısırın tadı başka hiçbir şeyde yoktu.

Addie süsleri bitirip ışıklara geçmişti ki Erich geri döndü. Kendi iskemleye bıraktı, Addie'nin ona sataşan bir yorumda bulunmasını bekler gibi bir hali vardı. Ancak Addie bunun yerine iskemleye yaklaştı, eğildi ve onu öptü. Dudaklarını nefes kesici birkaç saniye boyunca onun dudaklarından çekmedi. Sonra da hiçbir şey söylemeden işine döndü.

"Ağacın sol tarafına biraz daha süs asmalısın," dedi Erich, öpüşmenin ardından soluksuz kalmış gibiydi.

Addie geri çekildi, başını yana eğdi. "Haklısın."

"Herkes eleştirmeye pek meraklıdır," dedi Erich neredeyse pişmanlık dolu bir sesle.

Son süs, ağacın tepesine yerleştirilen bir melekti. Addie onu kutusundan çıkarıp inceledi. Meleğin beyaz elbisesi yıllar içinde eskimişti, kanatları da eskisi gibi değildi. Ama yine de Addie'ye çok güzel görünüyordu çünkü onun anılarını canlandırıyordu.

"Babam bunu anneme evlendikleri ilk yıl almış," dedi Addie, meleği dikkatle tutarak. "Bunu ağaca yerleştirmek için Noel gününü beklerdi hep. Kiliseye gider, saat dokuz ya da on civarında eve dönerdik. Sonra babam, büyük bir tören havasında, meleği ağacın tepesine oturturdu."

"Gelenekler önemlidir," dedi Erich, genç kadını yorumuyla şaşırtarak.

"Öyledir. Bizimle kalan, bizi ailemize bağlayan anılardır hep. Bu yüzden hemen Noel'de eve gelmişimdir. Annemle kurabiye pişirmeden ya da babamla ağaç süslemeden bir Noel geçirmeyi düşünemezdim bile. Onlarla sık sık tartışırdık belki ama sırf aramızdaki farklılıklar yüzünden birlikte geçirdiğimiz özel zamanlardan vazgeçmemiz mümkün değildi."

Addie'nin kutuya tekrar koyduğu melek dışında bütün süsler hazırdı. Addie boş kapları kenara çekti ve biraz geride durup ağaca bakarak gülümsedi. "Senin ne söylediğin umurumda değil, çok güzel bir ağaç bu."

Erich omuz silkti.

"Of, hadi Erich, kabul et, ağaç muhteşem oldu."

"Böyle bir şeyi asla kabul etmem."

"Gıcık." Addie çocukluklarında Erich onu her kızdırdığında bu sözcüğü kullanırdı.

Erich de bunu hatırlamış gibi gülümsedi. "O ökseotunu ne zaman asmayı düşünüyorsun?"

"Birazdan. Ama birkaç dakika önce seni öptüğümü hatırlıyor gibiyim."

Erich o öğleden sonra ilk kez gülümsedi. "Üstelik bunun karşılığında bana bir şey ödemeyi teklif etmedin bile," dedi, Addie'nin çocukluklarında onu öpme girişimini kastederek.

"Çok komik. O öpücüğü bir ödül olarak kabul et."

"Ne için?"

"Odandan çıkıp bana katıldığın için."

"Çünkü sıkılmıştım ve patlamış mısırın kokusunu yok saymak mümkün değildi."

"Seni neyin geri getirdiği umurumda değil; sadece benimle olmaya karar vermene sevindim."

"Gidip tekrar geri gelebilirim," dedi Erich gözleri parlayarak.

Addie bakışlarını odada gezdirdi. "Ökseotu nereye asmam gerektiği konusunda yardıma ihtiyacım var. Evin bazı yerlerinin diğerlerine oranla daha fazla şans getirdiğini duymuştum."

"Hizmetindeyim." Erich, girişi salondan ayıran kemeri işaret etti. "Şuraya ne dersin?"

"Evet, orası umut vaat ediyor."

Erich, Addie'yi kollarının arasına aldı. "Hemen karar verme. Önce denemeliyiz. Bu önemli bir karar ne de olsa." Genç kadının yorum yapmasına fırsat kalmadan eğildi ve onu öptü. Daha önceki öpüşmeleri bunun yanında hiç kalırdı. Erich'in kolları bütün ağırlığıyla onun omuzlarındaydı ama Addie başını arkaya atıp dudaklarını aralarken bunu fark etmedi bile. Öpüşme, ikisi de soluksuz kalana kadar devam etti. Sonunda Erich geri çekildi, omuzları inip kalkıyordu. Gözleri kapalıydı.

"Evet?" dedi Addie. "Buraya mı asmalıymışız?"

"Kesinlikle çok cazip ama bu kadar önemli bir kararı böyle aceleyle vermeyelim. Koridora ne dersin?"

Addie hafifçe güldü ve Erich'in belini sıkı sıkı saran ellerini gevşetti.

"Aynı fikirde değil misin?"

"Elbette. Yerin büyük önemi var."

Erich onun burnunun ucunu öptü. "Bence başka odaları da denemeliyiz. Her alanın üzerinde özenle durmalıyız."

Addie genç adama bakarken, aralarında yaşanan bu şeyin gerçek olduğuna inanamıyordu. "Bunun olduğuna inanabiliyor musun, Erich?"

"Neyin?"

"Bizim öpüşmemizin. Ben asla inanamazdım."

"Ben de. Senden hiçbir zaman hoşlanmadım, biliyorsun değil mi?"

Addie'nin bunun kendisine hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu, özellikle bu duygu karşılıklı olduğu için. "Şimdi ne hissediyorsun peki"

"Şimdi," diye tekrarladı Erich fısıltıyla, "işin doğrusu Addie, seni düşünmeden edemiyorum. Değişmişsin, ben de değiştim. Akıllısın, komiksin, şefkatlisin, insanı yargılamıyorsun, komiksin. Burada olmadığında yanımda olmanı istiyorum ve seni bir an önce görmek için sabırsızlanıyorum. Kendime bunun koşullardan, benim durumumdan kaynaklandığını söyledim. Sonra da sebebin ne olduğunu umursamadığımı fark ettim. Senden hoşlanıyorum. Elimde değil. Varlığından keyif alıyorum."

"Gerçekten mi?" Addie'nin dili tutulmuş gibiydi, daha fazlasını söyleyemiyordu.

"Çılgınlık, değil mi?"

"Çılgınlık ve harika," dedi Addie. "Şimdi bana Noel ağacı sayesinde mutlu olduğunu söyle."

Erich'in gözlerindeki sıcaklık hafifçe kayboldu. "Bunu yapamam, üzgünüm ama sen burada olduğun için çok mutluyum. Sen kollarımdayken yapmak istediğim en son şey, seninle tartışmak. Şimdi ökseotumuzu başka bir odada deneyelim."

Addie parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Bunu yapmadan önce, sana bir şey sormam gerek."

Erich kaşlarını çattı. "Tamam, sor ama Noel'le ilgili olmasın lütfen."

"Hayır, edebiyat dersimle ilgili."

"Daha sonra sor," diye mırıldandı Erich ve başka bir öpücük için başını eğdi. Çok geçmeden düşünceler ve sorular Addie'nin zihninden uçup gitmişti.

On Beşinci Bölüm

Harry gergin ve huzursuzdu. Bu, meleklerin aşina olmadığı bir duyguydu. Celeste ile konuşmak ve endişelerini paylaşmak istiyordu ama bunu yaptığında, Celeste'nin onu cennete geri göndermek zorunda olduğunu düşünmesinden korkuyordu. Cennet harikaydı. Harry kimseye yanlış bir izlenim vermek istemezdi. Sadece dünyadaki bu görevi elde edebilmek için uzun süre çok çalışmıştı.

Neyse ki ders iyi geçmişti. Masasının üzerinde bulduğu, ona Dr. Conceito'nun odasına gitmesini söyleyen nota rağmen. Harry ders boyunca bu notu yok saymak için elinden geleni yapmıştı.

Dersten sonra sizi odamda bekliyorum.
Dr. Conceito

Harry, okul yöneticisinin odasına çağrılmasının nedeni üzerinde düşünmüyordu bile. Okulun güvenlik görevlisi Brady Whitall, karın yağdığı öğleden sonra yaşanan felaketin ardından doğruca Dr. Conceito'nun odasına gitmiş olmalıydı.

Dersten sonra biraz bekledi. Öğrencilerin Dickens romanları hakkında yazdığı ödevler masasının üzerine dağılmış durumdaydı. Bir yandan kendisini bekleyen yüzleşmeyi düşünürken kâğıtları düzeltti ve eline bir tomar aldı.

Danny Wade masanın önünde duruyordu. Harry bu genç adamı seviyordu. Danny aklından geçeni söyleyen ve hapishanede geçirdiği süreyle ilgili gerçekleri paylaşmaktan çekinmeyen biriydi. Bu sürecin ona yaşıtları arasında belirli bir saygınlık kazandırdığına inanıyor gibiydi.

"Hey, Bay Mills."

"Evet, Danny?"

Danny geniş omuzlu, uzun boylu, iri yarı bir adamdı. Kalın boynunun yarısını kaplayan bir dövmesi vardı.

"Bize yaptırdığınız ödevlerdeki yazım yanlışlarına dikkat edecek misiniz? Çünkü benim dilbilgim pek iyi değildir."

"Endişelenme, Danny. Benim için içerik, yazım yanlışlarından daha önemli."

"İçerik mi? Ne içeriği?"

"Yazdıkların yani. Sözcüklerin arkasındaki anlam."

Danny ensesini ovuşturdu. "Öyleyse neden bunu en

başından söylemediniz? Kitabı çok sevdim. Gerçi normalde okuyacağım bir şey değil ama."

"Okumayı seviyorsun yani?"

Danny omuz silkti. "Hapishanedeyken kitaplarımız vardı. Birkaçını okumuştum, fena değillerdi ama bu Dickens denen adam... Çok derin bir adam. Gerçekten derin. Benim yaptıklarımı, bunların başkalarını nasıl etkilediğini düşünmemi ve merak etmemi sağladı, anlıyor musun?"

"Bu güzel, Danny."

"Annemi görmeye gittim. Morali bozuktu ama ona yeniden derslere girmeye başladığımı söyledim. Çok etkilendiğini gördüm. O, çocuklarından birinin liseye gideceğini düşünmemişti hiç. Ona adam olacağımı söyledim, olacağım da."

"Biliyorum," dedi Harry kalan kâğıtları toplarken. "Derste de gayet iyisin."

"Daha önce okulda başarılı olmadım hiç ama hapishane müdürü Bay Anderson benim ders almamı önerdiğinde, buraya gelmek istedim. Yer olan tek ders buydu; ama ben bana kitap okutturacak bir derse girmek istemiyordum. Bay Anderson bunun benim bir iş bulmama yardımcı olacağını söyledi. Beladan uzak durmak için bir işe ihtiyacım olacak. Ben de karar verdim ve buradayım işte."

"İyi bir karar olmuş. Bundan sonra da doğru şeyleri yapmaya devam et yeter ki. Danny, her şey güzel olacak."

"Derste fena değil miyim?" Danny'nin yüzünde nere-

deyse çocuksu bir ifade vardı; iri iri açtığı gözleri umut doluydu.

"Bence gayet iyisi."

Danny'nin yüzünde dişlerini gösteren geniş bir gülümseme belirdi. "Bazen sınıfta çok konuşuyorum. Siz de öyle düşünüyorsunuz, değil mi Bay Mills?"

"Çok fazla değil," dedi Harry sözcükleri dikkatle seçerek. Danny'nin hevesini kırmak istemiyordu. Genç adam fikirlerini paylaşmak konusunda hiç de çekingen değildi. "Ama arada başkalarına da görüşlerini bizimle paylaşma fırsatı vermemiz iyi olabilir."

Danny'nin gözlerindeki heyecan kaybolur gibi olmuştu.

"Ama derste katılım göstermekten vazgeçmeni istemiyorum. Düşüncelerin çok etkileyici ve kararlarımıza yeni bir boyut ekliyor."

Bu kez genç adamın gözlerinde bir pırıltı yanıp sönmüştü. Harry rahatladı.

"Bay Mills, sizin dersinizde olmak benim kendimi açmamı istememe neden oluyor. Çok garip ama daha önce hiçbir öğretmende olmamıştı bu."

Harry bu yorum karşısında şaşkınlığını ve sevincini gizlemekte zorlandı.

"Annemi sınıf partimize getirebileceğimi düşündüm," diye devam etti Danny. "Gerçi pek iyi bir aşçı değildir ama."

"Getir onu, Danny. Kendisiyle tanışmaktan mutluluk duyarım. İlla bir şeyler getirmek zorunda da değilsin. Bir sürü yiyecek olacak zaten."

Harry'nin oyalanacak fazla vakti yoktu. Dr. Conceito'yu bekletmek iyi bir fikir değildi. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi çantasını alırken.

Danny'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Sizinle konuşmak çok güzel, Bay Miills." Dickens romanını paltosunun cebine soktu ve kapıya yöneldi.

"Seninle konuşmak da öyle," diye fısıldadı Harry, genç adam koridorda gözden kaybolurken. Danny umut vaat ediyordu ve Harry, doğru zaman geldiğinde Tanrı'nın onu Danny Wade'e kılavuzluk etmek üzere görevlendirmesini diliyordu.

Paltosunu koluna attı ve tam çıkmak üzereydi ki yeniden durduruldu.

Michelle Heath kapıda duruyor ve elinde Harry'nin aldığı nota çok benzeyen bir kâğıt tutuyordu.

"Ah Harry," diye fısıldadı endişeli bir yüzle. "Benim suçum. Çok özür dilerim."

"Dr. Conceito seni de mi görmek istedi?" Kötü haberdi bu. Harry, tek hedefin kendisi olduğundan emindi. Brady Whitall yüzünden. Güvenlik görevlisi, okul kurallarına aykırı durumu yöneticiye hemen yetiştirmiş olmalıydı. Dr. Conceito, Michelle'i de paylayacaktı.

"Buraya şampanya getirmemeliydim," diye devam etti

Michelle. "Dr. Conceito okulda alkollü içeceklere çok karşı. Ben, dersler iptal edilince sorun olmaz diye düşündüm ama..."

"Neler olduğunu açıklarız," dedi Harry endişesini gizlemeye çalışarak.

"Seni evime davet ederdim... etmeliydim ama gelmeyeceğini düşündüm ve bu küçük sürprizi planladım. Of, pişmanım, çok pişmanım."

"Biz çocuk değiliz," dedi Harry gözlüklerini burnunun üzerine iterek. Oysa o da kendini yaramazlık yaptığı için müdürün odasına gönderilen bir çocuk gibi hissediyordu.

"Birlikte gitmeliyiz, değil mi?" diye sordu Michelle. "Ve açıklamalıyız."

"İyi fikir."

Michelle, kolunu Harry'nin dirseğine doladı ve başını hafifçe onun omzuna yasladı. "Seninle konuşunca, şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başladım."

"Ben de."

Michelle, Harry'ye onun gördüğü en yuvarlak, en güzel gözlerle baktı. Bakışları umut ve Harry'nin çözemediği bir şey doluydu. Hayranlık? Aşk? Harry anlayamıyordu ama bu her ne ise onun da kanını kaynatıyor ve onda kadını koruma arzusu uyandırıyordu.

"Beni affettin, değil mi Harry?"

"Affedecek bir şey yok." Harry, Michelle'i ilk gördüğü anda onun ilgisinden etkilenmişti. O ilk tanışmadan son-

ra, bu kadının onun görevi konusundaki dikkatini dağıtabileceğini hissetmişti. Celeste'nin tavsiyesine uyarak Michelle'den olabildiğince uzak durmaya çalışmıştı. Sorun, birbirlerini her gün görüyor, koridorda karşılaşıyor olmalarıydı. Son zamanlarda durup Michelle'le birkaç dakika çene çalmak Harry'nin alışkanlığı olmuştu. Bu süreçte onun yanında kendini rahat hissetmeye başlamıştı. Fazla rahat.

Celeste onu hiçbir insanla aşk yaşamaması gerektiği konusunda uyarmıştı. Bu işleri karıştırır, görevine de zarar verirdi. Harry böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi, vermeyecekti de. Yine de Michelle'e giderek daha fazla ilgi duyduğunu hissediyordu. Kadının onun koluna girmesi, başını omzuna yaslaması hoşuna gidiyordu. Yine dünyadaki görevini tehlikeye sokan insani duygular su üstüne çıkmaya başlamıştı.

Dr. Conceito onları odasında bekliyordu. İçeri girdiler ve uzun bir söyleve maruz kaldılar. Yarım saatten fazla süre odada kaldılar ve durumlarını açıkladılar. Neyse ki görüşme Harry'nin korktuğu kadar kötü geçmemişti. Azarlarını işitip dışarı çıktılar. Harry bundan sonra çok daha fazla dikkat gerekmesi gerektiğini yoksa işsiz kalacağını düşünüyordu. O zaman Celeste'nin onu geri göndermekten başka seçeneceği kalmayacaktı.

Michelle'in yapması gereken şeyler vardı. Harry'nin de öyle.

Artık görüşme sona erdiğine göre, Harry, Celeste ile konuşabileceğini hissediyordu. Onu Hub'da kahve tezgâhının başında buldu. Pek meşgul değildi. Harry oturdu ve onunla göz göze gelmemeye çalıştı. Ama Celeste bütün ilgisini onun üzerinde yoğunlaştırmıştı bile.

"Dr. Conceito ile görüşme nasıl geçti?"

Harry omuz silkti. "Fena değil sanırım."

"İkinizle ilgili haberler bütün okulda dolaşıyor."

"Ne diyorlar?"

"Sence, Harry?" diye sordu Celeste endişeli bir sesle. "Sen Fransızca öğretmenine karşı bir şeyler hissediyormuşsun ve ikiniz birlikte yakalanmışsınız. Dedikoduları kimin başlattığını da biliyorsun tabii."

"Brady?"

"Tabii ki," dedi Celeste. Keşke Dr. Conceito ile görüşmeden önce benimle konuşsaydın."

Harry onun hayal kırıklığını hissediyordu.

"Bana bir şey söylemekten korkmana gerek yok," diye devam etti Celeste. "Benim görevim de tıpkı senin öğrencilerine yaptığın gibi, sana kılavuzluk etmek."

Celeste haklıydı. Harry ona daha fazla güvenmeliydi.

"Söyler misin," dedi Celeste, Harry'nin kahve fincanını tezgâha bırakırken, "Dr. Conceito ile yüzleştikten sonra kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi."

Celeste delici bir bakışla baktı. "Çünkü Michelle de seninle geldi?"

Harry belki de gerçeği itiraf etmemeliydi ama bu kaçınılmazdı. "Evet."

"Ona âşık oluyor gibisin. Öyle mi?" Celeste çok açık sözlüydü.

Yine yalan söylemek gibi bir seçenek yoktu. "Bu çok mu kötü?"

"Pek sayılmaz. Hepimiz duygularımızla kutsanmışız. Bu, insan olmanın bir parçası, sadece dünyada olduğumuz süreyle kısıtlı olsa bile. Önemli olan, uyum sağlamayı öğrenmek. İnsan gibi yaşıyor olsak da insan olmadığımızı hatırlamak zorundayız." Celeste durdu ve birkaç saniye Harry'yi inceledi. "Umarım bunun bir anlamı vardır senin için."

Vardı elbette.

"Ama hem Michelle'in iyiliği hem de kendi iyiliğin için, onunla duygusal ilişki yaşama."

"Çok iyi anladım." Harry, bundan sonra Fransızca öğretmeninden uzak durmak ve onun cazibesine kapılmamak konusunda kesinlikle kararlıydı.

"Şimdi bana partiden söz et," dedi Celeste.

Harry'nin yüzü aydınlandı. Ani bir karar olmuştu bu. Noel tatili boyunca ve yeni yılın ilk haftasına kadar ders yapılmayacaktı. Öğrenciler birbirlerini yeni yeni tanımaya ve arkadaş olmaya başlamışlardı. Harry bunu teşvik etmek istiyordu. Bu yüzden sınıfta bir parti düzenlemeyi, herkesin yanında bir arkadaşını ve sevdiği bir yiyeceği getirmesini önermişti. Bu öneri de coşkuyla karşılanmıştı.

"Gelebilir misin?" diye sordu Harry.

"Çalışmıyor olursam."

"Umarım gelebilirsin."

"Çok isterim," dedi Celeste. "İyi bir fikir bu. Bu arada, sınıfınızdaki savaş gazisi neler yapıyor?"

"Andrew Fairfax?" Harry, her derste sessizce oturan genç adam konusunda endişeleniyordu. Birkaç kez onu tartışmalara dahil etmeye alışmıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Andrew karmaşık bir vaka," dedi öğrencisini düşünerek. Andrew'un ödevini okumak için sabırsızlanıyordu; bu ona genç adamın zihinsel olarak nerede olduğu konusunda çok şey anlatacaktı.

"Katılıyorum," dedi Celeste onun düşüncelerini okumuş gibi.

"Tommy ile birlikte ona yardım etmek için de görevlendirilecek miyim?" diye sordu Harry. Köpek kılığında bir melekle birlikte çalışma fikrini düşününce gülümsedi.

"Hemen değil. Tommy onun sürekli eşlikçisi ama ondan ayrılma vakti yaklaşıyor. O zaman, Andrew için zorlu bir yol olacak. Bu durumda senin hazır olacağından emin olmak istiyorum."

"Olacağım," diye söz verdi Harry.

"Şimdi bana Addie ile ilgili son durumu anlat," dedi Celeste ve tezgâhın diğer tarafında bir tabureye oturdu.

Harry için bu çok daha kolay bir konuydu. Celeste

onun bildiği her şeyi biliyordu zaten. Öğrenmek istediği, Harry durumla ilgili bakış açısı olmalıydı.

Elinde olmadan gülümsedi. "Addie, Erich'in evine bir Noel ağacı getirdi ve onun bütün itirazlarına rağmen ağacı kurup süsledi. Ah, bir de ökseotu var tabii. Şu ökseotu meselesini açıklayabilir misin?" Bunu öğrenmeyi düşünmüş ama sonra atlamıştı. "Addie ve Erich onu odadan odaya taşıdılar ve öpüştüler. Anlayamadım. Daha önce hiç böyle bir şey duymamış olmam komik."

Celeste gülümsedi. "Daha sonra açıklarım."

"Erich Noel konusunda çok inatçı," diyerek anlatmaya devam etti Harry. "Addie bu durumu yok saymak için elinden geleni yapıyor."

"Addie epey yol katetti," dedi Celeste, memnun bir tavırla.

Harry, genç kadındaki değişimler konusunda daha çok şey yapabilmeyi diliyordu. İşin doğrusu, pek fazla şey yaptığı söylenemezdi.

"Babası onda gördüğü bu değişimlerle gurur duyuyor."

"Babasıyla mı konuştun?" diye sordu Harry şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Evet. Yoksa neden burada olduğunu sanıyorsun? Melek müdahalesi talep eden oydu, Tanrı da onun isteğini kabul etti. Onun sayesinde sen bu görevi üstlendin."

Harry bunu hiç bilmiyordu. "Erich konusunda bir şey yapmalı mıyım?" diye sordu.

Celeste başını üzüntüyle iki yana salladı. "Erich senin alanında değil. O senin öğrencilerinden biri değil. Senin etkileme ve yol gösterme yeteneğin yalnızca sınıfındaki öğrencilerle sınırlı. Bunun hatırlatılmasına ihtiyaç duymana şaşırdım."

"Buna ihtiyaç duymadım. Umut ettim sadece."

"Hayal kırıklığı var ortada. Addie'nin Erich'in onunla Noel partisine katılmak istemesini anlıyorum. Ama Erich reddediyor. Talihsizlik."

"Addie hayal kırıklığına uğradı ama bu onun partiye katılmasına engel olmayacak." Harry, Erich'in tutumunun Addie'yi yolundan alıkoymayacağından emindi.

"Senin Addie konusundaki çabalarını görmek güzel," dedi Celeste. Sonra ciddileşti. "Şimdi Dr. Conceito ile görüşmene dönelim."

Harry sıcak kahvesine baktı ve okul yöneticisiyle yaşadıklarını düşündü. "Tahmin edebileceğin gibi, Michelle ile benim okul sınırları içinde şampanya içmemize kızmış."

"Beklenen bir şey bu."

Ama Harry'nin iyi haberleri de vardı. "Bir kere hoşgörü gösterebileceğini çünkü derslerin kar nedeniyle iptal edilmiş olduğunu söyledi." Elbette Harry ve Michelle bunu duyunca çok rahatlamışlardı.

"Ama bir daha böyle bir şey olursa..."

"Bir daha böyle bir şey olursa, işimi kaybetme tehlikesiyle karşılaşırım," diye gönülsüzce itiraf etti Harry.

Celeste arkasına yaslandı ve derin derin içini çekti. "Dr. Conceito ilginç bir adam," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Masasının alt çekmecesinde bir şişe viski durur hep."

Harry şaşkınlığını gizleyemedi. Dr. Conceito'nun alkol sorunu mu vardı? "Melek müdahalesine ihtiyacı var," dedi, bu görevin bir gün kendisine verilip verilmeyeceğini merak ederek.

"Yardıma ihtiyacı var," diye onayladı Celeste. "Ama şu anda kalbi, bizim sunduğumuz tür bir yardıma açık olmayacak kadar katı. Bunun değişmesini umuyorum."

On Altıncı Bölüm

Işıklar yanıp söndüğünde, Addie yatmaya hazırlanıyordu. Aynı şey tekrar olunca duraksadı. Bu kez ışıklar söndü ve öyle kaldı. Addie iki dakika kadar bekledikten sonra telefonunu aldı, flaşını yaktı ve mutfağa gitti. Babasının el feneri hep orada dururdu. Neyse ki hâlâ oradaydı.

Addie babasını fazla tedbirli ve düzenli olduğunu söyleyerek eleştirirdi hep. Şimdi o yoktu ve kendisi babasının bu özelliğine minnet duyuyordu.

Pencereden baktı ve ışıkların sadece kendi evinde sönmediğini gördü. Bütün sokakta elektrikler kesilmişti. Sonra Erich'i düşündü. Dersten sonra ona uğramış, yemek yedikten sonra da oradan ayrılmıştı. Noel ağacı süslendiğinden beri Erich huysuzluk edip duruyor ve sürekli bundan yakınıyordu. Sonuç olarak, Addie son birkaç gündür

onunla daha az vakit geçiriyordu. Yine de sorumluluk sorumluluktu ve özellikle elektrikler kesikken Addie bunu yok sayamazdı.

Telefonunda Erich'in numarasını buldu ve telefonun onun yakınında olmasını umarak tuşladı.

"Alo?" diye homurdandı Erich.

"Selam. İyi misin?"

"Olmamam için bir neden mi var?"

Addie onun keyfinin yerine gelmediğini görebiliyordu. "Yatakta mısın?"

Erich duraksadı. "Hayır ama eğer istediğin buysa olabilirim."

"Çok komik."

"Hey, ben ciddiydim."

"Dalga geçmiyorum ben. Belki fark etmemişsindir ama elektrikler kesik."

"Evet, biliyorum."

"Öyleyse iyisin?"

Addie'nin bu sorusunun ardından kısa bir sessizlik oldu. "Gelip burada zaman geçirmek ister misin?"

"Sen ister misin bunu?"

Erich tereddüt etmedi. "Evet. Üzerinde pijamaların mı var?"

"Hayır," dedi Addie. "Ama istersen giyebilirim."

Erich kıkırdadı. "Hadi öyleyse."

Aslında Addie'nin bunu duymazdan gelip planladığı

gibi yatağına gitmesi gerekirdi. Ancak bu daveti reddedilemeyecek kadar dayanılmaz bulmuştu.

"Tamam, birkaç dakika içinde orada olurum."

Sokak zifiri karanlıktı. Gökyüzündeki bulutlar, ay ışığının da önünü kesiyordu. Addie elinde feneri olmasa iki ev arasındaki kısacık mesafeyi bile kazasız belasız katedebileceğinden emin değildi.

İçeri girmeden önce kapıyı bir kez tıklattı yine. "Erich?" diye seslendi girişten.

"Buradayım."

Addie feneri salona doğru tuttu ve Erich'in koltukta oturduğunu gördü.

"Elektriklerin neden kesildiği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu Erich.

"Görebildiğim kadarıyla hava koşulları yüzündendi değil." Rüzgâr ve kar yağışı sık sık elektrik kesintisine neden oluyordu ama fırtına elektrikler kesilmeden önce başlamış ve dinmişti.

"Herhalde elektrik tüketimi üretimden daha fazla," diye yakındı Erich. "Bu kadar ışık. Çok saçma. Sokağın yarısı Noel süsleri kaplı. Enerji kaybı."

"Of, ne oldu sana böyle? Çocukken böyle değildin. Bu tutumunun nedenini hiç anlayamıyorum."

"Kafaya takma."

"Ne değişti Erich?"

"Büyüdüm. Şimdi otur ve sakin ol, tamam mı?"

"Önce daha fazla şikâyet etmeyeceğine dair söz vereceksin."

"Eğer bu, burada kalacağın anlamına gelecekse."

"Anlaştık." Addie duraksadı. "Şöminede ateş yakmamı ister misin?" Bu romantik bir ortam yaratırdı ve belki de Erich'in keyfini biraz yerine getirirdi.

"Hayır, teşekkürler."

Addie koltuğa oturdu ve giderek rahatlayıp gevşediğini hissetti. Erich ile zaman geçirmeyi özlemişti. Onun kendisinin vaktine ve düşüncelerine hükmetmesine izin vermemek için bu adamdan uzak durmak çok zordu. Ama kendisinin de kafasını toplaması gerekmişti. Erich'in keyifsizliğinin ve Noel'le ilgili sıkıntılarının kökeninde söylediğinden daha derin bir şeyler olmalıydı. Her ne olduysa, belli ki Erich'in bunu Addie ile paylaşmaya niyeti yoktu. Bu da Addie'yi üzüyordu. Son on gün içinde epey yol katetmişlerdi aslında.

Birkaç dakika karanlıkta sessizlik içinde oturdular. Erich'i göremiyor olmak, Addie'ye garip bir özgürlük duygusu yaşatıyordu. Duvarlarını yıkmasını ve daha açık ve dürüst olmasını sağlıyordu sanki.

Biraz sonra Erich, "İki gündür seni özledim," dedi.

Demek karanlık onun da duygularını özgür bırakmasına yardımcı olmuştu.

"Buradaydım," dedi Addie.

"Evet ama gitmen gereken başka yerler, görmen gere-

ken başka insanlar varmış gibi uğrayıp çıktın. Benimle fazla vakit geçirmek istemedin."

Erich'in onun yokluğunu fark etmesi Addie'nin hoşuna gitmişti. "Senin yüzünden."

"Noel yüzünden mi?"

"Senin sürekli şikâyet etmeni dinlemekten yorulmuştum. Ama evet, yapmam gereken işler de vardı."

"Ne gibi?"

"Alışverişe gittim."

"Alışverişe merkezine mi?" diye sordu Erich kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Delirdin mi sen? Yılın bu döneminde her yer dayanılmaz olur."

"Market alışverişi," dedi Addie. "Sınıf partisi için."

"Ah evet, onu unutmuşum. Beni buna zorlamadığın için teşekkür ederim."

"Sanırım kararını net bir şekilde ifade etmiştin." Erich'in davetini reddetmesi Addie'nin içini burkmuştu. "Ben de başka birine teklif ettim."

O anda Erich'in gözlerindeki kuşkuyu gördü.

"Kimi?"

"Sen benimle gelmek istemediğine göre; bu seni ilgilendirmez."

"Erkek mi kadın mı?"

"Fark eder mi?"

"Evet," dedi Erich sert bir sesle. "Benim için fark eder."

"Neden?"

Sessizlik. "Neden?" diye tekrarladı Erich. "Çünkü sana karşı bir şeyler hissediyorum."

"Bir şeyler mi? Tercüme eder misin lütfen?"

Erich yine duraksadı. "Senden... çok hoşlanıyorum. Hiç kimse buna benden daha fazla şaşıramaz. Uzun zamandır buna inanmakta güçlük çekiyordum ama... sonra sen beni öptün ve..."

"Bir dakika," diyerek onun sözünü kesti Addie. "Seni öptüm mü? Senin beni öptüğünü sanıyordum.."

"Konumuza dönelim."

"Peki," dedi Addie sabırsızca.

"Sözümü kesmezsen sevinirim."

Addie sırıttı.

"Mesele şu, sana kapılıyorum Addie. Önceleri bundan pek hoşlanmadım."

"Ah, çok teşekkür ederim." Bu adam iltifatlar konusunda fazla cimri olabiliyordu.

"Bir anda olmadı. Yani, düşünsene. Seninle bir geçmişimiz var ve büyük kısmı olumsuz. Sonra birden sana muhtaç oldum, bu da hiç benim egoma uygun değil. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama doğrusu, harikaydı. Harikadan da öteydi ve her şey ilk öpüşmemizle başladı."

Addie de başta hiç kolay olmadığını kabul etmek zorundaydı. Birbirlerine karşı çekingen ve tedbirliydiler. Ama neyse ki bu uzun sürmemişti ve Addie bunun için minnettardı. Şu anda aralarındaki tek mesele, Erich'in Noel'e karşı olan tavrıydı.

"En son karanlıkta kaldığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Addie. Kendisi o geceyi çok iyi hatırlıyordu. "Bana Ashley'den söz etmiştin."

Bu kez odada uzun bir sessizlik oldu.

"Ah, evet, Ashley."

Addie bir an genç adamın sesinde diğer kadına karşı bir özlem olduğunu düşünerek gerildi. Yok saymayı tercih ettiği bir şeydi bu. "Ona hâlâ aşıksın, değil mi?"

Erich'in gerçeği itiraf etmesi bir dakika sürdü. "Bir zamanlar âşıktım, artık değilim."

"Sana inanmıyorum. Onu hâlâ seviyorsun." Addie'nin midesi sanki biri eliyle bükmüş gibi düğüm düğüm olmuştu.

"Hayır," diye ısrar etti Erich. "Daha önce sana dürüst davrandım, Bir zamanlar onun için deliriyordum ve eğer bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, benden ayrıldığında yıkıldım. Hayatımda öyle bir acı yaşamamıştım." Hafifçe güldü. "Beni terk eden başka kızlar da oldu, bu yüzden bu defa neden bu kadar sarsıldığımı anlamakta zorlandım. Sonra bunun onun tavrından kaynaklandığını fark ettim. Benim kendisine iyice kapılmamı ve acı çekecek hale gelmemi bekledi."

Erich'in başka bir kadını sevdiğini düşünmek Addie'nin içini burkuyordu. Böyle düşünmeye hakkı yoktu, Erich üzerinde bir hakkı yoktu çünkü. Ama bu, hissettiklerini değiştirmiyordu. Bir süre düşündü ve bu duygu karmaşasından kurtulmaya çalıştı.

"Yorum yapmayacak mısın?" diye sordu Erich ikisinin de konuşmadığı birkaç saniyeden sonra.

"Ne dememi istiyorsun?"

Ericj kıkırdadı; neşesi, rüzgârda dağılan duman gibi karanlığa yayıldı. "Senin beni delicesine kıskanmanı beklemiştim."

"Bu halledilebilir."

Erich yine güldü. "Küçükken de bu kadar hazırcevap mıydın sen?"

Addie bir anda aklına bir şey gelmiş gibi doğrulup dimdik oturdu. "Bir dakika," diye mırıldandı ve ellerini kafasına koydu. Her şey birleşmeye başlamıştı.

"Ne?" dedi Erich endişeli bir sesle.

"Erich, Ashley ve sen ne zaman ayrıldınız?"

"Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Soruma cevap ver." Addie, genç adamın bu sorudan kaçmasına izin vermeyecekti.

Erich bir an tereddüt etti ve uzun bir iç çekişin ardından konuşmaya başladı. "Bir Noel günü. Ailece bir aradaydık. Ben evlenme teklif etmek üzere dizimin üzerine çöktüm ve... sonrasını tahmin edebilirsin."

"Biliyordum. Biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Senin moralini bozan yalnızca bu Noel değil. Sen hâlâ güzeller güzeli Ashley için ölüp bitiyorsun. Hayatının aşkı için. Bu yüzden Noel konusunda bu kadar tepkilisin. Bu

yüzden Noel ağacı süslememi ya da özel bir yemek hazırlamamı istemedin. Sen geçmişte, kırık bir kalbin anısıyla yaşıyorsun. Acılarına tutunuyorsun."

Addie ayağa fırladı. Birden yerinde oturmak çok zor gelmişti ona. Hâlâ sindiremediği nedenler yüzünden çok öfkeliydi. "Kalbin iyileşirken kendini daha ne kadar gizlemeyi düşünüyorsun?"

"Ashley ve ben ayrıldık. Geçen gün onu gördüğümde, bir zamanlar onu sevmiş olduğuma inanamadım bile."

"Evet çünkü böyle düşünmek gururuna iyi geldi, değil mi?"

"Evet ama öyle gerekiyordu. Benim anlamadığım, senin neden bu kadar öfkelendiğin."

"Sen!" diye bağırdı Addie. "Sen beni sinir ediyorsun! Biliyor musun? Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum!"

"Neyi yapabileceğini?"

Addie fevri davranmak ve daha sonra pişman olacağı bir şey söylemek istemiyordu. "Bence şimdi gitsem iyi olur. Bana ihtiyacın yok senin."

"Yanılıyorsun, Addie. Sana her zamankinden fazla ihtiyacım var. Neden böyle alındığını anlamıyorum. Ne dedim ki ben? Tek bildiğim şu: Bu meseleyi çözene kadar gitmeni istemiyorum. Ashley'yi sevmiştim, kabul ediyorum ama bitti. Sana yemin ederim bitti."

Addie derin bir soluk alıp verdi; ne yapması gerekti-

ğini düşünüyordu. Karar vermesine fırsat kalmadan Noel ağacının ışıkları yandı ve odayı insanın içini ısıtan kırmızı, mavi ve yeşil ışıltılar doldurdu.

"Elektrikler geldi," diye fısıldadı Addie.

"Hayır, gelmedi. Lamba yanmadı, televizyon da çalışmıyor. Sadece ağacın ışıkları yanıyor. Elektrikler varken yanmıyordu onlar. Neler oluyor?"

Addie pencereden dışarı baktı, Erich haklıydı. Sokak lambaları yanmıyordu, diğer evlerin ışıkları da öyle. Karanlığın içinde tek bir ışıltı dahi yoktu. Yalnızca Noel ağacının ışıkları yanıyordu.

"Gerçekten çok garip," diye fısıldadı.

"Garipten de öte. İmkânsız."

"Belki de bu bir işarettir," dedi Addie.

"Kimden?"

"Dickens romanındaki üç ruhtan birinden," dedi Addie dalga geçerek. "Olumsuz tavırlarının başımızı derde sokacağı konusunda uyarmıştım seni. Bak, gördün işte."

Her ne ise, Erich'i bununla baş başa bırakacaktı. "Ben gidiyorum, artık tek başınasın."

Erich onun peşinden kapıya gitti. "Addie," diye fısıldadı omzuna dokunarak.

Addie döndü.

Erich gözlerini onun gözlerine dikti. "Bana kızmanı istemiyorum."

"Kızgın değilim. Sadece acına saplanıp kalmayı tercij

etmen canımı sıkıyor. Çünkü Ashley'yi düşündüğün gibi unutamadığın anlamına geliyor bu."

"O kadar emin olma," diye mırıldandı Erich uzanıp genç kadını kendine çekerken. "Beni öp ve kızgın olmadığını göster."

"Yapmamalıyım."

"Evet, yapmalısın," diye üsteledi Erich ve dudaklarını Addie'nin dudaklarına yaklaştırdı.

Addie'nin dizlerinin bağının çözülmesine neden olan, iliklerine kadar hissettiği bir öpücüktü bu. Erich sanki tek bir öpücükle ona diğer kadını tamamen unuttuğunu kanıtlamak istiyor gibiydi.

"Addie," diye fısıldadı, dudaklarını onun dudaklarından gönülsüzce çekerek.

"Hımmm?" dedi Addie, gözlerini açmak istemiyordu.

"Seni sabah görecek miyim?"

Addie başını evet der gibi salladı. Bildiği her şeye rağmen, uzak durması çok ama çok zor olacaktı.

On Yedinci Bölüm

Fonda Noel müziği çalarken, Addie son kurabiye tepsisini fırına sürdü ve saati ayarladı. O sırada telefonunun sesini duydu.

Arayanın Erich olduğunu görür görmez, içini mutluluk kapladı. Bir saat önce ona kahvaltı götürmüş ve birkaç dakika oyalanmıştı. Güzel bir ziyaret olmuştu. Erich ona Ashley ile olan ilişkisinden biraz daha söz etmişti.

Önceki gece yaptıkları konuşmadan sonra genç adam uzun uzun düşünmüş olmalıydı.

"Ashley'yi sevdim," diye kabul etmişti Erich. "Ama gururum elvermediği için sana söylemediğim bir şey daha var. Ashley beni sevmedi aslında. O, bir insanı sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Hep başka erkeklerden ilgi görmeyi bekleyen bir kadındı. Sadık sözcüğü onun lugatında yoktu."

Addie onun bu açıklığının sınırlarını zorlamak istemiyordu; bu yüzden orada çok fazla kalmayıp çıkmıştı.

"Selam," diyerek açtı telefonu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kurabiye pişiriyorum," diye hatırlattı Addie. Sabah çıkmadan önce Erich'e planlarından söz etmişti.

Kurabiyeleri, annesinin her Noel'de pişirdiği kurabiyelerin tarifine göre yapmıştı. Fıstık ezmesi temel malzemelerden biriydi. Sonra kurabiyeler iyice pişince üzerlerine çikolata topları koydu ve onları yeniden fırına sürdü. Çikolata tam olarak erimemişti ama krema kıvamına gelmişti. Addie çocukken bu kurabiyelere bayılırdı. Kurabiyeler olmadan geçen bir Noel, Noel sayılmazdı.

"Beni şimdiden özlediğini söyleme sakın."

"Kazadan beri buraya ailemden ve arkadaşlarımdan pek çok kişi uğradı ama gerçekten görmek istediğim tek kişi sensin."

"Sana ne kadar tatlı dilli olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Bu tatlı dilimin ödülü olarak kurabiyelerinden yiyebilir miyim peki?"

"Belki." Addie kurabiyelerin arasındaki fıstık ezmesinin tadını çıkarıyordu. Erich ile bir saat önce ciddi bir tartışma yaptıktan sonra şimdi böyle birbirleriyle şakalaşıp gülebilmeleri çok güzeldi.

"Partiye gitmeyi düşünüyor musun hâlâ?"

"Evet, neden sordun?"

Erich durdu. "Kiminle gideceğini söylemedin."

"Haklısın, söylemedim." Çünkü Addie kimseyi davet etmemişti aslında. Gururu bu gerçeği Erich'e açıklamasına izin vermiyordu. Ve gururun bazen ne kadar hükmedici olduğunu öğrenmişti.

Ama Erich sabah ona o kadar açık davranmıştı ki.

"Madem öğrenmek istiyorsun... Başka kimseyi davet etmedim. Benimle gelmesini istediğim tek kişi sensin."

Hattın öbür ucunda sessizlik oldu. "Aradım çünkü davetini kabul etmek için çok geç kalıp kalmadığımı merak ettim."

"Kıskandığın için mi?"

"Hayır. Seninle gelmeyi gerçekten istediğim için... tamam, belki biraz kıskanmış da olabilirim ama birincil nedenim bu değil."

Sebebin ne olduğu Addie'nin umurunda değildi. "Ah, Erich, o kadar sevindim ki. Benim gelmeni çok isterim."

"Biliyor musun? Sanırım bundan gerçekten keyif alacağım. Ve haklısın. Noel'le ilgili bu tutumumu geride bırakmanın vakti geldi."

"Bu harika."

Erich kıkırdadı. "Noel sabahı Scrooge gibiyim değil mi?"

"Tam olarak değil ama yaklaşıyorsun."

Birkaç saat sonra, Addie arabayı okulun otoparkına park etti ve koşup yolcu kapısını açarak Erich'in arabadan inmesine yardımcı oldu. Kurabiye tabağı Erich'in kucağındaydı. Addie tabağı aldı.

"Bütün tepsiyi buraya getirmedin değil mi?" diye sordu Erich.

"Merak etme. Senin için bir düzine ayırdım."

Oracıkta, okulun otoparkının ortasında, Erich genç kadını bir öpücükle ödüllendirdi. Addie kurabiye tabağını yere bırakmamak ve kollarını Erich'in boynuna dolamamak için bütün gücünü sarf etti.

"Hey, hey!" dedi tanıdık bir ses onun arkasından.

Addie gönülsüzce Erich'ten uzaklaştı ve ona doğru yürüyen Danny'yi gördü. Danny'nin yanında şık giyimli ve geniş kenarlıklı şapkalı bir kadın vardı. "Mutlu Noeller, Danny," dedi Addie, Erich'le öpüşürken yakalandığı için hafifçe utanarak.

"Sana da, Addie. Seni annem Tamika ile tanıştırayım. Anne, bu sana sözünü ettiğim kız."

Addie, bu kadar genç birinin Danny'nin annesi olmasına şaşırarak kadına baktı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Danny çok başarılı. Sınıfta bize çok şey katıyor."

Danny'nin gözleri gururla parladı. "Sana söylemiştim, anne. Sınıfın en iyisi benim."

Tamika Jackson utangaç bir tavırla başını salladı ve oğluna sokuldu.

"Erich Simmons," dedi Erich kendini tanıtarak. "Tokalaşmak isterdim ama gördüğünüz gibi şu anda bu biraz zor."

"Senin hakkında çok şey duydum," dedi Danny gülümseyerek.

"Öyle mi?" Erich, Addie'ye baktı.

"Evet. Addie seni partiye davet ettiğini ama senin onu reddettiğini söylemişti. Sonunda gelmeye karar vermene sevindim."

"Ben de. Ben de senin hakkında çok şey duydum."

Danny mutlu görünüyordu. Addie'te döndü. "Ne getirdin?" diye sordu alüminyum folyo ile kaplı tabağa bakarak.

"Kurabiye. Sen?"

"Annem pek yemek pişirmez. Tabii ben de. Bu yüzden markete uğrayıp gofret aldık."

"Demek bol bol tatlımız olacak."

"Merak etme," dedi Danny. "Andrew bir tencere Hint yemeği getirecek. Kız kardeşi pişirmiş."

"İlginç bir parti olacak galiba," diye mırıldandı Erich, Addie'nin kulağına.

"Sadece yemekler yüzünden değil," diye fısıldayarak karşılık verdi Addie.

Dördü birlikte binaya doğru yürüdüler. Sınıf arkadaşlarından birkaçlı gelmişlerdi ve bir duvarın önüne masa kurulmuştu. Addie kurabiyeleri köfteyle dolu bir kabın

yanına bıraktı. Köfteler mis gibi barbekü sos kokuyordu. Danny de gofret kutusunu gururla açtı.

Sınıf çok geçmeden dolmuştu. Belli ki Bay Mills herkesin gelmesi içinden elinden geleni yapmıştı. Kafeteryada çalışan kadın, Elaina bile oradaydı.

"Ben de davetliyim," dedi elindeki kocaman tabağı masaya bırakırken. "Bay Mills beni davet etti. Ben de amirimden izin istedim. Gelebileceğimi söyledi. Vardiyam da bittiği için gelebildim. Çalışmıyorum." Temizlik görevlisi Jonas Spelling'e bakarak konuşuyordu.

"Burada olmana sevindim," dedi Bay Mills. Kadının yanına gelip ellerini onun omuzlarına koydu.

Koridorun ucundaki sınıfta Fransızca dersi veren Michele Heath makaron getirmişti. Ama bunlar Addie'nin daha önce yediği hindistancevizlilere benzemiyordu. Birbirine yapıştırılmış ve arasına krema sürülmüş iki kurabiye gibiydiler.

Tıpkı Danny'nin söylediği gibi, Andrew, Tommy ile birlikte gelmiş ve bir tencere güveç getirmişti.

Son gelenlerden biri, öğrenci olmayan başka bir kadındı. Addie onu tanımıştı. Hub'da kahve tezgâhında çalışan Celeste idi bu. O da kek getirmişti.

Masalar bir daire oluşturacak şekilde dizilmişti. Bay Mills sınıfın ortasında durdu.. "Tabaklarımızı doldurmadan önce, herkesin sınıfta dolaşmasını ve kendini diğer konuklara tanıtmasını istiyorum."

Genellikle ilk konuşan kişi olan Danny ile başladılar. "Herkes benim Danny olduğumu biliyor, bu da annem," dedi Danny gururla ve kolunu annesinin omuzlarına doladı. "Kendisi pek konuşmaz."

"Buna pek gerek kalmayacak, sen onun yerine de konuşursun zaten," dedi biri ve herkes kahkahalarla güldü.

Sırada iki genç öğrenci vardı. Addie daha önce onlarla pek konuşmamıştı. Zihnine yeni yılda ikisini de daha yakından tanımaya çalışacağını not etti.

Sıra ona geldiğinde, önce Erich'i tanıttı. "Erich ve ben bitişik evlerde büyüdük."

"Pek iyi arkadaş olduğumuz söylenemezdi," diye devam etti Erich. "Son iki haftadır iyi anlaşmaya başladık." Addie'ye gülümsedi.

"Şimdi gerçekten çok iyi anlaşıyorlar," dedi Danny. "Onları otoparkta öpüşürken yakaladım."

Herkes gülüp alkışladı.

Temizlik görevlisi, sıra kendisine geldiğinde bir adım öne çıktı. "Jonas Spelling. Birçoğunuz beni elimde süpürge görmeden tanımaz. Buraya Bay Mills'in davetiyle geldim. İlk geldiğinde kendisinden pek emin değildim ama sınıfı tertemiz tutuyor. Ben temizlik görevlisi olarak işimi çok ciddiye alıyorum. Bu binanın sorumluluğu bana ait."

Elaina sıranın onda olduğunu görünce kızardı ve İspanyolca konuşmaya başladı. Sonra sınıftakilerin kendisine hiçbir şey anlamadan baktıklarını gördü. "Özür dilerim,"

dedi İngilizce olarak. "Heyecanlandığım zamanlar İngilizce konuşmayı unutuyorum. Ben kafeteryada çalışıyorum. Beni de Bay Mills davet etti."

"Güvenlik görevlisini de davet ettim ama gelemedi," diye ekledi Bay Mills.

"Herhalde silahını temizliyordur," diye mırıldandı Michelle Heath dişlerinin arasından. Addie bunu duymazdan gelmesi gerektiğine emindi.

"Yiyeceklerimizi almadan önce," dedi Bay Mills, "her birinizin benim sınıfımda olmanızdan duyduğum memnuniyeti ifade etmek istiyorum. İyi ki varsınız ve beni teşvik ediyorsunuz. Mutlu Noeller!"

"Mutlu Noeller!" diye bağırdı herkes.

Masanın önünde sıraya girdiklerinde, Addie pencerenin önünde duran ve içeri bakmaya çalışan birini fark etti. Ama dışarı çıktığında, kimseyi göremedi.

Erich onun yanına geldi. "Ne arıyorsun?"

"Hiç," dedi Addie. "Birini gördüğümü sandım." Muhtemelen hayal gücüydü. İsteyen herkes içeri girebilirdi ne de olsa. Kapılar kilitli değildi.

"Derslerden neden o kadar keyif aldığını şimdi anlıyorum. Herkes müthiş"

Addie'nin bakışları sınıfta dolaştı. Başlangıçta hepsi yabancıydılar ama şimdi arkadaş olmuşlardı. "Harika insanlar. Danny'nin coşkusuna bayılıyorum. Andrew'a da karşı da zaafım var."

"Bana karşı da zaafın var mı?" diye sordu Erich onun gözlerinin içine bakarak.

Addie gülümsedi. "Aynı şekilde değil. Geçen gün bana ne dediğini hatırlıyor musun?" Durdu. "Sürekli beni düşündüğünü ve yanında olmadığımda beni özlediğini?"

"Her kelimesinde samimiydim."

"Ben de sana karşı aynı şeyleri hissediyorum, Erich. Eski sevgilin yüzünden Noel'den keyif almayı reddetmen beni çok üzmüştü."

"Sanırım sonunda bunun üstesinden geliyorum. Dün gece elektrikler kesildiğinde olanları hatırlıyor musun?"

Addie nasıl unuturdu? "Elbette."

"Sadece Noel ağacının ışıkları yandığında, ne kadar aptallık ettiğimi anladım. Yani..." Erich duraksayarak etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Şunu fark ettim... Ashley hayatımda olsaydı, seninle bunların hiçbirini yaşayamayacaktık. Senin ne kadar şahane bir kadın olduğunu asla bilemeyecektim."

"Yani bu artık şikâyet etmeyeceğin ve tatilin keyfini çıkaracağın anlamına mı geliyor?"

"Hem de nasıl. Scrooge'un aklı başına geldi."

Addie güldü ve başını Erich'in omzuna yasladı. "Annelerimiz seyahatten döndüklerinde ne düşünecekler acaba?"

"Seninkini bilemem... ama benim annem çok heyecanlanacak."

"Benimki de," dedi Addie. "Sanırım birkaç hafta içinde her şey çok farklı olacak. Alçıların çıkacak ve artık bana ya da bir başkasına bağımlı olmayacaksın."

"Sana karşı duygularım değişmeyecek ama."

"Bundan emin olamazsın," dedi Addie. "Anlıyorum, yani..."

"Addie." Erich onu kendine çevirdi ve gözlerini gözlerine dikti. "Değişecek olan tek şey, benim kendi evime dönecek olmam. Ashley'den sonra bir daha hiçbir kadına karşı böyle derin duygular hissetmeyeceğimden emindim. Sen bana yanıldığımı kanıtladın. Belki hâlâ farkında değilsindir ama sana deli gibi âşığım."

Addie bu sözcükleri duyduğunda kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. "Ben de sana," dedi.

Erich gülümsedi. "Tam da ihtiyacımızın olduğu anda ökseotu neden yok?"

"Ökseotuna ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı Addie.

Erich, ona öyle bir bakıyordu ki Addie eriyip bittiğini hissetti. Bu adama âşık olmak, onun için hayatın en büyük sürpriziydi. Bunun nereye varacağını ya da uzun sürüp sürmeyeceğini bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı: Hayatının en güzel Noellerinden biri olacaktı bu.

SONSÖZ

"Çok güzel bir partiydi," dedi Celeste herkes sınıftan çıkıp ikisi kaldığında.

Harry onayladı. "Sanırım Addie ve Erich arasında olanlar oldu."

"Bence de," dedi Celeste. "Bu konuda onlara sen yardımcı oldun."

Harry bir şeyler mırıldandı.

"Noel ağacı ışıklarını biliyorum, Harry."

"Öyle mi?" Harry aslında şansını biraz zorladığını biliyordu çünkü Noel ağacı Erich'in alanında sayılırdı. Ama o ağacı kuran da Addie idi sonuçta. Yine de Celeste'nin kendisini azarlamasını bekledi ama öyle olmadı.

"Bence Addie için işler yoluna girmeye başladı. Uzun zamandır olmadığı kadar mutlu. Eşyalarını toplayıp evine

dönmesi cesaret işiydi. Bu, onun hata yaptığın kabul etmesi ve gururunu çiğnemesi anlamına geliyordu. Öncelikle inadını kırması gerekliydi ve bunu başardı."

"Evet, gerçekten başardı. Derslere devam etmeyi planlıyor. Tıp alanında çalışmak istiyor."

"Babası gibi," diye mırıldandı Harry. "Tam ona göre, değil mi?"

"Hastalarla ilgilenirken pırıl pırıl parlayacağından eminim."

"Yine babası gibi değil mi?"

"Evet. Addie de aslında babasıyla birbirlerine ne kadar benzediklerini yeni yeni fark etmeye başladı."

Harry, Celeste'nin yüzüne bakmak zorunda kalmamak için masaları toplamaya başladı. "Umarım Michelle'i davet etmeme kızmamışsındır." Celeste onu Fransızca öğretmeni ile bir ilişkiye girmemesi gerektiği konusunda yeterince uyarmıştı; bu yüzden de onun Michelle'i davet etmesine bozulmuş olacağını düşünüyordu.

"Pek sayılmaz," diyerek şaşırttı onu Celeste. "Senin de okulda arkadaşlara ihtiyacın var, Harry."

"Aramızdaki şeyin arkadaşlıktan öteye geçmemesine dikkat edeceğim."

Celeste başını salladı. "Bu akıllıca olur." Sınıfın diğer ucuna yürüyüp pencerenin önüne gitti. "Sanırım Dr. Conceito'yu fark etmedin."

Harry irkildi. "Buraya mı geldi?"

"Pek sayılmaz."

Harry kaşlarını çatarak sordu. "Bu ne demek?"

"Dışarıdaydı, camdan içeri bakıyordu."

"Dr. Conceito?"

"Merak etme. Tek gördüğü, diğer günler gibi, senin sınıfa ders verdiğin idi."

"Ama..."

"Brady Whitall ona partiden söz etmiş. Herhalde bu tür partilerin okul kurallarına kesinlikle aykırı olduğunu bilmiyorsun."

"El kitabında bununla ilgili hiçbir şey yazmıyor..."

"Çok küçük harflerle yazılmış. Dr. Conceito'nun numaralarından biri bu."

"Neden sınıfa girmek yerine camdan bakmayı tercih etmiş?"

"Bunu yapmak istemedi."

"Neden?"

"Dr. Conceito öncelikle partiye kimlerin katıldığını görmek istedi, tepkisini sonra gösterecekti. Yandaşlarından birinin üzerine gitmek istemedi."

"Jonas gibi yani?" Temizlik görevlisinin partiye gelmesi, Harry'yi şaşırtmış ve mutlu etmişti.

"Kesinlikle."

"Ama Dr. Conceito camdan içeri baktığında..."

"Parti yoktu," dedi Celeste.

Harry rahatlamıştı.

"Partide başka bir şey fark ettin mi merak ediyorum."

Harry, Celeste'nin ne kastettiğini anlamamıştı. "Ne gibi?"

Celeste'nin yüzünde memnun bir ifade vardı. "Jonas ve Elaina."

"Ne olmuş onlara?" Harry, öğrencilerinden her biriyle vakit geçirmek için elinden geleni yapmış, konuklarla ilgilenmişti. O kadar meşguldü ki başka bir şey fark edememişti.

"Jonas, Elaina'ya iltifatlar etti. Elaina'nın nasıl kızardığını görmeliydi. Sonra sohbet ettiler. Sanırım bundan sonra Jonas senin karşında değil, yanında olacak."

"Gerçekten mi?" Bu ilginç bir gelişmeydi.

"Danny ile ilgili duyguların ne?" diye sordu Celeste.

Harry genç adam hakkında çok düşünmüştü. "Danny çok iyi kalpli biri. Tek yapmamız gereken, yola devam etmesine yardımcı olmak. Büyük bir potansiyeli var."

"Katılıyorum," dedi Celeste. "Çok iyi iş çıkardın, Harry. İnsan duygularına uyum sağladın ve tıpkı Tanrı'nın istediği gibi, bu insanları sevmeye başladın."

Harry'nin kalbi hızla çarpıyordu. "Bu, dünyadaki görevime devam edebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Bence bu çok büyük bir olasılık."

Bu, Harry'nin duyduğu en güzel haberdi. Ah, evet. Tam Addie'nin düşündüğü gibi. Bu, gördüğü en güzel Noel olacaktı.

Debbie Macomber'dan masal tadında bir roman daha...

Kılavuz melek Harry, yirmi dört yaşındaki Addie'ye yardımcı olma göreviyle dünyaya gönderildiğinde, buranın ne kadar karışık bir yer olduğundan ve duygularla mücadele etmenin zorluğundan habersizdi...

Addie ise yaşadığı hayal kırıklıklarının ardından ailesinin evine dönmek zorunda kaldığında, çocukluk aşkı Erich ile yeniden karşılaşacağını bilmiyordu. Geçmişinde onun kalbinde yaralar açan Erich'in değişimi karşısında kayıtsızlığını koruyabilecek miydi?

ISBN 978-605-173-216-9
9 786051 732169
₺20
/epsilonyayinevi
www.epsilonyayinevi.com